

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2013 / 10 • 8 Mart 2013 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

AKP'nin tasfiyeci oyununu bozalım!

Kürt halkına

özgürlük!

İÇİNDEKİLER

İmralı tutanaklarının yankıları üzerine....	3
Suriye'de yıkıcı savaş tırmandırılıyor!	4-5
Gazi ve Ümraniye katliamı!	6
Polis yeni terör araçlarıyla donatılıyor....	7
Karadağ cinayet davası çürümüş burjuva hukukun aynasıdır!	8-9
Türkiye'nin ilk 100 zengin patronu açıklandı....	10
SGBP mücadele için neyi bekliyor!	11
4+4+4 saldırısı AKP'yi kesmedi....	12
Ağzınızın tadını bozmaya, huzurunuzu kaçırmaya kararlıyız!	13
MİB MYK Mart Ayı Toplantısı....	14-15
Kürt Sorunu Üzerine	
Konferanslar... / 1	
Devletin Kürt açılımı - H. Fırat	16-20
Güç Birliği Platformu	
Alman emperyalizminden özgürlük ve demokrasi dileniyor! - K. Ali	21
İşçi bir kadının "Merkel'e açık mektup"a itirazı var - Z. Rençber	22-23
Hugo Chavez deneyimi.....	24
Hugo Chavez: Sosyalizm kavgasında yaşamaya devam edecek!	25-26
Devrimci Kadın Kurultayı tebliğleri... / 4	
Kadınların örgütlenme ve mücadele sorunu!	27-28
Emeğin ve emekçinin dostu, sınıf mücadelesinde ortaya çıkar!	29
"Beyazıt Meydanı'ndaki ölü"	30

Kızıl Bayrak'tan...

Son dönemde "Ada görüşmeleri" üzerinden öne çıkan ve siyasal gündemler arasında ilk sıraya yerleşen Kürt sorunu, BDP'nin son İmralı ziyareti ve tutanak tartışmalarıyla geçtiğimiz haftanın da en temel gündemi oldu.

Kürt hareketini tasfiye etme ve Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesini dizginleme projesi olarak gündeme gelen "müzakere" aldatmacası, son yaşanan gelişmelerden ve sızdırılan görüşme tutanaklarından yansıdığı kadarıyla dinci-gerici AKP iktidarının inisiyatifinde ve lehinde ilerlemeye devam ediyor. Görünen o ki müzakere masalarında AKP iktidarının yolu düzleniyor, Kürt halkına verilecek bir takım anayasal kısıntılar karşılığında dinci-gericiliğin dönemsel hedeflerinin önü açılmaya çalışılıyor.

AKP gericiğinin "entegre" politikalarının ürünü olan müzakere aldatmacası karşısında Kürt hareketinin kapıldığı tasfiyeci sürükleniş ise her geçen gün daha da boyutlanıyor. Sırf "tutanak" tartışmaları üzerinden alınan tutumlar ve dahası yine aynı tutanakların içeriğinden yansıyanlar bunun en açık göstergesi olarak önümüzde duruyor. Dün mücadeleyle elde edilen her şey bugün kurulan müzakere masalarında pazarlık konusu ediliyor. Bunu somut olarak görmek için Batı Kürdistan'da çetelerle kurulan ilişkilere ve yaşanan güncel gelişmelere bakmak dahi yeterli olacaktır.

Bütün bu gelişmeler üzerinden yeni bir Newroz sürecine girmiş bulunuyoruz. Kürt hareketi, başta Kürdistan olmak üzere bir dizi yerde tasfiyeci sürecin öne çıkardığı politikalarla alanlara inmeye hazırlanıyor. Dolayısıyla 2013 Newroz'u'na İmralı görüşmeleri ve bu görüşmelerin politik muhtevası rengini verecek.

Bu tablonun toplamı sınıf devrimcilerine ise kapsamlı sorumluluklar yüklüyor. Zira verili durum, özellikle Kürt sorunu üzerinden devrimci sınıf tutumunun öne çıkarılmasını, işçi ve emekçi kitlelere güçlü bir şekilde taşınmasını yakıcı bir şekilde ortaya koyuyor. Bunun kendisi bu topraklarda devrimci bir sınıf hareketi geliştirmek bakımından ayrıca önem taşıyor. Sınıf devrimcileri sayılı günler kalan 2013 Newroz'u'na öncelikle bu sorumlulukları üzerinden

hazırlanmalıdır.

Geçtiğimiz hafta yaşanan bir başka önemli olay, Venezuela Devlet Başkanı, Bolivarcı hareketin önderi Hugo Chavez'in hayatını kaybetmesi oldu. O, devlet başkanı olduğu günden itibaren hayata geçirdiği işçi ve emekçi yanlısı sosyal politikalarla yoksul Venezüella halkının gönlünü kazanırken, ABD emperyalizminin baskı ve dayatmaları karşısında sergilediği dik duruş ve uzlaşmaz tavrıyla dünyada milyonlarca emekçinin sevgi ve saygısını kazandı. Chavez, her ne kadar marksist bir devrimci olmasa da emperyalizme kafa tutmasıyla, işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarına, bilinç ve örgütlenme düzeylerine katkı sunan politikaları hayata geçirmesiyle işçi sınıfı mücadelesinde saygın bir yer edinmiş bulunuyor. Bundan sonra da öyle anılacak.

Toplumcu Eksen dergisinin 7. sayısı çıktı. Okurlarımız dergiye kitapçılardan ve Eksen Yayıncılık bürolarından ulaşabilir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/10 * 8 Mart 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Esmat Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mh. Yüksel Sk. No 19
Güngören / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 637 10 35

Mühendislik, Mimarlık ve Planlamada

EKSEN

Sermaye için değil, toplum için bilim!

YIL: 3 * SAYI: 7 * 5 TL

ŞUBAT - MART - NİSAN

Dosya:
Kentsel Dönüşüm

Kitapçılarda...

**Kentlerimiz
oyuncağınız değildir!**

**İşçilerin birliği,
halkların kardeşliği için**

**Özgürlük ve eşitlik
beyannamesi**

İmzaya açılıyor!

**16 Mart Cumartesi
Saat: 14.00**

Eski Sümerbank önü / Konak

İzmir Kurultay Hazırlık Komitesi

Tel: 0 537 041 85 77 / 0 553 372 90 52

**Sınıfa
Karşı
Sınıf
Kurultayı**

İmralı tutanaklarının yankıları üzerine...

AKP'nin tasfiyeci oyununu işçi ve emekçiler ile Kürt halkı bozabilir!

Tutanaklarının sızdırılması, “İmralı görüşmeleri” sürecinin gerçekte ne olup olmadığına yeni bir ayna tuttu. Toplumun farklı kesimleri esasta tutanakların içeriği ile ilgiliyken, AKP ile BDP daha çok “sızdırma” sorunu etrafında dönüp durdular. İşin ilginç tarafı sürecin şeffaf olmasını bir zorunluluk, hatta ciddiyet ve samimiyetin bir göstergesi sayan Kürt hareketinin “gizlilik” hassasiyetinde AKP ile yarışır konumda olmasıydı. Daha baştan bir kez daha soralım, madem ciddi ve tarihsel bir süreç işliyor, bu sürecin en temel muhabatının görüşlerinin işçi ve emekçiler tarafından öğrenilmesinden neden bu kadar huzursuzluk çıkıyor? Diğer yandan acaba “mektuplar”daki görüşler ne zamana kadar gizlenecek veya işçiler, emekçiler, Kürt halkı ne alınıp verildiğini yine “sızdırmalar” sonucu mu öğrenecek soruları da yanıt bekliyor. Hem şeffaflık, hem de halkın sürece dahil edilmesi konusundaki söylemin gerçekliği ya da sahteliği bir de buradan sınanacaktır.

Tutanaklardan yansıyanlar

Aslında tutanakların yarattığı yankılar bile her bakımdan çok şey anlatıyor. Tutanakların yayınlanmasının başlangıcında karşılıklı suçlama yoluna gidenler, günler geçtikçe “sabotajlara” rağmen yol yürüme kararlılığında ortaklaştılar. Böylece kimlerin, hangi niyetle sızdırdıkları, gölgeye çekilen tali bir soruna dönüştü. Yine başlangıçta tutanakların gerçeği yansıtmadığı açıklamaları yapılmıştı iki taraftan. Fakat hemen ertesi günlerde tutanakları görmüş olan milletvekillerinin açıklamaları bu konudaki ihtiyati kayıtları da gereksizleştirdi. Ayrıca Oslo dönemindeki sızdırmanın deneyimi de orta yerde durmaktaydı. Neticede her şeyden daha önemli olanı, bu sızdırmanın ne tür sonuçlar yarattığıydı.

Sonuçlar üzerinden bakıldığında, bunun kamuoyunu hazırlamayı hedefleyen bilinçli bir olay olduğu, hatta toplumsal rıza imalatının bizzat bu tür yöntemlerle yapıldığı iddiaları destekleniyor. Zira tutanaklar AKP'nin toplumun önemli bir kesiminde sürece dair yarattığı ciddiyet yanılışına yeni dayanaklar sunuyor. Zaten AKP de bunun farkında olduğunu açıkça gösterdi. Yetkili isimler aracılığıyla tutanakları “yok hükmünde” sayacağını ilan etti. Dahası Kürt hareketine yönelik dokundurularını sürdürse de esasta tasfiyeci sürece dair beklentileri pekiştirecek “sabotaj” argümanı üzerinde durdu. Devamı da buna göre şekillendi. AKP şefi, olayı basına verip veriştirmenin ve “çözüm sürecine” dair kararlılığını tekrar tekrar vurgulu cümlelerle beyan etmenin imkanına dönüştürdü. Böylece, atılan taşla yine birkaç kuş vurulmuş oldu. Tutanaklar sayesinde hem sürece dair potansiyel tepkileri ehlileştirerek bir zemin yaratıldı, hem inisiyatifin kimde olduğu gösterildi, hem de “çözüm sürecine” dair beklentileri ve samimiyet-ciddiyet algısını pekiştirme fırsatı bulundu.

Gerçi Öcalan'ın tutanaklara yansıyan kimi

sözlerinden, örneğin inisiyatif konusunda farklı sonuçlar çıkarıncılar da var, en başta da Kürt hareketi çevresinden. Fakat Öcalan'ın gerek MİT ve başkanı konusunda söyledikleri, gerek vatandaşlık tanımı, gerek dinle-dincilikle kurulan ilişki, gerek “Tayyip Erdoğan'ın başkanlığını destekleyebiliriz” açıklaması, gerekse de Avrupa yerel yönetimler şartı konusunda Sırrı Süreyya Önder'le yaptığı konuşma, söz konusu türden çıkarsamaları anlamsızlaştırıyor. Klasik mücadele yöntemlerine yaptığı tersten vurgu ve silahların susması süreciyle ilgili verdiği ipuçları da cabası...

AKP'nin yolunu düzleyenler

Aslına bakılırsa AKP iktidarını, hatta Öcalan'ın açıklamalarında vurgulu bir şekilde MİT ve AKP'nin rakibi olarak yansıtılan ve tekrar tekrar aşağılanan cemaati mutedil olmaya iten de Öcalan'ın kadiri mutlak tonlamasına rağmen, tutanakların burada sıraladığımız içeriğidir. Kürt hareketi tutanaklardan yansıyan çerçeveye razı olduktan sonra, gerçekten de dinci-gerici iktidarın “terörü bitirmek, terör örgütüne silah bırakırmak” stratejisi hiç de yabana atılır gibi durmuyor. Keza bu ara dönem hesapları da öyle. Örneğin yeni anayasa ve başkanlık konusundaki hedefler ve bunları gerçekleştirmenin dayanakları konusundaki hesaplar, Öcalan'ın açıklamalarıyla maddi zeminine kavuşuyor. Son olarak PKK'nin elindeki tutsakları bırakacağını açıklaması ise hem bunu hem de tasfiyeci oyuna dair yanılışmaları besleyen bir başka gelişme sayılabilir. Tasfiyeci bir aldatmacanın işçi ve emekçiler ile Kürt halkı nezdinde böylesine inandırıcılık kazanmasından sonra dinci gerici iktidarın işi daha da kolaylaşmış sayılır.

Kürt hareketini Kandil, Avrupa vs. diye ayırıştırıncılara ve buralardan “bu iş o kadar da kolay değil” mealinde beyanlara fazla bel bağlayanların, tüm kesimleriyle Kürt hareketinin Öcalan'ın bağlayıcılığı ve belirleyiciliği konusundaki ısrarlı vurgularına bakmalarını (en son yine Karayılan'ın açıklamalarına bakılabilir) öneriyoruz. Tutanaklarda çizilen çerçeveyi bir taktik sayanları ise Abdullah Öcalan'ın ileri sürdüğü talepler karşılığında zamanında daha ötesine rıza gösterip göstermemiş olduğu, bunun karşısında toplamda Kürt hareketinin nasıl bir tutum aldığı sorusuyla baş başa bırakıyoruz.

Tutanak olayı da dahil son iki ayın gelişmeleri zaten AKP'nin manevralarını kolaylaştıracak şekilde seyretti. Kürt hareketinin başlangıçtaki güvensizlik beyanının yerini her şeye (geçmiş aldatmalar, gerillaya yönelik saldırılar, yöneticileri hedefleyen Kandil bombalamaları, Paris suikasti vs.) rağmen, giderek kendini sürece kaptırmak aldı. Hem de KCK Başkanı Karayılan'ın, 6 Mart tarihli röportajında bu konuda yasal Kürt siyasetini uyarmak ihtiyacı duyacağı ölçüde. Aynı şekilde düzen cephesi de kendi ihtiyaçları üzerinden ve her bir kesimi farklı bir yönden aynı atmosferin parçası oldu. Türkiye solunun HDK çatısı

altında Kürt hareketinin sosyal demokrat çizgisine kapaklanmış kesimi ile HDK dışında olup da klasik sosyal demokrat çizgide olanlar zaten baştan “İmralı görüşmeleri” sürecine büyük anlam ve önem biçtiklerini yansıtmışlardı. Sürecin başına dönerek gelişmeler izlendiğinde ihtiyat ile güven (ya da oyun mu, ciddi bir süreç mi) çatışmasında ibrenin nasıl da adım adım ikinciden yana döndüğü kolayca görülecektir. İnsan bu manzarayı görünce dinci gerici iktidar daha ne istesin ki diye soramadan geçemiyor.

Tasfiyeci sürüklenişin doğurduğu sorular

Tasfiyeci oyuna kapılanların AKP iktidarının stratejik hedeflerini, diyelim ki 2014 seçim yatırımı içinde olmasını, yeni anayasa ve başkanlık planlarını, daha da önemlisi Güney ve Batı Kürdistan'la ilgili hesaplarını bilmedikleri düşünülemez elbette. Ama bu denli ısrarlı bir görmezden gelmenin, “yok hükmünde” saymanın anlaşılır bir tarafı olamaz. Ve bu sorun haliyle başka soruları da doğuruyor?

Şimdiden soralım; Kürt hareketi ve bilcümle peşinden sürüklenenler, Batı Kürdistan inisiyatifinin emperyalizmin tetikçiliğine soyunmuş güruhlarla ittifak olasılığını (ki bunun yolunu döşeyen adımlar atılmış sayılır) halkların kardeşliğinin nesilele bağdaştırıyorlar? Türkiye solunun İmralı sürecine büyük önem ve anlam atfeden kesimleri, Öcalan'ın çizdiği çerçeve kabul görürse AKP'nin yeni anayasasını ve Tayyip'in despotik başkanlık sistemi düşlerini hayata geçirmesini sağlayacak olası bir referandumda ne yapacaklar? Dinci gerici iktidarın mevzilerini pekiştirme manevralarına böyle kolayından yedeklenmenin, geçtik devrimciliği-sosyalistliği, bir parça ilerici olmakla dahi ne ilgisi olabilir? Geçtik bunları, diyelim ki AKP iktidarı süreç konusunda samimi-ciddi olsa bile, Kürt halkının devrimci özlem, talep ve haklarının, bunun diri tuttuğu devrimci dinamizminin düzen içi, burjuva anayasal kırıntılar uğruna heba edilmesine ortak olmanın neresi Kürt halkının dostu olmaktadır?

Daha da uzatılabilecek bu soruların yanıtı, en başta ve öncelikle Kürt halkını, bir o kadar da tüm işçileri, emekçileri, gençliği, ezilen kadınları ilgilendiriyor. Zira soruların muhatapları işçi ve emekçilere insanca yaşanacak bir dünya, halklar arasında barış ve kardeşlik, hatta sosyalizm vadederek sahnede görünme olanağı buluyorlar. Daha bir de sermaye düzeninin, onun iktidar dümenindeki AKP'nin tasfiyeci aldatmacalarına karşı olanları “kutsal barış ve çözümü, akan kanın durmasını” istemeyen haddini bilmezler olarak damgalıyorlar.

Bütün soruların cevapları gibi, sorunların çözümü de bellidir. Her şey işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkının son sözü söylemesinde düğümleniyor. Ya tasfiyeci oyuna kapılanların yardımıyla dinci-gerici iktidarın karanlığı iyice katmerlenecek ya da gerçek barışın, halkların kardeşliğinin, devrimci çözümün yolu açılacak...

Suriye'de yıkıcı savaş tırmandırılıyor!

Suriye'de başlayan çatışmaların üzerinden iki yıl geçti. Buna karşın emperyalistler güdümündeki gerici muhalefet, Baas yönetimini yıkma gücünden halen çok uzak. Emperyalistlerin ve karşı-devrimci üçlünün (Türkiye, Katar, Suudi Arabistan) çok yönlü desteğine, Çeçenistan dahil 28 ülkeden kökten dinci katillerin Suriye'de toplanmasına rağmen iki yılda varılan nokta bu...

Demokratik taleplerle başlayan kitle hareketinin gerici muhalefet eliyle hedefinden sapıtılması ve iktidar savaşının bir aracına dönüştürülmesi, halkın Baas yönetimine verdiği desteği arttırdı. Şam'da Amerikan kuklası dinci bir rejim kurmak isteyen muhalefetin selefleri de savaşa dahil etmesi ise, Suriye'yi cehenneme çevirdi ve iki ateş arasında kalan halkın önemli bir kesiminin muhalefetten uzaklaşmasını sağladı. Yıkıcı savaş dairesinin taraflar için bir çıkış yolu sağlamadığının kabulü üzerine "siyasi çözüm" tartışmalarının gündeme gelmesi, Baas yönetimini yıkma umutlarının zayıfladığının da göstergesi kabul ediliyor.

Baas yönetiminin uluslararası alanda muhatap alınması, ABD güdümünde oluşturulan ve "Suriye Devrimci ve Muhalif Güçler Koalisyonu" adıyla anılan gerici muhalefetin saldırgan üsluba geri dönmesine yol açtı. Bu güçlerle paralel hareket eden Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) çapulcuları ile kökten dinci çeteler ise, saldırıları yoğunlaştırmaya başladılar. Elbette emperyalistlerle karşı-devrimci üçlünün onay ve desteğiyle...

Savaşı yayma çabasının halkın ödediği faturayı daha da kabartmak başka bir sonuç yaratmadığını belirtmek gerekiyor. Zira birçok saldırı girişimi, belli bir süre sonra Baas yönetimi ordusunun karşı saldırısıyla karşılanıyor ve üstünlük halen yönetimde.

Emperyalistler savaş ateşini körüklüyor

"Suriye halkının dostları" adı altında, İtalya'nın başkenti Roma'da toplanan gerici güçler, Suriye'yi enkaza çeviren ve onbinlerin ölümüne yol açan yıkıcı savaşı sona erdirmeyi değil, tersine, savaş ateşini daha de körüklemeye karar verdiler. AKP iktidarı adına Ahmet Davutoğlu'nun katıldığı toplantıdan, kuralsız savaşın bir tarafı olan ÖSO'nu daha ağır silahlarla donatma kararı çıktı.

ABD, İngiltere ve AB emperyalistleri, tiksinti verici bir ikiyüzlülükle, Suriye halkını ölümden korumak söylemi eşliğinde, savaşın daha da yıkıcı bir hal almasını sağlayacak ağır silahların da Suriye'ye sevk edilmesine karar verdiler. Bu karar, emperyalistler için esas olanın sefil çıkarlar olduğu, ülkelerin yıkıma uğratılması veya halkların kıyımının onları ilgilendirmediklerinin yeni bir kanıtı olmuştur.

Silahların kökten dinci çetelerin eline geçmemesi gerektiği yönündeki açıklamalar ise, demagojiden başka bir şey ifade etmiyor. Zira ÖSO ile kökten dinci çeteler arasında işbirliği olduğu kimse için bir sır değil. Yani ÖSO'yu silahlandırmak ile Al Nusra cephesinin tetikçilerini silahlandırmak özünde aynıdır. Hal böyleyken ABD ile AB şeflerinin kökten dinci çetelere silah göndermiyor söyleminin hiçbir

inandırıcılığı bulunmuyor.

Karşı-devrimci üçlünün hezeyanları

Roma toplantısının hemen ardından Ortadoğu gezisine çıkan ABD Dışişleri Bakanı John Kerry, Türkiye ve Körfez şeyhlerini de ziyaret ederek, savaşı tırmandırma planlarını karşı-devrimci üçlünün şefleriyle görüştü. Ortak yapılan açıklamalarda, Suriye muhalefetine, Baas yönetimini devirebilmesi için gerekli olan mali, askeri, siyasi, diplomatik desteğin sağlanacağı belirtildi.

İki yıldır Baas yönetimini ha yıktık ha yıkacağız beklentisi içinde olan karşı-devrimci üçlünün yaşadığı hayal kırıklığı, tehlikeli bir hal almaya başladı. Baas yönetimine ve kişi olarak Beşar Esad'a kin güden bu üçlü, tam bir hezeyan içinde, savaşı körüklemeye başladı. Körfez şeyhlerinin mali desteği ile alınan silahlar Türkiye üzerinden Suriye'ye taşınırken, sınırlarını boydan boya silahlı çetelere açan Amerikancı AKP iktidarı, "Halep vilayetinin idari yönetimi" için, işbirlikçilerine Antep'te seçim yaptırdı.

Baas yönetimine alternatif bir yönetimin oluşmaya başladığı görüntüsü vermeye çalışan seçimler, maskaralıktan başka bir şey değildir. Seçimin Antep'te yapılması bile, ortada "özgürleştirilmiş kent" diye bir şey olmadığını gösteriyor. Oysa kentler için idari yönetim seçmek veya paralel bir hükümet kurmaktan söz eden güdümlü muhalefetin tümüyle denetim altına aldığı tek bir kent merkezi bile bulunmuyor.

Karşı-devrimci üçlünün hezeyanlarını tehlikeli kılan, Suriye'nin yıkımı pahasına da olsa Esad'ın kellesini istemeleridir. Bu üçlünün güdümü veya desteği ile hareket eden silahlı çeteler de, savaşı tırmandırma girişimlerini yoğunlaştırdılar. Baas yönetiminin baki kalma ihtimalinin yüksek olması Türkiye-Katar-Suudi Arabistan rejimlerinin şeflerini tedirgin ediyor.

Suriye Sanayi Odası, savaş kışkırtıcılarının başını çeken Tayyip Erdoğan hakkında, Halep'teki fabrikaların yağmalanmasındaki rolünden dolayı,

uluslararası mahkemelerde dava açtı. ABD/İsrail ikilisi nezdinde rüşünü ispatlamaya çalışan Katar Emiri, Baas yönetiminin işbaşında kalmasından ölümcül bir korku duyuyor. Zira Esad'ın defterini düremese, bunun kendisine ağır bir faturaya dönüşeceğini biliyor. Ortaçağ kalıntısı Suudi rejimi ise, hem kökten dincilerden korkmaya başladı hem Esad'ın saf dışı edilmesini istiyor. Bu şeriatçı rejim, Şam'da dinci-Amerikancı bir yönetim görme isteğiyle yanıp tutuşuyor. Bu rejimin ikilemi, Suudi krallığında farklı eğilimlerin daha görünür olmasını sağladı. Bununla birlikte, savaşı tırmandırma eğilimi ağır basıyor. Nitekim ortaçağ kalıntısı rejim, devam eden silah sevkiyatını finanse ettiğini artık gizlemiyor.

Karşı-devrimci üçlünün bu hezeyan halinin yarattığı kabarık faturayı, yazık ki, Suriye halkları ödemektedir.

İrkçı-siyonist rejim de devrede

Suriye'nin tahrip edilmesini keyifle izleyen siyonist şefler, yakın zamana kadar olaylara doğrudan müdahale etmeme politikası izlediler. Ancak bir süre önce, silahlı çetelerin hedefinde olan Şam yakınlarındaki bir bilimsel araştırma merkezini bombalayarak, kirli ellerini Suriye'nin içine uzattılar.

Siyonist şefler, Baas yönetiminin yıkılması gerektiğini defalarca vaaz ettiler, fakat çatışma alanında görünmediler. Geçen haftalarda silahlı çetelere mensup yaralıların İsrail hastanelerinde tedavi edildikleri ilk defa açıklanmıştı. Şimdi ise, tam da Roma toplantısının ardından, İsrail işgali altındaki Golan Tepeleri bölgesinde silahlı çetelerin mevzilendiği açıklandı.

Silahlı çetelerin İsrail ordusunun denetlediği alanlarda mevzilenmesi, siyonist rejimin çatışmalarda doğrudan bir taraf haline geldiğine işaret ediyor. ABD güdümündeki muhalefetin içine düştüğü rezil durumu ortaya koyan İsrail'le işbirliği, dinci-gericiliğin emperyalist/siyonist güçlere hizmet ettiğini bir kez daha kanıtlamıştır. Bununla birlikte gerici muhalefet-siyonizm işbirliğinin savaşta daha

da kanlı sahnelerine yaşanmasına yol açma ihtimali de yüksektir.

Savaşı Irak'a taşıma girişimleri...

Roma toplantısının ardından yaşanan bir diğer önemli gelişme, yıkıcı savaşı Irak'a taşıma girişimleridir. Irak'ta tedavi olduktan sonra Suriye'ye dönüş yolundaki askerlere pusu kuran silahlı çetelerin 50'ye yakınını Irak topraklarında katletmesi, savaşı komşu ülkelere yayma girişimlerinin vardığı boyutu ortaya koyuyor. Aynı saldırıda 9 Irak askerinin katledilmesi ve ertesi gün yine bir Irak askerinin, çetelerin keskin nişancıları tarafından katledilmesi, gerici cephenin savaşı Irak topraklarına taşıma konusundaki ısrarını gösteriyor.

Bilindiği üzere Irak yönetimi, Suriye'ye dış müdahale yapılmasına karşı çıkmış, kapılarını silahlı çetelere kapalı tutmuştur. Irak'taki Nuri El Maliki başkanlığındaki yönetimin karşı-devrimci üçlü, ama özellikle AKP iktidarı ile belli gerilimler yaşamaya da, savaşı Irak'a taşıma girişiminin kimler tarafından cesaretlendirildiğini anlamayı kolaylaştırıyor.

Gerici muhalefetin savaşta ısrarı yıkım ve kıyım getiriyor

İki yıldır güdümlü muhalefete ve arkasındaki güçlere karşı ayakta durabilen Baas yönetiminin verili koşullarda iktidardan çekilmesi olası görünmüyor. Aslında emperyalistlerle işbirlikçileri de bu gerçeğin farkına vardılar, ama buna rağmen savaşı tırmandırıyorlar. Yıkıcı savaşı sürdürme ısrarı, gelinen yerde, Suriye'nin tahrip edilip ortaçağ karanlığına sürüklenmesini isteyen emperyalist/siyonist güçlere hizmet etmekten başka bir işe yaramıyor.

Bu durumu bildiği halde, gerici muhalefetin savaşı tırmandırma girişimleri, emperyalistlerin kucağında oturan bu soysuzların, halkın çıkarlarına ne kadar yabancı olduklarını gözler önüne seriyor. Bu duruş, "Baas yönetiminin zorbalığına karşı mücadele ediyoruz" söyleminin temelden yoksunluğunun da ispatıdır.

Suriye'deki olayların seyri, emekçilerin başlattığı bir kitle hareketinin ilerici-devrimci önderlikten yoksun kaldığı koşullarda, nasıl da karıştına dönüşebildiğini göstermiştir.

Emperyalist şeften "işbirliği" mesajı

ABD Dışişleri Bakanı John Kerry'nin Türkiye ziyareti Ahmet Davutoğlu ile yaptığı görüşme ile başladı. Görüşmede ilgi çekici nokta ise Davutoğlu Türkçe konuştuğu sırada Kerry'nin kulaklığını takmıyor olmasına rağmen dinliyor görüntüsü vermesiydi. Davutoğlu'nun uyarısı üzerine Kerry kulaklığını takarak dinliyor görüntüsünü sürdürdü. Belli ki uşağın söyleyecekleri efendiyi pek de ilgilendirmiyor...

Uşak ve şeften samimi açıklamalar

Ankara Palas Devlet Konukevi'nde biraraya gelen John Kerry ve Ahmet Davutoğlu görüşmenin ardından ortak basın toplantısı düzenledi. İlk olarak konuşan Ahmet Davutoğlu Türkiye ve ABD arasındaki ikili ilişkilerin "mükemmel" olduğunu ve arada güçlü bir ittifak ilişkisi bulunduğunu söyledi.

Toplantıyı da değerlendiren Davutoğlu NATO, Afganistan ve Suriye ile ilgili konuların konuşulduğunu ifade etti. Ayrıca Ortadoğu'ya barış gelmesinin ABD ve Türkiye'nin ortak perspektifi içinde olduğunu belirtti.

Davutoğlu'nun ardından söz alan Kerry ise ABD'nin NATO müttefiki olan Türkiye'nin yanında olacağını ve PKK'ye karşı işbirliği yapacağını söyledi. Toplantının önemli bir gündeminin de Suriye olduğunu söyleyen Kerry, Türkiye'ye gösterdiği "liderlik ve kararlılık"tan dolayı teşekkür etti. Türkiye'nin taşeronluğunu öven Kerry, Suriye'ye yönelik de bildik karalamaları yineledi.

Erdoğan'ın Siyonizm demagojisi de gündeme geldi

Erdoğan'ın siyonizmin insanlık suçu olduğuna dair sözleri de basın toplantısında gündeme geldi.

Erdoğan'ın sözleri ile ilgili bir soru soran gazeteciye önce Davutoğlu yanıt verdi. Davutoğlu kendilerinin hiçbir ülkeye düşmanca davranmadığını ancak İsrail'in düşmanca davrandığını söyledi.

Kerry ise Başbakanla aynı fikirde olmadığını

söyleyerek şöyle dedi: "Bu sözlerle aynı fikirde değiliz, bu fikre karşı çıkıyoruz. Farklı bakış açılarımız var. Ben bu konuyla ilgili olarak 2 yıldır çalışıyorum. Elbette bu açıklamanın ardından bu biraz daha karmaşıklaşacaktır. Ben bu konuyu açık açık dile getirdim. Başbakan'a da bunları söyleyeceğim. Yapılan açıklamalar bizim neye inandığımızı gösteriyor."

Çarşamba günü gerçekleşen Medeniyetler İttifakı forumunda söz alan Erdoğan, "one minute" benzeri bir şov yaparak siyonizmin insanlık suçu olduğuna dair şu sözleri söylemişti: "Tıpkı siyonizm, antisemitizm gibi, tıpkı faşizm gibi İslamofobyanın da bir insanlık suçu olarak görülmesi kaçınılmaz hal almıştır."

Erdoğan'ın bu sözleri İsrail Başbakanı Bünyamin Netanyahu'nun basın ofisinden yapılan bir açıklamayla kınanmış, ABD ve AB de açıklamayı kınayan açıklamalarda bulunmuştu.

BDSP'lilere gözaltı terörü

Devlet terörünün son hedefi sınıf devrimcileri oldu. 6 Mart sabah saatlerinde 3 devrimci polis tarafından GBT bahanesiyle çevrildi ve yaka-paça gözaltına alındı. Görgü tanıklarının ifadeleri sonucu öğrenilen gözaltının gerekçesinin ise "polise mukavemet" olduğu bildirildi.

Kartal Merkez Karakolu'na götürülen devrimciler akşam saatlerine kadar burada tutuldu. Akşam saatlerinde savcılığa çıkarılan sınıf devrimcileri verdikleri ifadenin ardından serbest bırakıldı.

BDSP'den eylem

Sınıf devrimcilerinin halen daha karakolda tutulduğu saat 19.00 sıralarında Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu da Kartal'da bir eylem yaparak gözaltıların serbest bırakılması talebini yükseltti.

Citi Bank önünde "Gözaltılar serbest bırakılsın! Devrimci faaliyet engellenmez!" şiarlı BDSP imzalı ozalitin açılmasıyla başlayan eylemde gözaltı, tutuklama terörünün ve baskıların devrimci faaliyeti engelleyemeyeceği belirtildi.

Citi Bank önünden başlayan yürüyüşte Bankalar Caddesi'nden ve çay bahçelerinden geçilerek Bankalar Caddesi'nin girişine gelindi. Burada BDSP adına yapılan açıklamada gözaltı terörünün nasıl gerçekleştiği anlatıldıktan sonra şunlar söylendi: "İşçilerin sendikalaşma girişimlerine ve hak arama eylemlerine zorba saldırarak, KESK'e, ÇHD'ye operasyonlar düzenleyip üyelerini düzmece iddialarla tutuklayarak, toplumun tüm ilerici-devrimci kesimlerine saldırarak yol almaya çalışıyorlar."

Açıklama, tüm işçi ve emekçilerin faşist saldırılarına boşa çıkartmak için mücadeleyi yükseltmeye çağırılmasıyla sonlandı.

Eyleme Genel İş 1 No'lu Şube yönetiminden katılım sağlanırken Devrimci Anarşist Faaliyet, Partizan ve SDP de destek verdi.

Eylem boyunca "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!", "Devrimci faaliyet engellenemez!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Gözaltılar serbest bırakılsın!", "Polis terörüne son!" sloganları atıldı.

Bir sermaye devleti klasığı...

Gazi ve Ümraniye katliamı!

Sermaye devletinin tarihi aynı zamanda katliamlar tarihidir. Zira katliamcılık, sermaye devletinin mayasında vardır. Kitle kıyımlarına dönüşen bu katliamlara '77 1 Mayıs, Maraş, Çorum, Sivas, Malatya katliamları birer örnektir. Faşist sermaye devletinin devrimci yükseliş dönemlerinde nasıl bir politika izlediğini çok iyi anlatan bu gibi katliamlar, '90'lı yıllarda bir kez daha karşımıza çıkmaktadır.

Sınıf hareketindeki canlanma, Kürt halkının haklı istemlerinin kendini serhıldanlarla ifade etmesi, devrimci hareketin toparlanmaya başlaması, öğrenci hareketinin kitlesel ve militan biçimler kazanması elbette sermaye devleti tarafından sadece seyredilen gelişmeler olamazdı. 100'ün üzerinde Kürdün öldürüldüğü '92 Newroz'u, devlet terörünün yeniden kitlesel katliamlara varabileceğini göstermekteydi. Yine devletin resmi güçlerinin yanı sıra kontra örgütlerinin de benzeri katliamlara ne kadar hazırlıklı olduğu 2 Temmuz Sivas katliamı ile bir kez daha açığa çıkacaktı. Aynı dönemin ürünü olan kayıplar, infazlar, işkencede ölümler, yeniden gündeme gelen tabutluklar tek bir gerçeği işaret etmekteydi. Devrimci temelde yükselme eğilimi gösteren bir toplumsal muhalefet varsa ve devrimci örgütler gittikçe güç kazanıyorsa, faşist sermaye devletinin açık kitle katliamları için de zemin var demektir.

Bu yılların siyasal koşullarında, burjuvaziye tedirgin eden çokça neden vardı. Tüm bunlardan ötürü 12 Mart günü hedef seçilen Gazi Mahallesi rastgele bir tercih değildi. Alevi emekçilerin yaşadığı bu semt aynı zamanda devrimci çalışmanın dolaysız etkisi altındaydı.

12 Mart 1995 günü, İstanbul'un Gazi Mahallesi'ndeki İsmet Paşa Caddesi üzerinde bulunan ve çoğunlukla Aleviler'in gittiği Doğu, Dostlar ve Yavuz Kardeşler isimli kahveler ile bir pastane devletin gayri resmi güçlerince tarandı. Doğu Kahvesi'nde bulunan Halil Kaya adlı alevi dedesi yayılım ateşinde hayatını kaybetti. Katiller bir taksiyi gasp ederek kaçtılar ve taksi şoförü Mesut Efe'yi de öldürerek aracın bagajına koydular. Bunun üzerine Gazi Mahallesi'nin emekçi halkı sokağa döküldü, tam da doğru hedefe, karakola yürüdü. Eylemler Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'ne de sıçradı. Polis, doğrudan eylemcilerin üstüne ateş açtı. Polis tarafından Gazi'de 17, Ümraniye'de 5 olmak üzere toplamda 22 kişi katledilirken yüzlerce insan yine polis kurşunlarıyla yaralandı. Ayrıca bu katliamın hemen akabinde Hasan Ocak, 21 Mart günü polis tarafından kaçırıldı, işkencede öldürüldü. Cenazesi ise ancak yaratılan duyarlılık sonucu aylar sonra bulunabildi.

Katliamın ardından 20 polise dava açıldı. Dava, katliamdan altı yıl sonra, Kasım 2001'de, üç şehir gezdikten sonra sonuçlandı.

Gazi'de halkın üzerine ateş eden polislerin fotoğrafını çekerek katliamı belgeleyen Ahmet Şık Ergenekon soruşturması kapsamında, dönemin Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanı Hanefi Avcı'yla birlikte yargılandı. Ancak katliamın sorumlularından olan Avcı, Gazi davasında sanık olması gerekirken, tanık olarak bile dinlenmedi.

Dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir,

İstanbul Emniyeti'nde Terörle Mücadeleden Sorumlu Şube Müdürü Reşat Altay, Emniyet Genel Müdürü Mehmet Açar, dönemin başbakanı Tansu Çiller, İçişleri Bakanı Nahit Menteşe, İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu... Tüm bu isimler sonradan "görevlerini layıkıyla yaptıkları için" ödüllendirildiler, terfi ettiler, vekil oldular.

Kısaca öyle bir hukuk sistemi ki Trabzon'da mahkeme başkanı Hüseyin İmamoğlu, "ben bu davada polislerden yana tarafım, polis cinayet işlemez" diyebilmekteydi. İşkenceci polis şefi Hanefi Avcı, kahvehanenin Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım tarafından tarandığını söylemişti. İbrahim Şahin'in emrinde çalışan özel timci ve Susurluk hükümlüsü Ercan Ersoy ise Ayhan Çarkın ile birlikte Gazi Mahallesi'nde olduklarını televizyonda açıklamıştı. Özel timci Çarkın ve Oğuz Yorulmaz'ın halkın üzerine ateş açtığını gösteren fotoğraflar vardı.

Türkiye devrim tarihinde kendine ayrı bir yer açan bu katliam ve direniş geriye de pek çok deneyim bırakmış, yine başka gerçekleri bir kez daha hatırlatmıştır. Öncelikle sermaye devleti, rejimi tehlikede hissettiği anlarda nasıl faşizan bir karaktere bürünebileceğini bu vesileyle bir kez daha göstermiştir. Kalkışma dönemlerinde burjuva sol partilerin sermaye için bir itfaiye eri olduğunu da yine bu direniş göstermiştir. Özellikle alevi emekçiler için sermaye ordusunun hala bir yanılısma yarattığı da açığa çıkmıştır.

Burjuva hukuk sisteminin ise tarafsız olmadığını katliam yargılamaları ortaya koymuştur. Bu katliamın aktörleri arasında sadece kontra güçler yoktur. Devlet, yetkili tüm birim ve siyasetçileriyle katliamın doğrudan sorumlusudur, parçasıdır. Dolayısıyla bu katliam organizasyonu, devletin dönem dönem dile getirdiği "demokratikleşme" söylemlerinin sahteliğini açığa çıkaran bir turnusol işlevidir. Değişen hiçbir şey olmadığını görmek için en son örnek Roboski'dir.

Gazi ve Ümraniye'de yaşananlara sadece bir katliam olarak bakmak büyük bir yanılıdır. Sermaye devletinin faşist karakterini açığa çıkaran bu katliam aynı zamanda işçi ve emekçilerin düzene olan öfkesinin koşullar oluştuğunda nasıl kitlesel ve militan bir biçime bürünebileceğini de göstermektedir. Gazi Mahallesi'nde kurulan barikatlarda günlerce silahlı polis kuvvetleriyle dişe diş bir mücadele verilmiş, ortaya çıkan görüntüler Filistin intifadasını

hatırlatmıştır. Devamında devrimci hareket için moral kaynağı olan bu anti faşist emekçi halk direnişi, eylemin özgürleştirdiği sokağın, burjuva hukuk normlarına sığmadan hak ve özgürlüklerin nasıl elde edildiğini, toplantı ve yürüyüş kanununun nasıl işlevsizleştiğini de göstermiştir. Emekçi semtlerinde barikatlar artık bir dönem için en sık başvurulan eylem biçimi olmuştur. Burjuvaziye ise tüm sınırlarına rağmen bu direniş ürkütmüştür. "Varoşlardan" beslenen tehlikeyi bertaraf etmek için emekçi mahallelerine özel planlamalar yapılmış ve hayata geçirilmiştir. Şu günlerde devletin bu açıdan kazandığı mevzileri görmek için bu semtlere bakmak yeterlidir.

Tüm bunların yanı sıra bu anti faşist halk direnişi sol harekete bir dönem için güç kazandırmış olsa da, esasında buldukları küçük burjuva halkçı zemin için "teorik" bir dayanak olmuştur. Bu yanılısmaya komünistler tarafından Gazi'nin yarattığı ateşin sıcaklığı henüz devam ederken dikkat çekilmiş, küçük burjuva devrimciliğinin ve halkçı popülizmin çıkmazı dile getirilerek esas olanın proleter sosyalizmi, buna dayalı bir program ve çalışma tarzı olduğu vurgulanmıştır.

Komünistlerin bu büyük anti faşist halk direnişiyle aynı günlere denk gelen **EKİM 3. Genel Konferansı Bildirisi**'nde bu direnişe dair şu söylenenler oldukça açıklayıcıdır:

"Öte yandan bugünün Türkiye'sinde ve özellikle büyük kentlerin varoşlarında, işçilerle iç içe yaşayan muazzam bir kent yoksulları kitlesi var. Ekonomik, toplumsal, ulusal ve mezhepsel sorunlar karmaşası bu kitlede rejime karşı büyük bir hoşnutsuzluğu ve nefreti mayalamaktadır. Birçok belirti ve bu arada Gazi emekçilerinin konferansımızla aynı günlere denk gelen geniş çaplı devlet karşıtı direnişi göstermiştir ki, şehrin yarı-proleter kitleleri ile küçük burjuvazinin yoksul alt katmanlarının politik aktivite kazanacakları bir döneme giriyoruz. Öncü kesimi örgütlü bir kimlik kazanarak partilemiş bir sınıf hareketi, bu katmanları kolaylıkla kendi politik etkisi altına alabilecek, sermaye iktidarıyla çatışmasında onlardan büyük bir destek görebilecektir. Bunun başarılacağı koşullarda ise, kent yoksullarının bu hareketliliği, burjuvaziye hesaplaşmaya yetenekli biricik sınıfın önderliğinden yoksun olmanın tüm olumsuz sonuçlarıyla yüz yüze kalacaktır. 80 öncesinin politik mücadeleleri bu konuda fazlasıyla aydınlatıcıdır."

Polis yeni terör araçlarıyla donatılıyor...

Devlet terörüne karşı mücadeleye!

Faşist baskı ve terörü her geçen gün tırmandıran sermaye devleti, polisi de son teknolojik silah ve benzeri araç gereçlerle donatmaktan geri durmuyor. Gazı, copu, tüfeği, panzeri yetmezmiş gibi bir de basına servis edilen haberlerle polisin kullanacağı farklı araçlar gündeme getiriliyor. Büyük kısmı asparagas da olsa bu haberler, devletin polisi etkin kullanma çabasının bir yansıması.

Bu kapsamda yandaş medyada yer alan bir haber, polisin yeni dönemde ne gibi araçlar kullanacağını işaretlerini verdi. Habere göre polis, önümüzdeki dönemde “suçla savaşırken” 4 aşamalı bir yöntem uygulayacak. İlk olarak şüpheliler el feneri ve projektörle tespit edilecek. Polislere dağıtılacak olan ve geçici körlük yapan el fenerleri bu amaçla kullanılacak. Emniyetin geçtiğimiz günlerde bu amaçla 500 lümenlik el fenerleri alacağı yine basına yansımıştı ancak emniyet müdürlüğü haberlerin asılsız olduğunu, fenerin lümen değerinin bu kadar yüksek olmadığını ve sadece aydınlatma için kullanılacağını kaydetmişti. Bu haberle birlikte geçmiş iddia bir kez daha gündeme gelmiş oldu.

Haberin ne kadarının doğru olduğunu bilemesek de önümüzdeki dönem polisin yeni işkence oyuncakları ile donatılacağı sonucunu çıkarmak için haberin mevcut hali yeterli.

AKP iktidarı sokakta, karakolda, cezaevinde devlet terörünü tırmandırıyor. Şiddet ve baskı politikalarında da ustalaşiyor. İşçi ve emekçiler yaşamın tüm alanlarında polis şiddetine maruz kalıyor. Sokak ortasında dayak yiyor. Hatta 1,5 yaşındaki bebeğin suratına bile biber gazı sıkılıyor.

AKP hükümeti “insan haklarının korunması ve geliştirilmesi, işkence ve kötü muamelenin önlenmesi amacıyla işkence ve kötü muameleyle sıfır tolerans politikasını uygulamaya koyduk” diyordu. Şişinerek “ülkemizi bu insanlık ayıbından kurtardık” diyen AKP hükümeti, işkenceden tescilli polis şefi Sedat Selim Ay’ı İstanbul Terörle Mücadele Şube Müdür Yardımcılığı’na atadı.

7 TİP’li öğrencinin ve Kemal Türkler’in katledilmesi davasında da, yargı paketi değişikliği eli kanlı Bünyamin Adanalı ve Ünal Osmanağaoğlu serbest bırakıldı. Kiralık katillerine “arkanızdayım” mesajını veren AKP iktidarı, yeni cinayetlerin de önünü açıyor. Örneğin Mehmet Ağar’ın hangi hapis hanesinde kalacağı onun tercihine bırakılmıştı. Ziyaretine gidecek asalak patronları ve devlet bürokratları zorlanmasınlar diye şimdi hapis hane yakınına helikopter pisti de yapıldı.

AKP hükümeti devletin faşist kimliğini daha da belirginleştirerek yola devam ediyor. Hakkını arayan işçi ve emekçinin demokratik haklarının kullanılması, Kürt halkının demokratik taleplerinin karşılanması, cezaevlerinin daha insani koşullara kavuşturulması taleplerine kulak tıkıyor. Emekçileri sokakta yürürken bile işkenceye maruz bırakıyor. Tüm bunlar yetmezmiş gibi yeni terör araçlarına devasa kaynak ayırıyor. Tüm bunlar polis terörünün önümüzdeki dönemde sokağa çıkan her emekçiye yönelik olarak artması için yapılıyor.

AKP iktidarı polis terörünün tahkim edilmesi için çalışıyor. Yeni alacağı terör araçları nedeniyle Türkiye’nin zaten bozuk olan insan hakları sicilinin daha da bozulacağını elbette ki biliyor. Raporların ışık tuttuğu gerçekler ortadadır. AKP iktidarı terörle mücadele yalanları eşliğinde 72 gazeteciyi

cezaevlerine attı. Düşünce özgürlüğü bakımından Türkiye’nin 179 ülke arasında 154. sıraya yerleşmesini sağladı.

Bugün Kürt halkının haklarını savunan herkese yönelik polis terörü artıyor. Öğrenciler, aydınlar, gazeteciler yargı terörü nedeniyle hapiste yatıyorlar. AKP iktidarı “işkenceye sıfır tolerans” yalanları eşliğinde polis terörüne de hız veriyor. Adına orantılı güç diyerek işkenceyi sokağa yayıyor. Polis şiddeti ile bağlantılı olarak açılan soruşturmaları “polis memuruna mukavemet” adı altında mağdurlara açılan davalara dönüştürmek için tüm hünerlerini sergiliyor.

Geçtiğimiz yıllarda Polis Vazife Selahiyetler Kanunu çıkarılarak polis terörünün önündeki engeller temizlenmişti. Böylelikle başta devrimciler ve komünistler olmak üzere birçok insanın polis kurşunuyla katledilmesine zemin hazırladı. Katil polislerin “dur ihtarına uymadı”, “düşüm silah birden ateş aldı” vb. yalanlara dayanan ifadelerle suçlarını gizlemelerine çanak tutuldu. Ne de olsa Recep Tayyip Erdoğan’ın itiraf ettiği gibi “polis rejimin teminatıdır” dediği bir ülkedir Türkiye.

Polisin terör araçlarıyla donatılmasının nedeni AKP iktidarının emekçilerin sorunlarını çözemeyeceğinin bilincinde olmasıdır. AKP iktidarı bu nedenle en ufak bir hak arama eyleminden ölesiye korkmaktadır. Hak arama

eylemlerini kendisine başkaldırı olarak görmektedir. Bu nedenle kolluğa verdiği desteği her geçen gün artırmaktadır. AKP iktidarının bu yaklaşımı ve desteğinden cesaret alan polis her geçen gün daha da pervasızlaşmaktadır.

AKP iktidarı polis şiddetine yönelik her türlü eleştiriyi hışımla karşılamakta, saldırgan bir üslup kullanmaktadır. Polisine sahip çıkan AKP gericiliği, aynı zamanda her toplumsal olayda, basit bir tartışmada bile uygulanan polis şiddetini meşrulaştırmak istemektedir.

AKP iktidarının polis terörünü besleyen tutumunu görmek için yıllardır artan güvenlik harcamalarına ve son süreçte alınacak terör silahlarına ayrılan bütçeye bakmak yeterlidir. Kolluk terörü için kullanılacak araçlara ayrılan pay yaklaşık yüzde 500 oranında arttı. Ayrıca AKP iktidarı 2002 yılında seçimleri kazandığında 122 bin olan polis sayısını yaklaşık olarak 250 bine çıkarmıştır. Kolluğun güçlendirilmesi çerçevesinde alınan araçlara yapılan harcamalar yüzde 600 artmıştır.

AKP iktidarı polis için alacağı yeni silahlarla Türk sermaye devletinin emekçiler tarafından bilinen baskıcı, despotik, katliamcı kimliğini daha da pekiştirmek istediğini açıkça ortaya koymuştur. Tüm bu kirli icraatlar AKP iktidarının yüzündeki maskeyi yırtıp atıyor. Onun, sermayenin hizmetkârı, işçi ve emekçilerin düşmanı olan gerçek yüzüne ayna tutuyor.

Eksen Yayıncılık kitapları toplandı...

“Saldırıları ilkeli yayın çizgisiyle karşılanır”

Kitaplar için yeniden toplatma kararı çıkması bizim adımıza sürpriz olmadı. Sonuç itibarıyla “ileri demokrasi” söylemlerine paralel uygulanan baskı ve sindirme saldırılarının düzenli muhataplarından biriyiz. Sırf son bir yıllık süreci bile ele alsak karşımıza gazetemiz için çıkan birçok toplatma, açılmış dava veya fiili engelleme saldırısı çıktığını görebiliriz. Bu yanıyla kitaplar için çıkarılan toplatma kararını da bunlardan bağımsız ele almıyoruz. Sermaye hükümeti AKP, devrimci değer ve ilkeleri savunan, mücadeleyi önplana çıkararak güçsüzleştirmek, engellemek için çok yönlü saldırılarının bir parçası olarak bu kararı alıyor.

6352 Sayılı Yasa ile cisimleşen 3. Yargı Paketi ilk çıktığı süreçte de biz bunu böyle değerlendirmiş ve ifade etmiştik. Bu toplatma kararı karşımıza döne döne çıkarılan “yargıda reform”un ne menem bir reform olduğunun resmi ilanı dışında bir şey değil. Diğer yasal değişikliklerde olduğu gibi uygulamada keyfilik, soyut gerekçelerle engellemeler yaşanırken diğer yandan yeni saldırıların da önü düzleniyor. Bir reform düşünün ki kaldırdığı yasağın tekrar hayat bulabilmesi için zamanı da belirten bir madde içeriyor. 6352 sayılı yasa böylece yazıldığı gün reform değil gözboyama yasası olduğunu ilan etmişti. Yasanın AKP’ye kazandırdığı bir diğer avantaj ise Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nde açılan davalara savunma sunabilmek. Yasağı kaldırdık diyerek davalardan kurtulmayı umut ediyorlar. Zaten yargı paketlerinin kapsamı işçi ve emekçilerin hassasiyetinin yoğunlaştığı, AİHM’de artık direkt ceza verilen maddeler üzerine kurulmasının gerisinde de bu var.

Sermaye hükümeti AKP uzunca bir dönemdir hayata geçirdiği saldırılar karşısında oluşan muhalefeti zayıflatmak, kırmak için çalışıyor. Bunun bir yönü artan baskı uygulamaları iken diğer yanıysa işçi ve emekçileri aldatma, bu sayede devrimci mücadeleyi yalnızlaştırma ve marjinalleştirme çizgisidir. Bu toplatma kararının da böylesi bir sürecin parçası olduğunu düşünüyorum. 63 yıllık utancın kalktığını propaganda ederken daha yasa uygulamaya girdiği saatlerde yeni toplatma başvuruları yapılmış bile.

Tutuklu gazeteciler için “mesleklerinden dolayı tutuklu değiller” diyenler, elbette yeni saldırılarına da kılıf hazırlıyor. Toplatma kararlarıyla “içeriği uygun olanlar serbest ama bunlar radikal” demeye çalışıyorlar.

İçinden geçtiğimiz süreçte sermaye iktidarının işçi ve emekçilere daha ağır koşulları dayatmaya, bölgesel gelişmeler içerisinde emperyalistlerin çıkarları için daha etkin yer almaya hazırlandıklarını göz önünde bulundurursak bu saldırılar daha da yerli yerine oturacaktır.

Fakat biz, tüm bu saldırılara, yasa aldatmacalarına karşı yılların tarihsel birikimiyle şekillendirdiğimiz ilkeli yayın çizgimizi sürdüreceğiz. Çünkü biliyoruz ki saldırının amacı bu ilkelerden taviz verdimen ve savurmak üzerine kurulu. Bunun için altını çizmek gerekir ki saldırılar ilkeli yayın çizgisiyle karşılanır. Tüm toplatma kararlarını, engelleme çabalarını devrimci kimliğin değerleri ve sarsılmaz iradesiyle aşacağımızı biliyoruz. Sermaye devletinin ve onun bugün dümenini elinde tutan AKP gericiliğinin bu beyhude çabalarla elde edebileceği herhangi bir şey yok. Sonuçta onyıllardır uygulanan baskı ve saldırı politikalarını göğüslemiş, bu saldırıları sağlam bir iradeyle aşarak gelmiş devrimci bir çizgiye sahibiz.

Eksen Yayıncılık Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Tayfun Altıntaş

Karadağ cinayet davası çürümüş burjuva hukukun aynasıdır!

Geçtiğimiz günlerde 10. duruşması görülen ve savcının mütalaa verdiği Alaattin Karadağ cinayet davasının takipçisi avukatlardan ve davayı başından itibaren izleyen Temel Demirer'den davanın seyrine dair görüş aldık...

Av. Zeycan Balcı Şimşek: "Katillerin gerçekten yargılanacağı günler gelene dek onların yakasını bırakmayacağız!"

Avcılar polisi tarafından sokak ortasında infaz edilen devrimci işçi Alaattin Karadağ'ın dokuzuncu duruşması Bakırköy 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Bu davanın seyri devletin katliamlar tarihinin de aynasıdır aynı zamanda. **Polis-Savcı-Mahkeme**

üçlüsüyle yazılan bir tarih...

Polis, müvekkilimizi sokak ortasında üzerine şarjör boşaltarak yaralamış, saatlerce bekleterek ölmesini sağlamış, aynı fütursuzlukla soruşturmayı bizzat yürütmüş, olayı görmeyen "vatansever" tanıklar bularak soruşturmayı sakatlamış, kamera kayıtlarını yok etmiş, Alaattin'in giysilerini saklamıştır.

Savcı, sanık polisin 1 dakika olsun gözaltında kalmasına dahi gerek duymamış, sokaktan toplanan sayısız kovana, müvekkilimizin öldürülmesine, dolmuş şoförünün yaralamasına ve içinde yolcu olan bir dolmuşu gasp etmesine rağmen sanık polisi tutuklamamıştır. Müvekkilimizin ailesine ve avukatlarına haber verilmeksizin otopsi yapılmış, üst giysileri bu aşamada kaybedilmiştir. Soruşturma dosyasına olayın oluşundan iki gün sonra kamera kayıtlarının dosyaya getirilmesi talebimiz sürüncemede bırakılmış ve kamera kayıtlarının polis tarafından hiç edilmesine göz yumulmuştur.

İlk duruşmalarda Karadağ ailesi ve arkadaşlarının hassasiyetlerini fark etmesi, polis telsiz ses kayıtlarının ham hallerinin mahkemeye getirilmesi, olay mahallinde keşif yapılması, mahallede yaşayan bakkal, kahveci gibi görgü tanıklarının bulunarak mahkemede tanık olarak dinlenmesi, Alaattin'e ait elbiselerin atış mesafe tayini için Adli Tıp Kurumu'na gönderilmesi gibi taleplerimizin tamamı mahkeme heyetince kabul edilmesi biz avukatlarda adil bir yargılama yapılacağı izlenimi uyandırmıştı. Ancak ikinci duruşmanın hemen sonrasında tam bir yargısız infaz yargılama pratiği yaşanmış ve mahkeme başkanı, Kocaali İnfaz Hakimliği'ne sürülerek akabinde de meslekten atılmıştı.

Yeni gelen mahkeme başkanının ilk görevi keşif kararından vazgeçmek olmuştu. Bir türlü bulunmayan üst giysiler bulunmuş ne var ki polisin, hiçbir talimat almadan üst giysiler üzerinde kimyasal maddeler kullanarak atış mesafesi tayini yaptığı ve Adli Tıp Kurumu'na inceleme yapılmasının imkânsızlığı ortaya çıkmıştı. Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü'nde olduğu resmi yazıyla belgeli olan kamera kayıtları mahkemeye gönderilmemiş ne var ki sorumlu polisler hakkında talep edilen suç duyurusu talebimiz de mahkemece

reddedilmişti.

Delillerin planlı bir biçimde karartıldığı ve yargılamanın adeta katledildiği bu davanın savcılık mütalaa da sanık polisi ödüllendirmek için özenle hazırlanmıştı. Mahkeme savcısı mütalaaasında, Alaattin'i katleden, içinde yolcu olan bir dolmuşu gasp ederek usulsüz tasarrufuyla suç işleyen, dolmuş şoförü İsmail Durmuş'u yaralayan sanık polisin tüm suçlardan beraatini talep etti. Yargılama aşamasında, tüm taleplerimizi eksiksiz reddeden, yargılama aşamasında hiçbir delili toplamayarak mahkeme savcısından alelacele mütalaa alan heyetin kararı da belli olmuştur. Karar; cezasızlıktır, karar beraattir, karar yargısız infazı aklamaktır.

Niyet açıktır; kolluğun işlediği suçlar mahkeme tarafından aklanmakta ve kolluk böylece ödüllendirilmektedir. Sanık polis, Alaattin Karadağ'ı sokak ortasında infaz ederken yaralandığında çalışmadığı her gün için gün başına en yüksek devlet maaşının 100 katı kadar ikramiye almış, yargılandığı davada kendisini savunan avukata Emniyet Müdürlüğü tarafından yüzlerce milyar ödenmiş ve sanık polis terfi ettirilmiştir. Yargısız infaz gerçekleştirdiği için son ödül beraat kararı olacak ve böylece sanık polis aklanacaktır.

Biz Alaattin Karadağ'ın ve ailesinin avukatları olarak tüm bu hukuksuzluklara, tüm bu yaşanan hukuk trajedisine rağmen yargısız infazlarla mücadele edeceğiz. Katilleri kamuoyu nezdinde mahkum ettirecek ve katillerin gerçekten yargılanacağı günler gelene dek onların yakasını bırakmayacağız.

Av. İbrahim Ergün: "Mütalaa sanırım ilerde mizah dergilerinin konusu olacaktır!"

Bu davamız, bir çok yargısız infaz davasında sanık kolluk güçlerini cezasız bırakırken kullanılan tüm yöntemlerin uygulandığı yeni bir örnektir ibaret.

Geldiğimiz aşama, akıbetinin de diğerleri gibi olacağını, bir kez daha sistemin aygıtlarının kendi hukukunu dahi

uygulamayacağını gösteriyor.

Soruşturma aşamasında tüm delillerin sanığın arkadaşlarının kontrolünde bırakıldığını, kamera kayıtlarının terör polisinde olduğuna dair tutanak olduğu halde görüntülerin mahkemeye gönderilmediğini, Alaattin'in elbiselerinin savcılık kararı dahi olmadan polis tarafından incelemeye tabi tutularak Adli Tıp incelemesinin olanaksız kılındığını, önceki başkan tarafından alınan keşif kararının gerçek ve geçerli olmayan bir nedenle duruşma arasında iptal edildiğini düşündüğümüzde bu gelişme de sürpriz olmadı.

Savcının, olayın sebebi olmadığı ve bu davayı hiç ilgilendirmediği halde, Alaattin'in örgüt üyeliği suçundan ceza almış olmasını adeta "öldürülmesinin meşru sebebi" gibi sunması ise açıkça siyasi bir tutumdan ibarettir. Sanık polisin bir dolmuşu yolundan çevirip yolcularıyla beraber çatışmaya sürüklemesinin, üç sokak boyunca kovalayıp bir devrimciyi öldürmesinin

"meşru müdafaa" yani kendini savunma olduğu şeklindeki mütalaa ise sanırım ilerde mizah dergilerinin konusu olacaktır.

Av. Ş. Ceren Uysal: "Daha Karadağ ailesinin avukatları olarak son sözümüzü söylemedik!"

Alaattin Karadağ'ın yargısız infazının ardından başlatılan soruşturma ilk gününden bu yana sorunlu bir biçimde yürütüldü. Karadağ'ın polis eliyle katledilmesine rağmen savcı talimatıyla soruşturmanın bizzat yine polis eliyle sürdürülmesi, MOBESE

kayıtlarının bir türlü dosyaya girmemesi gibi detaylar, daha baştan delil karartılması sürecinin taşlarının döşendiğinin işaretiydi. Ortada bir cinayet, hem de açıkça bir siyasal cinayet, bir yargısız infaz olmasına rağmen sanığın tutuksuz yargılanması, soruna egemenlerin yaklaşımının bir göstergesiydi. Basın açıklamasına katıldığı için aylarca tutuklanan ve hatta hüküm giyen insanlar varken, bugün salt politik görüşleri gereği insanlar sanık sıfatıyla yargılanırken, silahıyla bir minibüsü alıkoyan, bir devrimciyi katleden polisin soruşturmasının bu ölçüde özensiz ve sarsakça yürütülmesi yargılamanın sonucuna da işaret etmekteydi. Nitekim; iddianamenin kasten adam öldürme suçu üzerinden kurulmuş olması başlangıç itibarıyla anlamlı olsa da, yargılama sürecinin bütünü soruşturma süreci ile uyumlu bir biçimde, yargısız infazı aklama yönünde ilerledi.

Yargılamanın başladığı günden bugüne daha önce benzer davalarda da sıklıkla yaşanan polisin aklanması çabasının, delillerin karartılmasının belirgin örneklerini yaşadık. Ancak, geçmişte olduğu gibi, bu yargılamada da minareyi çalanlar kılıfını düzgünce hazırlamayı beceremedi. 2. celse verilmiş olan keşif kararından neden geri döndüğü geçen celseler boyunca açıklanamadı. MOBESE kayıtlarının varlığı Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü ve savcılık arasındaki yazışmalarla kanıtlanmasına rağmen, her nasılsa bu kayıtlar zayı olduğu gerekçesi ile dosyaya dahil edilemedi. Tanıkların bir kısmı, sabit ikamet sahibi olmalarına rağmen aylarca bulunamadı. Alaattin'in giysileri yine aylarca bulunamadı. Bütün bu veriler birer delil tahrifatına işaret etti. Ancak daha ilginç olanı bu tahrifatların hepsi belgeli bir biçimde yapıldı. Bütün bunlara Emniyet kurumunun hiçbir talimata gerek duymaksızın atış mesafesi tayininde bulunduğu, ancak hazırlanan sözde raporun dosyaya 2 yıl kadar sonra sunulduğu verileri de eklenirse tablo aydınlık kazanacaktır. Kısacası bütün yargılama süreci boyunca deliller göz göre göre, bilerek ve isteyerek karartıldı, maddi gerçeğin açığa çıkartılması yönünde tek bir çaba harcanmadı.

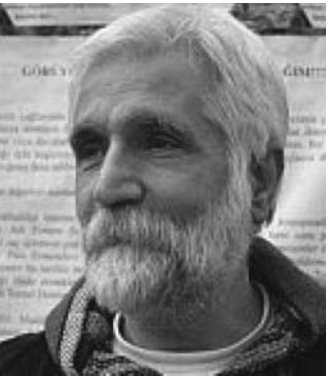
Son duruşma ise bütün bu görünen tablonun mütalaa adı altında söze ve yazıya dökülmesi olmuştur. Savcı, Karadağ ailesinin avukatlarının esasa ilişkin beyanlarını dinleme gereği dahi duymaksızın mütalaaasını vermiş ve

katil zanlısı Oğuzhan Vural'ın isnat edilen tüm suçlardan beraatini talep etmiştir. Kamu adına mahkeme kürsüsünde yer işgal eden savcılık makamı, bu mütalaası ile polis devrimcileri öldürme yetkisini tanıdığı ilan ettiği gibi, aynı zamanda polisin "görev gereği" yetki sınırlarını dilediğince aşabileceğini de savunmuştur. Zira olay esnasında yaralanan minibüs şoförünün kullandığı minibüsün hattı dışına çıkması dahi savcılık makamınca bir suç olarak algılanmamıştır. Kısacası mütalaa ibretliktir ama bir yandan da gerisinde taşıdığı ve ele verdiği zihniyet itibarıyla fazlasıyla tanındır.

Bilindiği üzere, Türkiye yıllardan beri katillerin kahraman ilan edildiği bir ülke olagelmıştır. Hrant Dink'in katili ile çekilen bayraklı fotoğraf, defalarca işkenceden hüküm giymesine rağmen çeşitli kamu kurumlarında etkili pozisyonlara yükselenler hep bu aynı zihniyetin bir sirayetidir. Karadağ'ın son duruşmasının da ortaya koyduğu üzere, Türkiye'deki karanlık, bebeklerden katil yaratmanın yanı sıra, katillerden kahraman yaratmaktadır. Savcılık makamının elinden çıkan mütalaa işte bu aynı kahramanlaştırma zihniyetinin bir ürününden ibarettir ve ne yazık ki bugünün Türkiye gerçeği açısından şaşırtıcı da değildir.

Karadağ yargılaması iki cephe, iki zihniyet arasındaki kavga'nın sembolik bir kavgası olarak okunmalıdır. Bir tarafta bu coğrafyanın insanlarının sokak ortasında katlinin önüne geçmek isteyenler ve maddi gerçeğin peşine düşmüş olanlar, diğer tarafta ise her koşulda katilleri aklamamın mesaisini verenler... En nihayetinde yargı süreci henüz sona ermemiştir. Bir sonraki celse karar duruşması olacaktır. Halen önümüzde Yargıtay süreci, AİHM süreci gibi uzun bir yol vardır. Daha Karadağ ailesinin avukatları olarak bizler son sözümüzü söylemedik. Yargılamanın sonucunun değişip değişmeyeceğinden bağımsız, bizlerin son sözleri, tam da katillerden kahraman yaratan zihniyetin, yargısız infazların teşhirini hedef alacaktır. İster delilleri tahrip etsinler, isterse katilleri aklasınlar, gerçeği ve daha da önemlisi gerçeğin tarafımızca yüksek sesle dile getirilmesini engellemeleri mümkün olamayacaktır.

Temel Demirer: "Bu ülkede komünist öldürmek egemenler açısından hiçbir sakınca içermeyen bir eylemdir!"

Ben davadan çıktıktan sonra bir konuşma yaptım. Konuşmama şöyle başladım. Savcı polisin Alaattin Karadağ'ı öldürmekten, minibüsü rehlin almaktan ve nihayet görevini kötüye kullanmaktan beraatini istedi. Ben de dedim ki bu üç konuda beraatini istedikten sonra bir de Hawai'ye tatile göndersinler Alaattin Karadağ'ı öldürdü diye hatta madalya taksınlar. Anlatmaya çalıştığım şey şu: Bu ülkede devrimci öldürmek, bu ülkede komünist öldürmek egemenler açısından hiçbir sakınca içermeyen bir eylemdir. Yani bu ülkede komünistleri kurşunlarsanız, öldürürseniz Alaattin Karadağ gibi, egemenler size hiçbir ceza vermez. Bu da ülkemizdeki hukukun bir sınıfın adaleti olduğunu anlamına gelir. Gerçekten sınıf adaleti budur, burjuva adaleti budur. Yani emekçiler için terör kendileri için ise güllük gülistanlık olduğu bir ortam. İtiraf edeyim ilk günden beri Alaattin Karadağ davasının böyle sonuçlanacağına dair görüşlerimi davaya katılan tüm arkadaşlarıma söyledim. İlk günden beri mahkeme heyetinin, hakimnin ve savcının tavrı bu yöndeydi. Örnek vermek gerekirse keşif yapılmadığı olay mahalinde, bütün deliller karartıldı. İki tane şahit ise korkutuldu, davaya ilişkin tanıklıkları engellendi. Ortada bir hukuksuzluk var ve bu hukuksuzluk bize burjuvazinin hukuk dediği şeyin ne olduğunu çok iyi sergiliyor diye düşünüyorum.

Karadağ davasında aklama mütalaası

Alattin Karadağ'ı vuran polislerden Oğuzhan Vural'ın yargılandığı davada savcı mütalaasını sunarak Vural'ın tüm suçlardan beraatini istedi.

Devrimci faaliyet sırasında polis tarafından katledilen devrimci işçi Alaattin Karadağ'ı vuran polislerin yargılandığı davanın 10. duruşması 28 Şubat'ta Bakırköy 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Mahkeme öncesi Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu bir basın açıklaması yaparak TKİP militanı devrimci işçi Alaattin Karadağ davasının takipçisi olduğunu söyledi.

"Alaattin Karadağ yoldaş ölümsüzdür! / Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!" pankartını açan BDSP'liler kızıl flamalar ve "Polis terörüne son!" dövizleri taşıdılar. BDSP adına yapılan konuşmada bundan önceki 9 duruşmadaki usulsüzlüklere dikkat çekilerek gerçek adaletin emekçilerin ellerinde sağlanacağı söylendi. Eyleme Partizan da destek verdi.

Çelişkili tanık ifadesi

Duruşmada ilk olarak, uzun süredir "bulunamayan" tanık Pakize Ilgaz dinlendi. Ilgaz mahkemede verdiği ifade silah seslerini duyduğunda mutfakta olduğunu, maç sonrası havaya ateş edildiğini düşündüğünü söyledi. 2 el silah sesi duyduğunu söyleyen Ilgaz kapısını çalan komşularından polisin vurulduğunu öğrendiğini söyledi. Başka bir şey görmediğini ifade eden Ilgaz'a Alaattin Karadağ'ın avukatları, bir gün sonrasında televizyona verdiği röportajı sorduğunda ise Ilgaz kaçamak cevaplar verdi.

Ilgaz, röportajı hatırlamadığını söyleyip ardından orda da benzer şeyler söylediğini ifade etti. Avukatlar Ilgaz'ın televizyona verdiği röportajda yaşananları daha farklı anlattığını, aradaki çelişkiler bulunduğunu söyleyerek röportaj kayıtlarını istediler.

Mahkemede usulsüzlükler 10. duruşmada da sürdü. Mahkeme heyeti, avukatlar savunma için ek süre istemesine rağmen savcının esas hakkında mütalaa vermesini onayladı. Avukatlar ise bu uygulamanın usulsüz olduğunu belirttiler.

"Kesin ve inandırıcı delil bulunmuyor!"

Av. Zeycan Balcı Şimşek, esas hakkındaki savunmalarını yazılı olarak sunacaklarını söyledi. Ardından Cumhuriyet Savcısı Mehmet Doğan, mütalaasını sundu. Alaattin Karadağ'ın "terör hükümlüsü" ve "aranan biri" olduğunu ifade ederek işlenen infazı meşrulaştırmaya çalışan Doğan, Karadağ'ın "Dur ihtarına uymadığı"na vurgu yapıp sahte kimlikle yakalanmasına değindi.

Savcı mütalaa iş infaz edilen Alaattin Karadağ'ın "suçlu" gösterilmesi üzerine kurulurken polis Oğuzhan Vural için "kasten ya da kastın aşılması" suçlarının oluşmadığını yapılanın meşru müdafaa olduğunu söyledi.

Savcı Doğan polisin, bir araca el koyması ve şoför İsmail Durmuş'un yaralanmasından ve görevi kötüye kullanmak suçlamalarından da beraatini istedi.

Mahkeme daha bitmeden katil polis Oğuzhan Vural salondaki polis korumasıyla hızla dışarı çıkarıldı. Mahkeme heyeti savunma için duruşmayı 28 Mayıs'a erteledi.

"Polis ödüllendiriliyor"

Mahkeme çıkışında BDSP'liler adliye avlusunda açıklama yaptılar. Duruşmadan çıkan avukatlar adına Av. Zeycan Balcı Şimşek duruşmayı değerlendirdi. Şimşek, Pakize Ilgaz'ın çelişkili ifadeler verdiğini ve kaygılı olduğuna dikkat çekti. İsmail Durmuş'un aracını içindeki yolcularla gasp eden polisin iki insanın hayatını karartmasına karşın böyle bir mütalaa ile beraatının istenmesini eleştiren Şimşek, 3 suçlamadan da beraat istenmesinin "topyekûn beraat kararıyla cezasızlık" yaratılması amacı taşıdığını belirtti. "Adalet mücadelemiz devam edecek!" diyen Şimşek, toplumsal muhalefetin duruşmalara gelmesinin önemine dikkat çekerek konuşmasını bitirdi.

Alaattin Karadağ'ın kardeşi de söz alarak "artık polis aklama düzeni açığa çıktı" dedi. Karadağ, katillerin alalecele yapılan duruşmalarla bir an önce aklanması için çalışıldığını ifade etti.

Karadağ'ın konuşmasının ardından "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!" sloganı haykırıldı.

Son olarak dava sürecini başından beri takip eden Temel Demirer'e söz verildi. Demirer, mahkeme sürecine dikkat çekerek katil polis için beraat isteyen savcıyı eleştirdi. Katili kastederek "aklamak yetmez bir de madalya takın" diyen Demirer, polisin halktan birini vurduğu takdirde beraat ettirildiğini bu yaşananınsa adaletsizlik olduğunu ifade etti. Demirer, mahkemede savunmayı dinlemeden verilen mütalaanın ortaoyunu olduğunu söyleyip "Biz bunun parçası olmayacağız, biz zulmün ortağı olmayacağız!" dedi.

BDSP'liler 10. duruşmada da aklama oyununun oynandığını, katillerin korunmakla kalmayıp ödüllendirildiğini söylediler. "Onların adaleti katilleri, zenginleri koruyor" denilen konuşmada bir kez daha gerçek adaletin işçi ve emekçilerin yükselteceği devrim mücadelesinde olacağı ifade edildi.

Alaattin Karadağ'ın uğruna şehit düştüğü mücadelenin yükseltileceği sözü verilerek "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganıyla eylem bitirildi.

Türkiye'nin ilk 100 zengin patronu açıklandı...

Servetlerinin kaynağında emek sömürüsü ve işçi kıyımı var!

Bir tarafta dünya zenginliklerinden mahrum bırakılmış, yoksullaştırılmış işçi ve emekçiler sınıfı. Diğer tarafta ise üretim araçlarına ve dünya zenginliklerine sahip olan kapitalistler sınıfı. Öyle bir düzendir ki bu, bir tarafın yani işçi sınıfının, aşırı çalıştırılma ya da zorunlu bir işsizliğe mahkûm edilmesi yoluyla kapitalistler daha da fazla zenginleşmektedir. Türkiye'de de durum budur. Çünkü Türkiye'de de kapitalizm tüm vahşiliğiyle hüküm sürmektedir.

Bu gerçeği geçtiğimiz günlerde *Forbes* dergisinin açıkladığı en zengin 100 Türk listesinden de görebiliriz. Her yıl yapılan bu araştırmaya göre bu yıl Türkiye'nin en zengin 100 kapitalisti açıklandı. Türkiye'nin en zengin kapitalisti 3.4 milyar dolarlık servetiyle Doğu Holding'in patronu Ferit Şahenk oldu. 3.2 milyar dolarlık servetiyle Koç Holding Yönetim Kurulu Üyesi Semahat Arsel ikinci olurken, Yıldız Holding Yönetim Kurulu Başkanı Murat Ülker ve Fiba Holding Yönetim Kurulu Başkanı Hüsnü Özyeğin 3 milyar 100 milyon dolar ile üçüncülüğü paylaştı.

Forbes'in araştırmasına göre 2013'te hem milyarder sayısı, hem de sermayedarların toplam serveti artmıştır. 2013 yılında milyarderlik unvanına 3 yeni kapitalist daha katılmış, bu yıl dolar milyarderi sayısı 44'e yükselmiştir. 100 zengin toplam serveti 117.85 milyar dolarla 7 yılın en yüksek değerine ulaşmıştır.

Milyarder aile sayısı bu yıl 28'e yükselirken, aile sıralamasında ilk 5 yine değişmedi. Liste Koç, Sabancı, Şahenk, Ülker ve Tara aileleri olarak sıralandı. Koç Ailesi'nin başı çektiği listenin yansıttığı toplam servet 87.5 milyar dolar olmuştur.

Forbes'in hesaplamasına göre Türkiye'nin en zengini Ferit Şahenk saniyede **25 dolar** kazanmaktadır. Bir kapitalistin asgari ücretle çalıştırdığı işçi ise ayda **774 TL** almaktadır. Terazinin yukarı tarafında bir avuç para babası, öbür tarafında ise onları yukarıda tutan

milyonlarca işçi ve emekçi durmaktadır.

İşçiler yoğun sömürü altında düşük ücretlerle çalışırken işsizler yani kapitalistler için yedek sanayi ordusu ise hazır bekletilmektedir. TÜİK'in işsiz olarak ilan ettiği resmi sayı bile 2 milyon 539 bin kişiyken gerçeğin kat be kat fazla olduğu ortadadır. Zira bu resmi istatistiklerde, iş bulmaktan umudunu kesenler, son bir aydır iş aramayanlar, mevsimlik çalışanlar, ev kadınları, askerlik yapanlar işgücünün dışına atılmaktadır.

Servetlerinin kaynağında sömürü ve kıyım var!

Bu liste aynı zamanda krizi kimlerin fırsata çevirdiğini de göstermektedir. Listedeki isimlerin birçoğu fabrikalarında toplu tensikat yapan, çalışanlarını kapının önüne koyan holdinglerin yöneticileridir. Servetlerine servet katmalarının gerisinde yoğun emek sömürüsü ve işçi kıyımı bulunmaktadır.

Örneğin, Türkiye'nin en zengin kapitalisti Ferit Şahenk'in patronu olduğu Doğu Holding bünyesindeki Star TV, NTV ve CNBC-e işçi kıyımıyla gündeme gelmişti. Benzer şekilde, en zengin aile sıralamasında birinciliği kimseye kaptırmayan Koç Holding'e bağlı fabrikalarda geçtiğimiz günlerde yoğun bir şekilde işten atılmaları olmuştu. TOFAŞ'ta bin işçinin çıkarılmasının ardından Arçelik'in İstanbul, Gebze, Eskişehir, Çerkezköy fabrikalarından yüzlerce işçi çıkartılmıştı. İşçiler kapı önüne konularak ailesiyle birlikte sefaletle terk edilirken, Koç Holding'e bağlı fabrikaların kârlılık oranları katlanmıştır.

Koç'taki işten atma saldırısı bir yandan yaklaşan toplu sözleşme görüşmelerinde işçilerin haklarını tırpanlamanın, onları düşük ücret zamlarına mahkûm etmenin bir bahanesine dönüştürme amacını taşımaktadır. Diğer yandan ise, kapitalistler her zaman az işçiye çok iş yaptırarak sömürüyü katmerleştirmenin, böylelikle kârlarını katlamanın peşindedir. Kriz dönemlerinde de kâr oranlarını düşürmemek için işçi çıkartmaktadırlar. Böylelikle de kârlarını yüksekte tutmakta, daralan piyasaların yaratacağı kayıpların üstesinden gelmeyi hesaplamaktadırlar. Düşük ücretlerle, daha fazla güvencesizleştirme ve fazla çalışmayla Koç ve diğer kapitalistler palazlanacaklarını çok iyi bilmektedirler. Servetinin gerisinde böylesi yoğun emek sömürüsü ve işçi kıyımı olan Koç Holding, bundan dolayı 2013'de 6 milyar dolarla Türkiye'nin yatırım rekorunu kıracağını açıklamaktadır.

Bildiğimiz gibi kriz dönemlerinin bedellerini işçi sınıfı işsizlik, açlık ve yoksullukla öderken kapitalistler servetlerine servet katmaktadırlar. Krizi fırsata çeviren patronlar işçilerin haklarını gasp etmekte, güvencesiz koşullarda çalışmayı dayatmaktadırlar.

Daiyang grevine bakan molası!

Daiyang-SK direniş çadırının, bakanın Çorlu ziyareti nedeniyle bir günlüğüne kapatılacağı duyuruldu. Trakya İşçi Birliği kararı protesto etti.

Trakya İşçi Birliği konuyla ilgili yaptığı açıklamada sendikanın tutumunu eleştirirken işçilere de inisiyatif ele alma çağrısı yaptı. Birlik sendika yöneticilerini de istifaya çağırdı.

TİB'in açıklaması şöyle:

Gericiğin sınırı, pasifizmin sonu yoktur!

Daiyang-SK Metal grevcilerinin sendikaları DİSK Birleşik Metal-İş öncülüğünde Çorlu Cumhuriyet Meydanı'nda kurmuş oldukları açlık grevi çadırı "**1 günlüğüne**" kaldırıldı. Çadırın kaldırılmasının nedeninin Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in Tekirdağ ve Çorlu ziyareti olarak açıklandı.

Faruk Çelik AKP'nin Çorlu İlçe Teşkilatı'nca bugün gerçekleştirilecek olan "Siyaset Akademisi"ne katılacak. Tekirdağ Valiliği ve Çorlu Kaymakamı'nın DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Merkezi'nden talebi üzerine çadır bu sabah itibariyle kaldırılmış oldu.

Bugüne kadar Daiyang-SK Metal grevinin enerjik potansiyelini bertaraf etmek için çaba harcayan DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Merkez yönetimi ve Trakya Şube yönetimi bu tavırla icazetçi yaklaşımının en uç örneğini vermiş oldu. Zaten açlık grevi çadırıyla işçileri pasif bir beklemeçiliğe iten, onların eylem isteğini her fırsatta türlü manevralarla geçiştiren sendikal anlayış, açlık grevi çadırını dahi kaldırmayı marifetleri arasına eklemiştir.

Bugüne kadar tüm kazanımlar, işçi ve emekçilerin fiili-meşru mücadele hattıyla elde edilmiştir. Fakat işçilerin bu yönlü talepleri her fırsatta icazetçi-uzlaşmacı sendikal anlayışın barikatıyla karşılanmıştır. Öyle ki Daiyang-SK grevcilerinin doğrudan muhatabı sayılabilecek AKP'nin Çalışma Bakanı Faruk Çelik'le karşılaşmalarına engel olan bir sendikal anlayıştır söz konusu olan. Bu anlayış grevi kazanımla sonuçlandıramaz. Bu anlayış işçileri bekleterek, oyalayarak, her fırsatta karşılarına yasaları çıkartarak bölgede genel bir örgütlülüğün önünü açamaz. Olsa olsa sınıf mücadelesi anlamında yılları bulan bir gerilemenin önünü açabilir.

Öncü işçiler inisiyatifleri ellerine almalıdır!

Öncü işçiler sendikaların bu çizgisinden fazlasıyla rahatsızdırlar. Şu halde yapılması gereken işçilerin inisiyatifleri ellerine almalarıdır. Öncü işçiler söz, yetki ve karar mekanizmasını kendi sınıfsal çıkarları için işletmelidirler. Açlık grevi çadırı hemen kurulmalı, Çalışma Bakanı ve uzlaşmacı sendikal anlayış protesto edilerek eylemli bir süreç örgütlenmelidir. Şimdi gerek genel merkez, gerekse de Trakya Şubesi yönetimi grevi pasif ve geri noktaya çekme tavrı üzerinden derhal istifa etmeye çağrılmalıdır. Öncü işçilerin yapması gereken budur. Bu, uzun süren sessizliğin kırılması ve yeni bir eylemli hattın önünün açılması anlamına da gelecektir.

Trakya İşçi Birliği (TİB)
2 Mart 2013

SGBP mücadele için neyi bekliyor!

Sendikal Güç Birliği Platformu'nu (SGBP) oluşturan Türk-İş üyesi 10 sendikanın genel başkanları Türk-İş Genel Başkanlığı'na başvuruda bulunarak Başkanlar Kurulu'nun toplantıya çağrılmasını talep ettiler. Hava-İş, Kristal-İş, TGS, TÜMTİS, Deri-İş, Petrol-İş, Tek Gıda-İş, Belediye-İş, Tez Koop-İş, Basın-İş sendikaları adına 18 Şubat 2013'de Türk-İş Genel Merkezi'ne gönderilen dilekçede; son dönemde işçi sınıfı ve sendikal harekete yönelik gerçekleşen kapsamlı saldırılara rağmen Türk-İş'in tepkisiz ve sessiz kalması eleştirilirken diğer yandan bu aynı dönemde Yönetim Kurulu'nun yaşadığı iç sorunlar nedeniyle bir türlü toplanamamış olmasına dikkat çekilerek, bir yol haritası çizmek üzere Mart ayının başına kadar toplantı gerçekleştirilmesi çağrısı yapılmıştır.

Türk-İş yönetiminin bu çağrıya yanıt verdiğine dair ortada tek bir veri yok. Elbette bu "suskunluk fesadı"nın gerisinde Türk-İş yönetiminin, AKP eliyle gündeme getirilen saldırılara suç ortaklığı yapması ve yine bu saldırılar karşısında "kılını dahi kıpırdatmayarak" ihanetçi geleneğine yeni halkalar eklemesi gerçeği vardır. Bu açıdan Türk-İş yönetiminin kendisinden beklenileceği gibi davrandığını belirtmeye gerek bile yok.

Fakat burada asıl sorgulanması gereken sendikal harekette yeni bir mücadele sürecini başlatacakları iddiasıyla kamuoyuna kuruluşunu deklare eden ve "sınıf sendikacılığı" anlayışı doğrultusunda hareket ederek, "sendikal demokrasi" için etkin bir mücadele yürüterek sendikal harekette yaşanan tıkanmaya da çare bulacaklarını iddia eden SGBP'nin düştüğü durumdur.

Zira sınıfa dönük ağır ve kapsamlı saldırıların hayata geçirilmesinde esas belirleyici olan Türk-İş yönetiminin bu saldırılar karşısında sessiz ve tepkisiz kalması değil. SGBP'nin şimdiye kadar Türk-İş yönetiminin ihanetini boşa düşürecek bir mücadele pratiğinin içerisine gir(e)memesidir. Özellikle sermaye hükümetinin doğrudan sendikal hareketi hedef alan "Sendikalar ve TİS Yasası"na karşı işçi ve emekçilerin militan mücadelesini örgütlemeye dönük, üretim alanlarını, sokağı hedef alan bir mücadeleyi gündemlerine al(a)mamış olmaları Türk-İş'in "sessizliği ve tepkisizliğinin" nedenlerinin anlaşılmasını kolaylaştırmaktadır.

Kuruluş bildirgesinde her ne kadar çok iddialı sözler sarf etse de SGBP'nin de esasında kendisinden önceki bir dizi örnek de olduğu gibi Türk-İş'in kongrelerinde yönetimi almayı amaçlayan çeşitli ittifakların sonucunda kurulan bir platform olduğu çok geçmeden açığa çıkmıştır. Eğer SGBP'yi oluşturan sendika yönetimleri kuruluş deklarasyonuna inanmış olsalardı bunu her şeyden önce kongre sonrası dönemde bizzat pratiğin içerisinde gösterecekleri çaba ile ortaya koyarlardı. Oysaki sınıfa dönük kapsamlı saldırılar karşısında güçlü bir mücadele pratiğinin örgütlenmesi sorumluluğu bir yana doğrudan kendi bileşenlerinden biri olan Hava-İş üyesi emekçilerin mücadelesine etkin bir destek bile sunamamışlardır. Üstelik sermaye hükümetinin hava işkolu için devreye soktuğu "grev yasağı" uygulamasının sadece sektörü hedef alan bir saldırı olmadığı ve sınıfın mücadele direncine, azmine vurulmuş bir darbe olduğu bilindiği halde bu yapılamamıştır. SGBP, kendisinden önceki bir

dizi deneyimden farklılığını en azından bu açıdan göstermeliydi, ki, bunu gösterecek hiçbir veri yoktur ortada.

Bugün içinde bizzat üyesi oldukları sendikaların da bulunduğu SGBP'nin, Türk-İş'e üye işçiler arasında etkisi ve itibarı nedir diye sorduğumuzda Türk-İş yönetiminden esas itibarıyla bir farkı olmadığını söylersek çok mu haksızlık etmiş oluruz? Buna itirazı olanların her şeyden önce bu farkın hangi pratik süreçler üzerinden işçilerin bilincinde somutlandığını ortaya koymak gibi son derece pratik bir görevleri olduğunu hatırlatmakla yetinelim. Ama SGBP'yi deklarasyonundaki amaçlarına uygun bir hale getirmek ve önceki deneyimlerden farklı kılmak, bu ilke ve amaçları dillendirmekten değil onu pratikte somutlamayı başarabilmekten geçiyor. Kuruluşundan bu yana geçen süreden beri olumlu sayabileceğimiz bir sonuç yok ortada. Son 1 Mayıs'ın Taksim'de DİSK ve KESK'le ortak kutlanılması yönündeki pratiği saymazsak tabii...

Örneğin SGBP kuruluşundan bu yana birkaç bölgesel toplantının ötesinde tabanını harekete geçirmeye dönük ne türden bir çabanın içinde olmuştur? Mevcut saldırılar karşısında nasıl bir mücadele programı ve eylem hattı ortaya koymuştur? Ya da sendikal demokrasi anlayışını kendi içindeki bileşenleri açısından ne oranda hayata geçirme çabası içinde olmuş ve bir iç mücadele konusu etmiştir? Böylesi süreçler üzerinden tabanda sendikal hareketin yaşadığı tıkanmanın aşılabileceğine dair bir umut ve inanç yaratabilmiş midir?

Sorular uzatılabilir ama yanıtlarını almak için bir kez daha pratiğe bakmakta; SGBP'nin Türk-İş yönetiminin "sessizliği ve tepkisizliği" karşısında izlediği tutuma bakarak anlamaya çalışmakta yarar vardır. SGBP, mevcut durumda hala ortaya bir mücadele programı koyma ve bunu kendi tabanından güç alarak Türk-İş'in tamamına yayma yönünde fiili bir mücadele yerine, Türk-İş yönetimine "yol haritası" sunulması çağrılarıyla boşa zaman harcıyor. Bu durum ise SGBP'yi oluşturan alt kademe sendikal bürokrasinin yılgınlığının, yorgunluğunun ve cesaretsizliğin karakteristik özelliğini ortaya koyuyor. Ve mevcut haliyle SGBP'nin tabanda, sınıf kitlelerinde neden bir umut ve inanç kaynağı olamayacağını da gösteriyor.

O halde görev bir kez daha bu sendikalarda yer alan ama sendikal bürokrasi çarkında ögütülmemiş, sınıfına inanan ve kendisine güvenen, genç, dinamik, samimi öncü işçilere düşüyor. Sermayenin işçi sınıfına dayattığı kölelik prangalarını kırmak için birleşik, fiili ve militan bir sınıf hareketi yaratmak için ortaya güçlü bir çaba koymak gerekiyor. Elbette bu mücadele içinde sınıfın kendi gerçek öncüleri açığa çıkacak ve sınıfın mücadele örgütleri olan sendikalarımız gerçek işlevlerini yerine getirecektir. Bu doğrultuda bugün her bir mevzi ve parçada yaşanan sınıf mücadelelerini genel mücadelemizin bir parçası olarak görebilmeli ve yüklenilmeliyiz. Sınıf kitleleri içinde bu düşüncüyü yaygınlaştırmak ise her şeyden önce sınıf devrimcilerin omuzlaması gereken bir görev olarak karşımızda duruyor.

Daiyang SK greviyle dayanışma etkinliği yapıldı

Daiyang-SK Metal Greviyle Dayanışma Platformu, 100 günü aşkın bir süredir grevlerini sürdüren Daiyang-SK Metal işçileriyle dayanışma etkinliğini 2 Mart akşamı Çorlu Belediyesi Dügün salonunda gerçekleştirdi.

Program sunumunu Sanatçılar Girişimi'nden Orhan Kurtuldu yaptı. Etkinlikte sanatçı Emin İğüs ve Bilgesu Erenus türküleri ve şiirleriyle grevci işçilere destek sundular.

Dayanışma gecesine ruhsuz bir atmosfer hakimdi. Bu durumda sendikanın işçileri kandırarak bir günlüğüne direniş çadırının kaldırma kararının önemli bir etkisi vardı. Hatta bir dizi grevci işçi tepki olarak etkinliğe gelmedi.

Pınar Aydınlar ve Ekrem Ataer sağlık sorunlarından kaynaklı geceye katılamadı. Salonda yaklaşık 400 kişi vardı. Geceye Birleşik Metal-İş genel merkez yöneticilerinden ise kimse katılmadı.

4+4+4 saldırısı AKP'yi kesmedi...

Kölelik katmerlenecek!

İşçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki sömürü ve köleliği derinleştirmek için yeni senaryolar ortaya atan sermaye sınıfını ve onun sadık hizmetkarı AKP'yi mevcut kölelik yasaları tatmin etmiyor.

Küçük yaşlardan itibaren asgari ücretin dahi altında, güvencesiz ve kuralsız koşullarda çalışmaya mahkum edilen çocuk işçileri daha fazla sömürmenin yasal dayanakları adım adım tamamlanıyor. Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de oldukça yaygınlaşan çocuk işçilik konusunda son dönemde atılan adımlar da bu durumun somut göstergesi.

İşçi sınıfına yönelik kapsamlı bir yıkım programı olan Ulusal İstihdam Stratejisi kapsamında esnek ve güvencesiz çalışma koşullarını yaygınlaştırmayı ve yasal bir zemine kavuşturmayı hedefleyen AKP iktidarının, hazırlıklarını tamamladığını duyurduğu UİS belgesinde asgari ücrette 16 olan yaş sınırının 18'e yükseltildiği kısa bir süre önce basına yansımıştı.

16-18 yaş arası asgari ücretliyi hedefleyen bu düzenleme, halihazırda sefalet ücretiyle çalışan yüzbinlerce genç işçinin, asgari ücretin daha da altında bir kölelik ücretine mahkum edilmesi anlamına gelirken hükümetten yeni bir adım daha geldi.

4+4+4 AKP'yi kesmedi

İrkçı, piyasacı, cinsiyetçi ve gerici içeriğiyle uygulamaya konan 4+4+4 gerici eğitim düzenlemesinin ardından sermaye hükümeti AKP'nin son hamlesi "Çocuk ve Gençlerin Çalışma Usüllerini Düzenleyen" yönetmeliği değiştirerek, ağır işlerde çalışma yaşını 16'ya indirmek oldu.

Bir yandan asgari ücret yaşını yükselterek "çalışma yaşamını düzenlediğini" iddia eden hükümet, çeşitli işkollarında 16 yaşından gün almış ve lise 2. sınıfa gitmesi gereken çocukların kiremit, tuğla ve ateş tuğlası işleri ile parafin ve plastik imalatı, selüloz üretimi gibi işlerde çalıştırılabilmesinin yolunu açan bir düzenlemeye imza attı.

Resmî Gazete'de yayınlanarak hayata geçen yeni düzenlemeye göre Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, eski düzenlemedeki "ağır ve tehlikeli iş"

tanımını kaldırdı. "Çocuk ve genç işçilerin çalıştırılmayacakları işler" başlıklı listeyi de, "16 yaşını doldurmuş fakat 18 yaşını bitirmemiş genç işçilerin çalıştırılabilecekleri işler" şeklinde değiştirerek çocuk işçilik konusunda önemli bir adım atmış oldu.

Sömürüyü katmerleştirme adımlarını maskeleyerek amacıyla köleliğe belli kriterler de getirmekten geri durmayan AKP iktidarı, sözkonusu yönetmeliğin 2. maddesinde, "Yaş kayıtlarına bağlı olarak müsaade edilen işlerden olsa dahi güvenlik açısından riskli, sağlığa zararlı ve meslek hastalığına yol açacak işlerde 18 yaşından küçükler çalıştırılmamalı" ifadesine yer vererek muğlak söylemlerle sömürü politikalarını gizlemeye çalıştı.

"Güvenlik açısından riskli..." türünden ikiyüzlü ibaresini yeni düzenlemeye sıkıştırarak çocuk dostu bir görünüm sergilemeyi de elden bırakmayan hükümet, dört koldan yürüttüğü köleleştirme operasyonunda kapsamlı adımlar atıyor. İşçi sağlığı ve iş güvenliği alanında patronların ekmeğine yağ süren düzenlemeler yaparak madenlerde, tersanelerde, fabrikalarda yaşanan iş cinayetlerinin baş sorumlularından olan AKP iktidarı, yeni düzenlemede çocuk işçilerin "güvenliği"ni düşünmeyi de ihmal etmemiş.

Meslek liseleri sermayenin hedefinde

Mevcut işleyişte staj sömürüsü adı altında meslek liselerini sermaye sınıfının hizmetine sunan ve neredeyse beş işçiliği fiilen uygulamaya koyan AKP iktidarı, UİS'te oynadığı asgari ücret oyununda olduğu gibi çalışma yaşını da 16'ya indirerek sermayenin sömürü politikalarıyla paralel bir düzlemde hareket ediyor.

Özünde, sermayenin yeni dönemde ihtiyaç duyduğu kölelik rejimini yeni bir formata sokma hedefinin bir ürünü olan 4+4+4 gericiyi anlaşılan o ki, dinci gerici iktidara yetmiyor. Sömürüye ve köleliğe biat eden bir işçi sınıfı yaratmak isteyen sermaye iktidarının bu planları işçi ve emekçiler ile onların çocuklarının geleceğini de tehdit etmektedir.

800 TL büyük para!

AKP'lilerin pervasızlıklarına artık herkes alışmış olsa da bazı devletliler sınırları zorlayarak kötü bir mizah performansı sergiliyor. Bazen bu kara mizah tüm toplum aptal yerine konularak kıs kıs güdüldüğü izlenimi veriyor. Son olarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in asgari ücret üzerine yaptığı tespitler de bunun bir örneği.

Bir programa katılan Faruk Çelik insanların asgari ücretle rahatlıkla geçinilebileceğini söyledi ve 800 TL'nin "büyük para" olduğunu iddia etti. "Asgari ücretle geçinilmez diye bir şey yok. Geçinirsiniz" diyen bakan sözlerini şöyle sürdürdü:

"Ona mahkumsanız 800 TL de büyük bir paradır. Netice itibarıyla peynirin kilosunun fiyatı bellidir, ekmeğin fiyatı bellidir. Bir geçimdir sürdürülebilirsiniz. Bizim meselemiz bu değil. Bunu istismar etmemek lazım"

Bununla da yetinmeyen bakan Çelik, asgari ücreti büyük bir lütf olarak sundu ve adeta şükretme çağrısı yaptı: *"Asgari ücret bir taban fiyattır. Biz diyoruz ki işverene bundan aşağı ücret talep edemezsiniz. Asgari ücret, sosyal devletin koruma aracıdır. Bunu kaldırırsanız 400 TL ücret teklif eden de olabilir"*

"Büyük para" ile bir hafta yaşanır...

Bakanın sözlerine karşı öfke dışında gösterilecek bir tepki yok. Zira işçi ve emekçiler günlük hayatlarında bu "büyük para" ile neler yapabileceklerini gayet iyi biliyor. Sırça köşklerinde ahkam kesenlere ise DİSK-AR'ın verileriyle yanıt vermek yeterli olur.

DİSK-AR'ın geçtiğimiz yılın sonunda yayınladığı bir rapor bakanın "büyük para"nın da sınırlarını göstermekte. Verilere göre 4 kişilik bir ailenin aylık sınırı 1061 TL, yoksulluk sınırı ise 3354 TL.

Araştırma verilerine göre asgari ücretle geçinen bir aile yalnızca gıda harcaması yaptığında dahi ancak 22 gün ailesi ile birlikte karnını doyurabiliyor. Asgari ücret insanca yaşamak için ise yalnızca bir hafta yetiyor.

Yine DİSK-AR'ın bir diğer raporu, bakanın "büyük para" dediği asgari ücretin enflasyon karşısında nasıl eridiğini gösteriyor.

Özellikle Doğalgaz ve ulaşım alanında alım gücü kaybı bir yıl içerisinde %10'u aşarken, gıda maddelerinde %1 ila %4 arasında değişiyor. Basit bir hesapla asgari ücretli geçtiğimiz yıla göre asgari ücretle 18 ekmeğe daha az alıyor. Kış ile birlikte ısınma giderlerinde de alım gücünde %7'ye varan düşüş yaşanıyor.

Ağzınızın tadını bozmaya, huzurunuzu kaçırmaya kararlıyız!

Metal işkolunda MESS Grup TİS sürecinde Türk Metal ile MESS arasında uyuşmazlık zaptı tutuldu. Süreç böylelikle kritik bir aşamaya varmış oldu. Kuşkusuz metal işçisinin büyük öfkesini denklemin dışına çıkarabilselerdi süreç bu aşamaya varmayabilirdi. Ancak daha sözleşme taslağının açıklandığı aşamada metal işçileri etkin bir tutum alarak bu “ortaklar” a işleri eskisi gibi sürdüremeyeceklerini gösterdi. Bunun için MESS-Türk Metal “uyuşmazlık zaptı” tutarak pazarlık oyununu uzatmak zorunda kaldılar. Ama yine de işleri zor. Çünkü ağır çalışma şartlarına karşılık düşük ücretler metal işçilerinin sabrını fazlasıyla zorluyor. Tek bir kıvılcımı ortalığı kasıp kavuracak ve bir yangına dönüştürecek kadar patlayıcı birikmiş durumda. MESS ve Türk Metal bu kıvılcımın çakmasına engel olmaya çalışıyor.

Ama nasıl? Bu sorunun aslında çok basit bir yanıtı var: İşçileri tatmin edecek, en azından bir parça rahatlatacak oranda bir ücret artışı yaparak.

İyi ama sorun da şu: Metal patronları kârlarını düşük ücret-ağır çalışma koşullarına borçlu, bundan vazgeçmek istemiyorlar! Çünkü keskinleşen kapitalist rekabet koşullarında en büyük avantajları bu ve bu baskıyı arttırmaktan, yani ücretleri daha da düşürmek ve işçileri daha uzun ve yoğun çalıştırmaktan başka çare göremiyorlar. Bu tek tek burjuvaların kişisel tercihlerinin de ötesinde, bir düzen gerçeği, orman kanunlarının hüküm sürdüğü bir düzende ayakta kalmanın gereği... Sermaye emeği daha fazla sömürmeden büyüyemez, işçilerden çaldığı artı-değeri büyütmeden kâr oranlarını arttıramaz. İşte bunun için faturayı işçiye kesip krizi fırsata dönüştürerek büyüyen metal patronlarının sömürü zincirlerini gevşetmeye niyetleri yok. Bunun için kitlesel işçi kıyımları sürerken, işçiye verilen sadaka ücretlerini dahi çok görüyorlar. İşçilerin büyüyen öfkesini dindirecek bazı küçük ödünler vermek onlara ölüm gibi geliyor. Bunun için de metal işçisinin öfkesine rağmen esneme gücü ve yeteneğini kolay kolay gösteremiyorlar.

Bu durumda eğer işçilerin öfkesi patlarsa, bu öfkenin altında ilk kalacak olan Türk Metal olacak. Buna kuşku yok. Metal işçileri sermayeden önce kendilerini satanlardan hesap sormaya yönelecektir. Böylelikle Türk Metal’in 12 Eylül darbesiyle yaratılan saltanatı da çökmeye yüz tutacaktır. İşte Türk Metal’in şefleri bu korkuyla yaşıyor, paçalarını kurtarmanın telaşıyla feryat figan ediyor. MESS’i olabileceklere konusunda uyarıyor, bugüne kadar yaptığı hizmetlerin karşılığını istiyor. Kısacası bindikleri dalı kesmemeye çağırıyor. Bunun böyle olduğunu hem açıktaki bir dizi veriden hem de ilişkilerin doğasından çıkarıyoruz. Ama elimizin altında öyle bir belge var ki, tabloyu tüm netliği ile gözler önüne seriyor. Bu belge *Türk Metal Dergisi*’nin son sayısında yayınlanan Pevrül Kavlak’a ait başyazıdır. MESS’e yazılmış bir mektup mahiyetinde olan bu yazıyla Türk Metal ve şefi, hem MESS ile ilişkilerine hem de duydukları korkulara dair açık ve samimi itiraflarda ve yakarmalarda bulunuyor.

Türk Metal’in ne olduğunu, ideolojik ve sermaye işbirlikçisi düşünce dünyasını dosdoğru anlatan bu ibretlik mektupta yeralan bazı ifadeleri içerdikleri anlamdan dolayı açmak istiyoruz. Mektubun tamamını kizilbayrak.net’te okuyabilirsiniz.

Pevrül Kavlak yazısına grup TİS sürecindeki son durumu paylaşarak başlıyor, hemen ardından da metal işkolundaki parlak büyüme ve kâr tablosunu ortaya koyarak devam ediyor. Bu tabloda işkolunun ana dallarını oluşturan otomiv, demir-çelik, beyaz eşya sektörlerine ilişkin çarpıcı bilgiler veriliyor. Böylelikle “Peki acaba sektördeki kuruluşlar, bu aşamaya nasıl geldi?” sorusu soruluyor. Yanıt olarak bu aşamaya gelişin gerisinde devletin verdiği destekler ile birlikte “işkolunda adeta bir sigorta olan Türk Metal’in” verdiği desteğin önemli olduğu anlatılıyor. Devamında da metal patronlarına yer yer yalvar yakar yer yer de sitem edilerek, metal işçisiyle empati kurmalarını, böylelikle fedakarlık yaptıkları için çektiklerini görmelerini, insafat gelmelerini istiyor. Daha altta ise “ahlaki bir değer” olan fedakarlık konusunda kendilerini ispata çağırıyor.

Bu aşamada da kritik bir soru daha soruluyor: “İspat etmezlerse ne mi olur?”

Yazının bundan sonraki bölümü bu soruya verilen yanıtı ayrılıyor. Elbette patronları korkutmak için Türk Metal normal bir sendika gibi grev silahını gösterecek değil, o harcanma ihtimali olan her uşağın (örneğin burjuva devlet tarafından kullanıldıktan sonra bir köşeye atılan tetikçilerin) yaptığı gibi hizmetlerinden dem vuruyor, ardından da kendisi ve hizmetleri olmadan ne hale düşeceği yolunda ona korku vermeye çalışıyor.

Bu amaçla kaleme alınan bölümde öncelikle metal işçisinin sabrının tükendiği anlatılıyor. Ama bunu sendikal kavramlarla süsleyerek saklamak gerektiği için olsa gerek, anlaşılması zor bir hale getirerek yapıyor: *“Kimse unutmamasın ki, sendikaların kırmızı çizgileri vardır. Bu çizgilerin ihlal edildiği zamanlarda, gelişmelerin sabır çizgisine yakınlığı ya da uzaklığı öncelikle sendikalar için bir anlam taşır. Bu anlamı düşürmeye, yozlaştırmaya çalışanlar için bazen sabrın da bir anlamı kalmaz... Dolayısıyla sabırları zorlamamakta fayda vardır.”*

Peki zorlanırsa ne olur? İşte Türk Metal bu soruyu gündeme getirerek MESS’i şu ikilemden birini seçmeye davet ediyor: Huzur mu yoksa anarşi mi?

Herhangi bir sendika için bu gibi durumlarda sermayenin önüne konulacak ikilem genelde ya “haklarımı ver ya da grev yaparım” biçimindedir. Ama Türk Metal olağan bir sendika değil, bizzat 12 Eylül

darbesi yoluyla grev ve direnişlerle sermayeye kafa tutan metal işçilerinin boynuna takılmış bir prangadır. Sermaye bu pranga yoluyla metal işçisini ezmiş, haklarını çalmış, bugünkü sefil duruma düşürebilmiştir (Yazıda Türk Metal bu rolünü “Türk sanayinin sigortası” olarak tanımlayarak da anlatmaktadır.) İşte bunun için Türk Metal’in tıpkı zamanında MESS’in başındayken 12 Eylül’ün ardından devletin başına atanan Turgut Özal gibi sıkıştığında “huzur ve anarşi”den dem vurması boşuna değildir.

Bu çarpıcı ikilemi öne süren Türk Metal’in anlatmak istediği şey özünde şudur: ‘Eğer fedakarlık yapmaz da sırtınızı bize dönerseniz, sadece bugünkü kârlarımızdan değil, yıllar boyunca büyük fedakarlıklarla sağladığımız düzenin de sonu gelir. Metal işçileri yeniden mücadele yolunu tutar, böylelikle başımız ağrır, huzurunuz kaçır.’ ya da yazıdaki ifadeyle ‘metal işkolunda Türk Metal olmadan ağız tadıyla bir üretim olmaz.’

12 Eylül darbesinin ardından “bugüne kadar işçiler güldü, bundan sonra artık biz güleceğiz” diyen TİSK Başkanı Halit Narin bu anlamlı sözleriyle, Türk Metal’in “huzur ya da anarşi” ikiliyle ya da “ağız tadıyla üretim olmaz” diyerek anlatmak istediği özünde bir ve aynı şeydir. Zaten Türk Metal de Halit Narinler’e tarihsel bir hatırlatma yapmaktadır.

Metal patronlarının “ağız tadıyla ürettiği” ve “huzur” içinde yaşadığı bu düzen metal işçisi için ise tam bir kabustur. Bu düzende işçiler bir gün dahi gülmezken patronlar sınıfının keyfine diyecek yok! Tersinden “anarşi” olarak tariflenen 12 Eylül 1980 ve dolayısıyla Türk Metal’in saltanatı öncesinde işçiler haklarını sermayeden koparıp alırken Halit Narinler her gün kabus görüyor, bir sosyal devrim korkusuyla titriyorlardı. Öyleyse metal işçisinin yapması gereken örgütlenerek mücadeleyi yükseltmek, böylelikle de MESS ve Türk Metal’in korkularını büyütme, ağızlarının tadını bozmak, huzurlarını kaçırmak, onların kabusu olmaktır.

Coşkunöz Metal Form’da işçi kıyımı!

Metal TİS görüşmelerinde sona doğru yaklaşıırken MESS saldırılarına devam ediyor. Renault, TOFAŞ, Martur, Eskişehir ve Çayırova Arçelik ve BEKO vb. fabrikalarda yaşanan işten atmalardan sonra şimdi de Bursa Coşkunöz Metal Form’dan yüzü aşkın işçi atıldı. Fabrikada işten atılan işçiler daha çok keyfi uygulamalara boyun eğmeyen işçilerden ve askerliğini yapmayan işçilerden oluşuyor.

Geçtiğimiz günlerde TİS taslaklarının açıklamasıyla fabrikalarda ortaya çıkan tepkinin bir benzeri Coşkunöz Metal Form’da da ortaya çıkmıştı. İşten atılan işçilerin içinde emekliliğine bir sene kalmış işçilerin de olması, TİS görüşmelerinin sonucunda metal işçilerinde ve özelinde fabrikada ortaya çıkabilecek olası tepkiyi dizginlemek ve işçilere korku salmak amacını taşıyor.

İşten atılan işçilere daralmaya gidildiğinden kaynaklı işten çıkarıldıklarının söylenmesi ve Coşkunöz’ün işten atmaların hemen arkasından internet üzerinden işçi alımıyla ilgili ilan vermesi bu olasılığı güçlendiriyor.

İşçilerden aldığımız bilgiler, işten atmalar yaşanmadan önce Coşkunöz yönetimi ile Türk Metal arasında bir liste üzerinden pazarlıklar yapıldığı yönünde. İşten atmaların devam edeceği de edindiğimiz bilgiler arasında.

Kızıl Bayrak / Bursa

MİB MYK Mart Ayı Toplantısı...

Değerlendirme ve sonuçlar

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Mart ayı toplantısını gerçekleştirdi. Toplantıda ele alınan gündem şu başlıklardan oluşuyordu:

- MESS Grup TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama

- Sendikalar ve Toplu İş İlişkileri Kanunu ve örgütlenme seferberliği

- Bülten

Bu başlıklar üzerine yapılan değerlendirme ve sonuçlarını özetleyelim.

- MESS Grup TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama

1. MESS Grup TİS süreci, Türk Metal ile MESS arasında uyuşmazlık zaptı tutulmasıyla birlikte yeni bir aşamaya gelmiş bulunuyor. Taraflar arasında yapılan son görüşmede MESS'in Türk Metal'in taslağına karşılık olarak öne sürdüğü dayatmalar metal işçisiyle alay etmekten başka bir anlam taşıyor. MESS ücretlere ilk 6 ay için yüzde 4,60 artış önerirken, diğer 6 aylık dönemler için ise herhangi bir teklifte bulunmadı. Ayrıca esnek çalışmayı tümüyle hayata geçirecek ve ikramiye hakkını daha da budayacak karşı istemlerde bulundu. Böylelikle MESS, Türk Metal'in ortalama yüzde 19 oranındaki zam teklifinin yanına bile yaklaşmazken üstüne de bir gasp listesini Türk Metal'in önüne koymuş oldu.

2. Türk Metal yöneticileri uyuşmazlık zaptı üzerine yaptıkları açıklamada eğer arabulucu sürecinde de anlaşma sağlanamazsa yasal prosedürü hatırlatarak greve gideceklerini ima ettiler. Oysa metal işçisi deneyimleriyle biliyor ki, ortada kağıt üzerinde bir "uyuşmazlık" varsa da gerçekte MESS ve Türk Metal arasında bir anlaşmazlık yoktur. Geçmişte benzerleri sıklıkla görülen bir orta oyunu sahnelenmektedir. MESS'in hoyrat dayatmaları metal işçisini en aza razı edebilmek içindir. Öyle ki daha önce de olduğu gibi böylelikle satışa kılıf uydurulmaktadır. MESS'in esnek çalışma ve ikramiye gaspı dayatmaları, düşük ücret zammını yutturmak için kullanılacaktır.

Satış kesindir, çünkü bu ortakların başka türlü davranması mümkün değildir. MESS'in asalakları kârlarını ucuz işgücüne ve ağır çalışma koşullarına borçludur. Kâr oranlarını korumak için bu durumu daha da ağırlaştırmaktan başka bir yol da bilmiyorlar. Ama artık gelinen yerde tehlikede olan otuz küsur yıllık kölelik düzenidir. Zaten Türk Metal'in yöneticileri de son zamanlarda bu gerçeği MESS'e hatırlatıp duruyorlar. Örneğin Pevrul Kavlak Türk Metal'e ait dergideki yazısında metal işkolundaki kârlılık tablosunu ortaya koyup MESS'i "huzur ya da anarşi"den birini seçmeye davet ediyor. Yani "biraz fedakarlık yapıp bize sahip çıkın ki yıllar boyunca yaptığımız gibi yüzünüzü güldürelim, değilse metal işçisi bizi aşar ve size rahat vermez" demeye getiriyor. Böylelikle aynı zamanda alttan alta 12 Eylül darbesinin ardından "bugüne kadar işçiler güldü, bundan sonra biz güleceğiz" diyen eski TİSK Başkanı Halit Narin'in sözüne de gönderme yapmış oluyorlar.

İşte böylesine kritik bir aşamada ve bu ölçüde sıkışmış bulunan bu işçi düşmanları metal işçisini kafesten kaçırmamak için ellerinden geleni yapacaklardır. Oyun ve aldatmacalar, devam etmekte

olan işçi kıyımları da bunun içindir.

3. Bu tabloda bu suç ortaklarının en büyük güvencesi metal işçisinin örgütsüzlüğüdür. Metal işçilerinin öfkesi büyüktür ama, ne yazık ki örgütlü bir güce dönüşmeden bu öfkeyle MESS ve Türk Metal'i yere sermek mümkün değildir. '98 yılında yaşanan büyük metal fırtınası büyük bir anaför gibi ortaya çıkmasına rağmen örgütlü bir düzey kazanamadığı için başarıya ulaşamamıştı. Geçtiğimiz aylarda satış taslağına yönelik ortaya patlaması sırasında da farklı bir düzeyde aynı sorunların devam ettiğini görmüştük. Şu durumda da örgütlü bir hazırlıktan ve alınmış anlamlı bir mesafeden söz etmek mümkün değildir. Ancak şundan eminiz ki, açık bir ihanet sert bir kopuşa neden olabilir ve öfkenin birleştirdiği onbinlerce metal işçisi MESS-Türk Metal barikatını yıkıp geçebilir. Bunun için umutsuzluğa kapılmadan elimizden ne geliyorsa yapmalıyız.

4. Sürecin seyrini belirleyecek en önemli faktörlerin başında kuşkusuz Birleşik Metal-İş Sendikası gelmektedir. Birleşik Metal cephesinden ortaya konulacak aktif ve kararlı tutum süreç üzerinde kesin etkilerde bulunacaktır. Fakat tüm bir süreç boyunca olduğu gibi bu aşamada da Birleşik Metal sürecin asıl öznesi gibi davranmak ve sorumluluk almak yerine MESS ve Türk Metal'i arkadan izlemektedir. O kadar ki görüşmelere ilişkin bilgiler dahi kamuoyu ile paylaşılmamakta, sanki Birleşik Metal sürecin dışındaymış gibi bir görüntü verilmektedir. Dahası bunun için işçi kıyımları dahi kayıtsızlıkla karşılanmakta, tepkinin örgütlenmesi için herhangi bir inisiyatif koymaktan da uzak durulmaktadır. Ama sürecin uyuşmazlık noktasına gelmesi ve grevin gündeme girmesi Birleşik Metal'i de bir yol ayrımına sürüklemektedir. Ya inisiyatif olarak tüm metal işçileri adına MESS-Türk Metal'e karşı mücadelenin bayrağı taşınacak ya da susularak fotokopiye imza atılacak. Belki de en fazlasından bazı "ek protokoller"le görüntü kurtarılmaya çalışılacaktır.

5. Bu temkinli savunma stratejisi inisiyatif düşmanda olduğu için giderek bir tuzağa da dönüşebilir. Bunun nasıl olabileceği Bosch'a bakılarak da anlaşılabilir. Bosch'ta siyasal alandan uzaklaştırılmış, aynı zamanda canlı bir mücadele sürecinden koparılmış içe dönmüş ve tüm süreç yasal mekanizmalara endekslenmiştir. Böylelikle de düşman cephenin açık siyasi zorbalığına karşı önden önlem

alınmamış, Bosch işçisi yeterince hazırlanamamıştır. Bugün her ne kadar Bosch işçileri yaralarını sarıp direnmeye devam etse de, bu aşamadan sonra Bosch'ta kazanmak daha bir zorlaşmıştır.

Bu halde Bosch işçisinin ve Birleşik Metal'in de en büyük umudu bir kez daha MESS Grup TİS sürecinde olacaklara bağlanmıştır. Öyle ki bu süreçte olası bir satış sözleşmesi ve metal işçisinin buna karşılık ayağa kalkması halinde mahkemeden çıkacak olumsuz bir kararın da herhangi bir hükmü kalmayacaktır. Tersinden, yani satış sözleşmesinin aldatmacalarla ağrısız sancısız hayata geçirilmesi, üstüne de Birleşik Metal'in bu satış sözleşmesini yırtabilecek bir mücadele verememesi halinde Bosch'ta da işler zora girecektir. Bu olasılığın gerçekleşmesi durumunda ise sadece Birleşik Metal değil metal işçilerinin tümü ve bir bütün olarak işçi sınıfı büyük bir darbe alacaktır.

Bosch örneği de bir kez daha Birleşik Metal ve asıl olarak Birleşik Metal'in üyeleri için uyarıcı olmalıdır. Eğer inisiyatif alınmaz, mevcut silikleme son verilmezse son derece politik davranan ve düzenlerini korumak için her türlü yöntem başvurmadan kaçınmayan sınıf düşmanları amaçlarına ulaşacaklardır. İşte bunun önünü almak için Birleşik Metal üyesi metal işçileri inisiyatif almalı, harekete geçmelidirler.

6. Bu temel değerlendirmelerden hareket eden MYK ileri ve öncü işçileri, oyunları bozmak, saldırıları boşa düşürmek ve MESS-Türk Metal'in saltanatını yıkmak üzere inisiyatif almaya çağırılmaktadır. Bunun için mücadeleye önderlik edebilecek potansiyele sahip ileri işçilerin yan yana gelerek tek yumruk olmaları ve ilerleyen aşamalarda da sorumluluk alacak biçimde kendilerini hazırlamaları önemlidir.

7. Metal İşçileri Birliği, ileri-öncü işçilerin birleşmesi ve giderek mücadeleye önderlik edebilecek bir düzeye kazanmaları uğruna müdahalelerde bulunmalı. Ayrıca tüm bu süreç boyunca kendisi de ileri ve öncü metal işçilerinin birleşme zemini olarak aydınlatma-örgütlenme ve mücadele kapsamında üzerine düşeni yapmalıdır. MYK tüm birlik bileşenlerini bu yönde aktif bir biçimde davranmaya çağırılmakta, bununla birlikte de dikkatleri, enerjiyi seçilmiş hedeflere, demek oluyor ki stratejik nitelikteki alanlarda yoğunlaştırmanın özel önemine çekmektedir.

Toplantıda bu çerçeveye bağlı olarak bir dizi aracın hızla hazırlanarak kullanıma sokulması

kararlaştırılmıştır.

- Sendikalar ve Toplu İş İlişkileri Kanunu ve örgütlenme seferberliği

İşçi sınıfının sendikal haklarını tırpanlayan, barajlar kurarak iradesini çiğneyen Sendikalar ve Toplu İş İlişkileri Kanunu'na boyun eğen sendikalar, bu barajları aşmak üzere birkaç yıla yayılan örgütlenme seferberliğine girişmiş bulunuyorlar. Bu yönelimi ele alan MYK değerlendirmesinde şu noktalara dikkat çekmektedir:

1. Unutmamak gerekir ki, bu türden bir seferberlik ancak sendikal olma iradesini güçlendirecek ve sendikalara yönelik güvensizliği kırarak mücadele süreçleriyle birlikte hedeflenen sonuçlara ulaşabilir. Bu da demek oluyor ki eğer siz Bosch'ta kaybeder, üstüne de MESS karşısında tutunamazsanız ne kadar çabalarsanız çabalayın sıçramalı bir büyümeyi sağlayamazsınız. İşte buradan giderek de Bosch ve MESS-Türk Metal karşısında verilen mücadelenin ne denli kritik bir öneme sahip olduğu görülebilir. Konuyu özellikle bu yönüyle ele alan MYK, Bosch ve MESS Grup TİS sürecine ilişkin sorumlulukları bir de bu gözle değerlendirmeye çağırılmaktadır.

2. İşçi sınıfını sendikalara kazanmak uğruna verilen her emek anlamlıdır. Ama şunu da unutmamak gerekir ki, ne yapıp edip hızla üye yapmaya odaklanarak iyi hazırlanmadan acele adımların atılmasıyla ortaya çıkabilecek başarısızlık tablosu, işçi sınıfı içerisinde sendikalara yönelik güveni daha da yaralayıp ciddi kırılmalar da doğurabilir. MYK mevcut durumda bazı somut örneklerden de yola çıkarak bu konuda sendikaları uyarmakta ve dikkatli davranmaya çağırılmaktadır.

3. Metal İşçileri Birliği kendi cephesinden metal işçilerini sendikalara kazanmak hedefiyle çalışmalarını yoğunlaştıracaktır. Ancak bunu basitçe sendikaların üye sayılarını arttırmak amacıyla değil, işçi sınıfının bilinç, mücadele ve örgütlenme kapasitesinin yükseltilmesi, daha özeldir de sendikaları gerçek mücadele örgütleri haline getirmek için yapacaklardır.

MYK bu konuda son olarak daha önce başlatmış olan imza kampanyasını sürdürerek önümüzdeki günlerde sonuçlandırılmasını kararlaştırmıştır.

- Bülten

Bültenin geciken Mart sayısının hızla kullanıma sokmak üzere mevcut hazırlıklar gözden geçirilmiş ve bir planlama yapılmıştır.

(...)

Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu
6 Mart 2013

Vicdan ve Adalet Nöbeti'nin 15.'si yapıldı

İş cinayetinde yaşamını yitirenlerin yakınları tarafından her ayın ilk Pazar günü yapılan 'Vicdan ve Adalet Nöbeti'nin 15.'si 3 Mart'ta gerçekleştirildi. Nöbet'te, yakınlarını yitiren aileler düşüncelerini paylaşırken, avukatlar dava süreçlerine ilişkin bilgileri aktardılar.

Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen aileler, iş kazalarında yitirdikleri yakınlarının resimlerini yere dizerek üzerlerine karanfil koydular. Eylemde "İş kazası değil bu bir cinayet!", "Biz bu ihmali de, iş cinayetini de gördük. Tarih işçiler için acı tarafıyla tekrar ediyor" ve "Kaza değil cinayet vicdanınız yok mu?" pankartları açıldı.

Basın açıklaması ile başlayan eylemde, Esenyurt'ta Marmara Park inşaatı sırasında çadıra çıkan yangında hayatını kaybeden Barış Kıyak'ın kardeşi Damla Kıyak açıklamayı okudu. Açıklamada, İşçi Sağlığı ve Güvenliği Meclisi'nin hazırladığı raporda 2013 Şubat ayında 50 işçinin iş kazasında yaşamını yitirdiği aktararak, 3 Mart'ın Zonguldak Kozlu'da 1992 yılında grizu patlamasında 263 maden işçisinin ölümünün yıldönümü olduğu hatırlatıldı. İş kazaları davalarının sürmesi için dahi avukatlar aracılığıyla mücadele ettiklerini açıklamada belirten aileler, sorumluların yargılanmamasından endişeli olduklarını vurgulayarak şu sözleri ifade ettiler: "Bizler çocuklarını, kardeşlerini, eşlerini, annelerini, babalarını, sevdiklerini bu ihmaller zincirinde kaybetmenin farkındayız. Bir daha olmaması için, sorumluların yargılanması için çaba göstermeye devam edenleriz. Adalet mücadelelerimizde ısrarımız, hepimiz içindir."

İş kazalarının yaşanmaması ve sorumluların cezalandırılması için mücadelenin sürdürüleceği belirtilen açıklama, nöbete destek çağrısı ile bitirildi.

Açıklamanın ardından gazeteci Müjgan Halis'in sunuculuğu ile aileler ve avukatların görüşleri alındı.

İlk olarak SEDAŞ taşeronu firmada çalışırken yanarak yaralanan ve 6 aylık tedavi sonucunda kurtarılamayarak hayatını kaybeden Volkan Şengel'in annesi ve avukatı konuştu. Anne Şengel, gözyaşlarını tutamadığı konuşmasında oğlunun 26. yaşgününe öldüğünü belirterek, kendilerine verilmek istenen parayı kabul etmediklerini ve sorumluların ceza almasını istediklerini belirtti. Anne Şengel sözlerini, "ben yandım başka kimseler yanmasın istiyorum" diyerek solandırdı. Şengel'in avukatı Meryem Asıl, taşeron firmanın yargılama sürecine başladığını fakat asıl iş sahibi SEDAŞ hakkında takipsizlik kararı verildiğini belirtti.

Esenyurt Marmara Park inşaatında yaşamını yitiren İsa Topal ve Barış Kıyak'ın, BEDAŞ'ta yaşamını yitiren Erkan Keleş'in, Davutpaşa'da yaşamını yitiren Heybetullah Güleç'in, Van-Bayram Otel'de yaşamını yitiren Cem Emir'in ve Arka Sıradakiler dizisinde set işçisi olarak çalışırken yaşamını yitiren Selin Erdem'in yakınları söz alarak duygu ve düşüncelerini paylaştılar. Davalarının takipçisi olacaklarını, acılarının dinmesi için sorumluların cezalandırılması gerektiğini vurguladılar.

Son olarak davaların takibini sürdüren avukatlar adına Erbay Yucak bir konuşma yaptı. Yucak, dava süreçleri ile ilgili olarak, Davutpaşa davasında Zeytinburnu Belediye Başkanı'nın davaya dahil edildiğini ve ifadesinin alındığını, Selin Erdem davasında trafik kazası olarak gösterilen olayın bilirkişinin verdiği raporla artık iş kazası olarak yeniden yargılama sürecine başlanacağını, BEDAŞ ve SEDAŞ davalarında davaların Asli Ceza'dan, Ağır Ceza Mahkemeleri'ne sevk edildiğini belirtti. Avukat açıklamasından sonra, 7 Nisan 2013'te 16.'sı yapılacak olan nöbete destek çağrısı ile eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TMMOB'den iş cinayetlerine karşı etkinlikler

TMMOB, 3 Mart'ta gerçekleştirdiği "İş Cinayetlerine Karşı Mücadele Günü" etkinlikleri ile iş cinayetlerinde yaşamlarını yitirenleri andı.

3 Mart tarihini "TMMOB İş Cinayetlerine Karşı Mücadele Günü" ilan eden TMMOB, ülke genelinde yaptığı etkinlikler kapsamında İstanbul ve İzmir'de de bir dizi etkinlik düzenledi.

İstanbul Taksim'de Makine Mühendisleri İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirilen etkinlik, Maden Mühendisleri Odası İstanbul Şube Başkanı Nedret Durukan'ın açılış konuşması ile başladı. Çalışma yaşamı içerisinde yaşanan iş kazalarına değinen Durukan, önlenemez birçok durum olduğunu ve bu konuya yeterli önemin verilmesi gerektiğini belirtti.

Açılışın ardından TMMOB adına Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şube Başkanı Süleyman Solmaz basın açıklaması yaptı. Solmaz, işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunu TMMOB'nin, önemli bir çalışma ve mücadele alanı olarak gördüğünü, bu nedenle Kozlu'da 263 maden işçisinin 1993'te yaşamını yitirdiği 3 Mart gününü "İş Cinayetlerine Karşı Mücadele Günü" ilan ettiğini belirtti. Bundan

sonra her yıl 3 Mart'ta anmaların sürdürüleceğini vurguladı. Açıklamanın ardından etkinlik konuşmalarla devam etti.

İzmir'de ise iş cinayetlerine dur demek için bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Kıbrıs Şehitleri Caddesi Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde toplanan TMMOB'liler, yaptıkları basın açıklamasına iş cinayetlerinde yaşamını yitirenleri anarak başladı.

Basın metninde iş cinayetlerinin son yıllarda giderek artması ve alınan önlemlerin yetersizliği üzerinde durularak şunlar söylendi: "İş cinayetleri ve meslek hastalıkları, esasen sermayenin azami kâr hırsı ve çalışma yaşamına yönelik politikaların emek aleyhine oluşmasından kaynaklanmaktadır. Küreselleşme ve neoliberal politikalar; özelleştirme, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, esnek istihdam politikaları birbiriyle bağlantılı olumsuz sonuçlar yaratmaktadır"

Eylem boyunca "İş kazası değil iş cinayeti!", "İş cinayetleri kader değildir!", "Önce insan önce sağlık!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir

Kürt Sorunu Üzerine Konferanslar... / 1

Devletin

Geçtiğimiz aylarda gerçekleşen **TKİP IV. Kongresi**'ne, ön sürecin ürünü zengin bir yazılı materyal sunuldu. IV. Kongre çalışmalarını, saptanmış gündemlerine bağlı olarak komisyonların hazırladığı metinlerin yanısıra, dünyada ve Türkiye'de siyasal gelişmeler, ulusal sorun, tarihsel ve teorik temelleriyle devrimci şiddet sorunu, aydınlar sorunu vb. bir dizi konuya ilişkin zengin bir materyal üzerinden sürdürdü. Bu materyalin bir bölümü **H. Fırat** yoldaşın iki kongre arası dönemdeki konferanslarından, öteki bir bölümü aynı dönem içindeki **MK Toplantısı Tutanakları**'ndan oluşmaktaydı. Bu materyalin bir bölümü önümüzdeki haftalar ve aylar içinde yayınlanacaktır.

Burada ilk bölümünü yayınladığımız Kürt sorunu konulu konferansların kayıtları da bu materyalin bir parçasıdır. İlk ikisi devletin Kürt açılımının hemen sonrasında, Eylül ve Ekim 2009'da, diğer üçü 2011 yılı içinde verilmiş bu konferansların kayıtlarını, 7 ya da 8 bölüm halinde sunmayı düşünüyoruz. Kayıtların orijinali burada sunulandan çok daha kapsamlıdır ve **TKİP IV. Kongresi**'ne de bu orijinal biçimiyle sunulmuştur. Biz burada bu kayıtları elden geçirilmiş, ele alınan tema aynı olduğu ölçüde kaçınılması olanaksız yinelemelerden ve özel ayrıntılardan mümkün mertebe arındırılmış biçimiyle yayınlıyoruz.

Bu konferanslardaki düşünce çizgisi, aynı dönemde parti basınımızda yayınlanmış ve bir kısmı bizzat konferanslar içinde anılmış metinler üzerinden de izlenebilir.

Bugün yine gündemde yeni bir Kürt açılımı var, AKP iktidarının artık suyu çıkmış yeni bir manevrası olarak. Devletin 2009'daki Kürt açılımını geniş bir çerçevede ele alan bu konfransların tam da şu sıra yayınlamasını, bu açıdan da ayrıca anlamlı ve fazlası ile yararlı buluyoruz...

tkip.org

Bir süredir Türkiye'nin gündeminde Kürt sorununa ilişkin demokratik açılım tartışmaları var. Yürütülen mücadelenin dolaysız bir sonucu olarak son 20-25 yılda rejimin inkarcı çizgisi epeyce güç kaybetmekle birlikte bugüne kadar inatla sürdürülmüştü. Ama şimdi bu sorunu artık nihayet çözmek gibi büyük bir iddia ile ortaya çıkılabiliyor. Her ne kadar bu iddia daha şimdiden bir duvara toslanmış gibi görünüyorsa da, konuya ilişkin iyimser söylem ve iddialar halen de sürdürülüyor. Önümüzde duran kritik soru şudur: Bu gelişme hangi ihtiyacın ürünüdür? Hangi gelişmeler ya da dinamikler zorladı da devletin Kürt açılımı gündeme geldi? Olup bitenlerin anlaşılması bu sorunun yanıtına sıkı sıkıya bağlıdır.

Açılım hangi ihtiyaçların ürünüdür?

Uzun yıllardan beridir Kürt halkı bir mücadele veriyor, bu mücadelenin yarattığı bir birikim ve bu sorunun yarattığı bir ağırlık var. Bu birikimin basıncı ve bu ağırlığın taşınamaz yükü artık Türk burjuvazisinin bir çözüme mi zorluyor? Sorunun böyle bir yanı var kuşkusuz. Ama burada bir yenilik olmadığını da biliyoruz. Kürt sorununun ağırlığı ilk defa hissediliyor değil. Bu mücadele birikiminin yarattığı ağırlık, bundan çok daha ileri, çok daha zorlayıcı boyutlarda olabildi geçmiş yıllarda, ama buna rağmen Türkiye'nin gündemine böyle bir açılım gelmemiştir. O halde böyle bir anda neden özellikle geldiği üzerinde durmak gerekir.

Bilindiği gibi, ABD Güney Kürdistan politikasını önceki yılın (2007) sonunda Türkiye'ye kabul ettirmeyi başardı. Olup bitenleri ancak bu temel önemde gelişmeyle bağlantılı olarak yerli yerine oturabiliriz. Irak'taki gelişmeler ortaya çok ciddi bir Güney Kürdistan sorunu çıkardı. Güney Kürdistan'daki oluşum, fiili bir devlet biçimini aldı. Ve

bu gelişme, bölgedeki Kürt sorununu yaşayan ülkeler kadar, belki onlardan da çok, Türkiye için ciddi bir sorun kaynağı haline geldi. Kendi ülkesinde Kürt sorununun varlığını inkar eden bir rejim, hemen kendi eteğinin dibinde bir Kürt devleti gerçekliğiyle yüzyüze kaldı. Bunun Türkiye'deki Kürtler üzerinde de çok büyük bir etkisi oldu. Kürt Hareketi İmralı çizgisiyle birlikte içine düştüğü gerileme, bocalama ve kargaşa sürecinden çok büyük ölçüde Güney Kürdistan'daki gelişmeler sayesinde çıkabildi.

Olaylara daha yakından bakarsanız bunu daha açık biçimde görebilirsiniz. 2003 Martı'nda ABD'nin Irak'a emperyalist müdahalesi gerçekleşti. Baas rejimi yıkıldı, ülke emperyalist işgal altına girdi. Bu gelişmeye bağlı olarak 2004 yılında Güney Kürdistan'da Kürt devleti oluşumu fiilen biçimlendi. 2005 Newroz'u'nda ise Türkiye'de büyük ve coşkulu bir kitlesel patlama yaşandı. O zamanki değerlendirmelerimizde var; bu çok büyük ölçüde bölgedeki, özellikle de Güney Kürdistan'daki gelişmelerin Türkiye'deki Kürt kitleleri üzerindeki olumlu etkisinin ürünüydü. Bu gelişmeler Kürt kitlelerine umut ve moral verdi. Kısa ömürlü Mahabbad denemesini saymazsak tarihlerinde ilk defa bir Kürt devleti gerçekliğiyle yüzyüze kalmışlardı ve başlı başına bir olaydı. Kaldı ki o zamanki beklentiler bugüne göre çok çok güçlüydü. ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesinden bölgedeki Kürt sorununun toplam çözümü doğrultusunda çok daha fazlası bekleniyordu. Bu iyimserlik büyük bir moral etki olarak Türkiye'ye yansdı ve böylece Türkiye'deki Kürt hareketinin toparlanmasını da kolaylaştırdı.

20. yüzyılın neredeyse tamamında ulusal direnişe sahne olmuş Güney Kürdistan, Türk rejimi için geçmişten beri bir sorun kaynağı idi. Türk devletinin Kürdistan'ın bu parçasına ilişkin geçmişten gelen resmi kırmızı çizgileri vardı. Bölgede herhangi bir Kürt devleti oluşumunu kabul edemeyeceğine dayalı sınır çizgileriydi bunlar. Ama Irak'taki yeni durum ve ABD emperyalizminin ihtiyaç ve tercihleri, gelinen yerde artık bu çizgilerin terkedilmesini gerektiriyordu. Bu, Türkiye-ABD ilişkilerinde başa çuval geçirme olayından başlayıp bir dizi ara aşamadan geçen bir bunalım süreci olarak yaşandı. Tayyip Erdoğan'ın 5 Kasım 2007'deki o ünlü ABD ziyaretinin ardından, Türk rejimiyle Amerikan emperyalizmi arasında nihayet bu konuda bir mutabakat sağlandı. Türk rejimi Güney Kürdistan sorunundaki kırmızı çizgilerini bir yana bırakmak zorunda kaldı. Bunun karşılığında Amerikan emperyalizmi de Güney Kürdistan yönetimine, Türk devletiyle ilişkilerinde bazı şeyler dayattı. Böylece Türk devleti verdiği tavizin karşılığında alacağını da aldı.

Ne verildi ve ne alındı? Türk devleti Güney Kürdistan oluşumunu kabul etmek durumunda kaldı ve onunla yakın ilişkiler kurmak sürecine girdi. Ama karşılığında da Güney Kürdistan'ın sınırlarını

Kürt açılımı

H. Fırat

dilediğince ihlal edebilme, Güney Kürdistan'a hava hareketleri, ihtiyaç olduğu durumlarda da kara hareketleri yapabilme hak ve olanağı elde etti. Böylece yeni kurulan Kürt devletinin egemenlik hakları daha fiili kuruluş aşamasında keyfi ve aşağılayıcı biçimde çiğnenmiş oldu.

Türk devleti ile Güney Kürdistan arasında bu yeni ilişkinin kurulabilmesi, Amerikan emperyalizminin bölgesel politikaları ve planları için çok önemliydi. Türkiye'nin işbirlikçi büyük burjuvazisi de, kuşkusuz kendi çıkarlarını da gözeterek, bu politika ve planlarla gerekli uyumu sağlamak zorundaydı ve bunda çok zorlanmadı da. Fakat bunun için Güney Kürdistan ile Amerikancı çizgide yeni olumlu ilişkilerin geliştirilmesi hiç de yeterli değildi. Bu aynı zamanda kendi içindeki Kürt sorunu konusunda da belli adımlar atmaya gerektiriyordu. Bu olmaksızın Güney Kürdistan ile istikrarlı bir ilişki zaten kurulamazdı. Siz hemen bitişiginizde adı Kürdistan olan, resmi dili Kürtçe olan, Kürt bayrağı ve Kürt marşı ile temsil edilen, sınırları olan, gümrüğü olan, kendi iç egemenliği olan bir devletle iyi ilişkilere gireceksiniz, bu bir Kürt devleti olacak, ama Kürtlerin nüfus ve toprak olarak aşağı yukarı yarısı devletin sınırları içinde olduğu halde bu konuda herhangi bir şey yapmayacaksınız, statükoyu olduğu gibi sürdüreceksiniz! Üstelik onyılları bulan büyük bir mücadelenin örgütlü birikimi de orta yerde duruyorken! Böyle bir şey mümkün değildi. Özellikle de Kürtler'in bu denli içiçe geçtiği, parçaların birbirinden bu kadar çok etkilenebildiği bir aşamada. Devletin Kürt açılımı bunun olamayacağını açık bir itirafı oldu.

Batılı emperyalistlerin Kürt sorununu reformlarla hafifletmek doğrultusunda Türkiye'ye telkinleri 1990'lı yıllardan beri zaten süregeliyordu. Dahası ABD'nin buna yönelik olarak daha somut planları da vardı. 1990'ların başında, Özal döneminde, Baas rejiminin yıkılmasına ve Irak'ın parçalanmasına bağlı olarak, Güney Kürdistan'ı Türkiye ile birleştirmek planıydı bu. Bu plan o aşamada başarılı olamadı. 2003 Martı'nda Irak'a yapılan ikinci emperyalist müdahalenin ardından ise artık ortaya yeni bir durum çıktı. Güney Kürtleri ayrı ya da Irak bünyesinde fiili bağımsızlığa yakın bir federal devlet olarak varolabilmek konusunda bir özgüven kazandılar. Pratikte de bu yolu tuttular.

Ama Irak'ta olayların seyri, Arap burjuvazisinin gücü, Güney Kürdistan'a yönelik tehditleri, Kerkük meselesi, bir dizi başka sorun bunun çok da kolay olmadığını gösterdi. Dahası, Türkiye'nin hamiliği olmazsa, fiili devlet oluşumunun bile korunamayabileceği riski ortaya çıktı. ABD de bunu Güneyli Kürt liderlere anlayabilecekleri dille anlattı. Eğer Türkiye'nin hamiliğini kabul edip koruması altına girmezlerse, kuşatılmış bir bölgede ayakta kalamayacakları konusunda onları ikna etti. Onlar da elde ettikleri egemenliklerini büyük ölçüde ABD'nin

ABD'nin özel baskısı, telkini ve özendirmesi ile gündeme gelmiş bir konudur, devletin "Kürt açılımı." Türkiye'nin bu doğrultuda uzun yıllardır süren emperyalist telkinlere gelinen yerde belli sınırlar içerisinde bir karşılık vermesinin nedeni, temelde Güney Kürdistan'a ilişkin politikasını değiştirmiş bulunmasıdır. Güney Kürdistan'a ilişkin politikasını değiştirmesi, Güney Kürdistan'la ABD çizgisinde bir hamilik ilişkisine girmesi, beraberinde ister istemez, kendi içindeki soruna da bir biçimde bir çözüm bulması zorunluluğunu getirdi.

desteğine sahip oldukları için, bu gerçeği hesap etmek durumunda kaldılar ve böylece sözkonusu mutabakat gerçekleşti.

Fakat bu yeni ilişkilerin istikrarlı bir biçimde kurulabilmesi ancak Türkiye'de Kürt sorununun bir parça yatıştırılması kaydıyla olanaklı olabilirdi. Yoksa bu sadece Türkiye'deki Kürt sorununu ağırlaştırır ve bu büyük bir bunalım kaynağı haline dönerdi. İşte bu çerçevede, ABD'nin özel baskısı, telkini ve özendirmesi ile gündeme gelmiş bir konudur, devletin "Kürt açılımı." Türkiye'nin bu doğrultuda uzun yıllardır süren emperyalist telkinlere gelinen yerde belli sınırlar içerisinde bir karşılık vermesinin nedeni, temelde Güney Kürdistan'a ilişkin politikasını değiştirmiş bulunmasıdır. Güney Kürdistan'a ilişkin politikasını değiştirmesi, Güney Kürdistan'la ABD çizgisinde bir hamilik ilişkisine girmesi, beraberinde ister istemez, kendi içindeki soruna da bir biçimde bir çözüm bulması zorunluluğunu getirdi.

Açılımın sınırları ve inkarcılığın gücü

Tabii önce bu açılımın koşulları hazırlandı, ifade uygunsa zemin düzlendi. Bilinen Ergenekon operasyonları bu amaca yönelikti ve doğal olarak bunun arkasında ABD vardı. Bu tür bir operasyon Kıbrıs, Güney Kürdistan ve Ermenistan konularında kemikleşmiş resmi politikalarda ciddi bir revizyon için adeta bir zorunluluktur. Ulusalçı denilen şoven çevreler ile devlet aygıtından yolları onlarla kesişen öğeler hedef alındı ve kolayca bertaraf edildiler. Ordu sistemli bir yıldırma ve itibarsızlaştırma operasyonundan geçirilerek kıpırdayamaz hale getirildi. Böylece muhtemel çatlak sesler çok büyük ölçüde dizginlendi. Sonuçta AKP devlete büyük ölçüde hakim hale geldi. Seçmen nezdinde zaten bir desteği vardı. Ama seçmen nezdinde desteğe sahip olmak, kendi başına kimseyi Türkiye'de iktidar yapmaz, ona devlete hakim olma

imkanı sağlamaz. AKP tam da bu operasyonlar ve buna ABD'nin tam desteği sayesinde, devletin dümenine hakim olabilir hale geldi. Böylece de yeni durumların ihtiyaç haline getirdiği açılımları nispeten rahatça yapabilmemesinin önü açıldı.

Yine de bunun belli sınırları vardı. Açılımların daha şimdiden gelip bir duvara toslaması bile bunu göstermektedir. Bu sınırlar sermaye düzeninin kendi karakterinden ve bundan ayrı düşünülemez olan iç güç dengelerinden geliyor. Bu türden bir açılımların önüne engel olarak çıkabilecekler güçten ve itibardan düşürüldüğü halde, şimdi bakıyoruz, CHP ve MHP üzerinden bu konuda gösterilen direnç, bir anda AKP'nin dilinin dolaşmasına yol açabiliyor. AKP daha şimdiden üniter devleti hiçbir biçimde tartışma konusu etmediğini, tek devlet, tek millet, tek bayrak, vb.'nin hiçbir biçimde tartışılmayacağını, ayrıca anayasanın da bu amaçla değiştirilmeyeceğini, bir genel affın sözkonusu olmadığını söylemek durumunda kalıyor. Bütün bunların söylendiği bir durumda ise Kürt açılımı üzerine edilen onca lafın dibi bir anda boşalıyor.

Demek istiyorum ki, Güney Kürdistan'a ilişkin kırmızı çizgiler bir yana bırakıldığı halde, son birbuçuk yıl içerisinde Ergenekon operasyonu üzerinden katılmış resmi politikaların savunucusu durumundaki yapı ve çevreler etkisizleştirildikleri halde, bu açıdan zemin epeyce bir düzlendiği halde, daha aradan iki ay bile geçmemişken, bu konuda görevlendirilmiş bakan daha kendi bir birbuçuk aylık temaslarının bir bilançosunu bile sunmamışken, AKP'nin sözde açılımı gericiliğin kendi bünyesinden gelen bir dirençle püskürtüldü. AKP bir anda MHP çizgisinde konuşmaya başladı. AKP temsilcileri basın toplantıları yaparak güya MHP'ye cevap vermeye çalıştılar ama bunu tam da onun mantığını devralarak yaptılar. "Bebek katilini ipten alan kim?", "Terörist başının yaşamasını sağlayan kim?", "Şehit analarının ahını omuzlarında taşıyan kim?" vb. söylemlerle, ama biz değil siz asmadınız, oysa asmanız gerekiyordu demeye getirdiler.

Bu, Türk gericiliğinin Kürt sorunundaki sınırlarını, aynı anlama gelmek üzere çok büyük direncini gösteriyor. Düşününüz ki bunlar iki yıllık Ergenekon operasyonunun ardından olabiliyor. Generallerin karizmasının çizildiği, orgenerallerin, kuvvet komutanlarının bile Ergenekon savcılarına gidip ifade vermek zorunda kaldıkları bir evrede yaşanabiliyor. AKP'nin polisi ele geçirdiği, yargıda epey bir güç kazandığı, devlet bürokrasisinde büyük mevziler elde ettiği bir aşamada, Türk gericiliği buna rağmen inkarcı çizgide büyük bir direnç gösterebiliyor ve bu direnç anında Amerikancı Kürt politikasına yatmış hükümet üzerinden de yankılanabiliyor.

Şu sıra 2005 yılına ait bazı değerlendirmelerimiz basınımızda yeniden yayınlanıyor. 2005 yılının özelliği ne diyeceksiniz? 2005 yılında biz Abdullah Öcalan'ın

yeni çizgisini, bunu konu alan kitapları üzerinden eleştirdik. O sıralar da bir tür Kürt açılımı vardı. Tayyip Erdoğan Diyarbakır'da konuşmuş, tarihsel haksızlıklardan söz etmiş, bu haksızlıkları gidereceklerini, sorunu çözeceklerini ve bunu da "Demokratik Cumhuriyet" formu içinde yapacaklarını söylemişti. Ama şimdi basınımızda yeniden yayınlanan 2005 yılına ait bu metinleri okuyunuz, bugünkü tartışmaların neredeyse aynısını orada da göreceksiniz. O evrede de şoven çevrelerden gelen direnç karşısında AKP resmi çizgiye, o inkarcı çizgiye gerisin geri hızla dönmüştü. O zaman da Tayyip Erdoğan tek millet, tek devlet, tek bayrak, tek vatandan hiçbir şekilde taviz vermeyiz demek durumunda kalmıştı. Böylece 2005 yılının bu sözde açılımı daha başlamadan geride kalmıştı.

Kuşkusuz bugün (Eylül 2009 -Red) koşullar o günden farklı. O dönemde AKP gerçekten aciz bir iktidardı, henüz yalnızca hükümetti. Generaller karşısında çok temkinli, dikkatli, çekingen bir partiydi. Bugünse generalleri iki de bir Ergenekon savcılarının önüne çekebilecek bir durumda. Buna rağmen ama, toplumun derinliklerinden gelen inkarcı şoven gericilik karşısında, bir anda gerisin geri bilinen resmi çizgiye dönebiliyor.

Dolayısıyla hiçbir hayal kurulmamalı. Kürt sorunu derin tarihi ve toplumsal temelleri olan köklü bir sorundur. Bu sorunun gerçek özgürlük ve tam eşitlik temelinde bir çözüme kavuşması bir devrim sorundur. Türkiye'nin bugünkü düzeni ayakta kaldıkça, Kürt halkının bir ulus olmaktan kaynaklanan temel demokratik haklarının tanınabileceğini ummak, gerçeklerden kopmaktır, temelsiz ütopyalar ile oyalanmaktır.

Bunları bir devrimci olarak, sorunun çözümüne devrimci bir bakı açısıyla yaklaşarak söylemiş oluyorum. Emperyalist güç dengelerindeki büyük değişimler ya da büyük emperyalist savaşlar sonrasında oluşan yeni gericici güç dengeleri içinde yeni ulusal devletler elbette kurulabilir. Nitekim birinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında, savaşta yenilen çok uluslu emperyalist imparatorlukların dağılmasına bağlı olarak ortaya bir dizi yeni devlet çıktı. Irak'a yönelik son emperyalist müdahale ise Güney Kürdistan'da fiili bir devletin kurulmasına yol açtı. Fakat bunlar tümüyle farklı bir durumun örneğidirler.

Bu olabilir; emperyalistler arası güç dengelerindeki değişimler, bunun ürünü çatışmalar, bu çatışmaların ortaya çıkaracağı yeni güçler dengesi sonucu olarak, böyle bir şey Türkiye'de yaşanabilir. Fakat bunun sorunun devrimci demokratik çözümüyle uzaktan yakından bir alakası olmaz. Bu gericici güç dengelerindeki değişimin yarattığı sistem içi bir sonuç olur ve devrimci bakış açısının dışında kalır. Bu yolla ulusal sorun çözülmüş de olmaz, yalnızca biçimi ve mahiyeti değişmiş olur. Güney Kürdistan'ın şimdiki iğreti konumu bile, yeni durumun ortaya çıkardığı yeni sorunlar bile, bunu göstermeye yeter.

Burjuva gericiliği ve Kürt sorunu

Amerikancı Kürt açılımının arkasında başta TÜSİAD olmak üzere işbirlikçi tekelci burjuvazinin hemen tüm kesimleri duruyor. Burjuvazinin bu yönetici katmanının çıkar ve tercihleri her konuda olduğu gibi bu konuda da ABD ile örtüşüyor. Bu örtüşme Güney Kürdistan ile ilgili kırmızı çizgilerin bir yana bırakılmasında da kendini bütün açıklığı ile göstermişti. İşbirlikçi büyük burjuvazi öncelikle

ekonomik ve mali gücüne güveniyor, buradan gelen bir rahatlıkla hareket ediyor. Güney Kürdistan'ı kendisi için hem bir pazar, hem bir yatırım alanı, hem de petrol rantı olan bir alan olarak görüyor. Halen Güney Kürdistan kullandığı çimentodan içtiği suya, yediği bisküviye kadar tüm temel ihtiyaçlarını Türkiye'den karşılıyor. Bölgede Türk şirketlerinin sayısız yatırımı var. Ürettiği petrolü Akdeniz'e akıtmaya da Türkiye talip. Özetle Güney Kürdistan halen işbirlikçi büyük burjuvazi için yağlı bir lokma olarak

duruyor orta yerde. O bugün iktisadi olarak yuttuğu Kürdistan'ın bu parçasını yarın değiştirebilecek güç dengeleri içinde gerekirse siyasi olarak yutabileceği hesabını da yapıyor kuşkusuz. Türk burjuvazisinin büyük tekelci gruplardan oluşan bu kesimi, bu açıdan kendine fazlası ile güveniyor. Dışarıda Güney Kürdistan sorununda ve içeride Kürt sorununda yapılan açılımların arkasında durmasının gerisinde bu var.

Ama burjuvazinin öteki bir kesimi, özellikle orta üst sınıflar, özellikle siyaseten MHP'nin, ve Saadet Partisi'nin arkasında duran geleneksel kesimler, bunun "milli çıkarlar"a zarar vereceğinden ciddi endişeler duyuyorlar. Bugün Kıbrıs sorununda verilecek tavizlerin yarın bu adadaki etki alanının tümünden kaybedilmesiyle, Ermenistan ile ilişkilerdeki tavizin yarın Türkiye'nin sınırlarının tarihi Ermeni iddiaları çerçevesinde tartışılmalı hale gelmesiyle, Kürtlere verilecek tavizlerin ise ilerde ülkenin bölünmesiyle sonuçlanabileceği korkusu ve kaygısıyla hareket ediyorlar, bu nedenle tüm konularda gericici bir direnç gösteriyorlar. Kürt sorunundaki adımlardan dolaysız güncel ekonomik çıkarları da yok burjuvazinin bu katmanlarının. Oysa büyük burjuvazinin Güney Kürdistan'ın ekonomik açıdan sömürgeleştirilmesi üzerinden var. Ama burjuvazinin daha güçsüz kesimlerinin bu tür bir dolaysız çıkarı da yok.

Dahası onlar, toplumun derinliklerindeki şovenizmi bu sorunlar üzerinden istismar ederek, bir politik güç haline gelmeye, bunu da iktisadi avantajlara dönüştürmeye çalışıyorlar. Nitekim Refah Partisi ve AKP şahsında burjuvazinin bazı grupları bunu din üzerinden yaptılar ve son on yılda bunun yararını fazlası ile gördüler. Önce yerel yönetimleri ele

“**Dolayısıyla hiçbir hayal kurulmamalı. Kürt sorunu derin tarihi ve toplumsal temelleri olan köklü bir sorundur. Bu sorunun gerçek özgürlük ve tam eşitlik temelinde bir çözüme kavuşması bir devrim sorundur. Türkiye'nin bugünkü düzeni ayakta kaldıkça, Kürt halkının bir ulus olmaktan kaynaklanan temel demokratik haklarının tanınabileceğini ummak, gerçeklerden kopmaktır, temelsiz ütopyalar ile oyalanmaktır.**”

geçirmenin muazzam rantlarıyla beslendiler ve ardından AKP üzerinden devletin imkanlarını en iyi biçimde kullanarak büyük burjuvazinin saflarına katıldılar. Burjuvazinin başından itibaren AKP'yi arkalayan kesimleri bunu dinsel gericiği kullanarak yaptılar. Kürtlere verilecek tavizlerden bugün için dolaysız çıkarları olmayan, ama bu sorun üzerinden etkili bir şovenizmle politik güç elde edip bunu da iktisadi güce dönüştürmeye çalışan burjuva katmanlar olduğunu da göz önünde bulundurmalıyız. Burjuvazinin dinsel ve milli kaygılarının gerisinde her zaman çıplak sınıf çıkarları vardır, bunu unutmamalıyız.

İşte bu kesimler şimdi bir direnç gösteriyorlar ve bunda başarı da sağlıyorlar. Çünkü şovenizm, çünkü inkarcılık, çünkü Kürt halkının ikinci sınıf bir etnik topluluk olarak görülmesi, tam da işbirlikçi büyük burjuvazinin tarihsel politikaları sayesinde bu toplumun genlerine işlemiş durumda. Kitlelerin bilincine bir önyargı olarak yerleşmiş durumda. İşte o şovenist rüzgar kitle desteğine dönüşüyor ve böylece iktidar partisinin de paçaları tutuşuyor. İki sene sonraki seçim için bunun ne anlama geleceğini gözeterek, onlar da hemen şovenizm mevzisine giriyorlar. Böylece açılım daha açılmadan kapanıyor. Açılımla daha ne yapılacağı bile belli değilken, tek millet, devlet, tek bayrak, tek vatan söylemiyle, orta oyunu sona eriyor.

Açılımın içeriğiyle ilgili henüz açıklanmış bir şey olmasa da yapılmak istenenlerin sınırlarını amerikancı yazarların yazdıklarından öğrenebiliyoruz. Kürt enstitüleri kurulacak, Kürtçe seçmeli dil haline getirilecek, okullarda isteyen okuyabilecek, köy isimleri geri verilecek. Yani kirli savaşın bir takım etkilerine karşı, belli sınırlar içerisinde bir takım jestler yapılacak, o arada Diyarbakır cezaevi yıkılıp yerine okul kurulacak, vb... Ama bu sınırlarda tavizlerle Kürt sorununu çözmeyi ummak hayallerle oyalanmaktadır. Onyılları bulan bir mücadelenin yarattığı güçlü birikimlere dayalı Kürt sorunu böyle çözülmez. Kürt sorununu bu düzen içinde bir parça olsun çözenin ilk adımı, Türkiye Cumhuriyeti'ni iki uluslu bir devlet olarak tanımlamaktır. Daha ilk adımı bu, tüm ötesini bir yana koyuyorum.

Ama Türkiye'nin iki uluslu bir devlet olduğunu

söyleyebilecek, dolayısıyla da bunu destekleyebilecek hiçbir burjuva kesim yok bugünün Türkiye'si'nde. AKP'nin açılımında da bunların yeri yok. Ama Kürtlerin diline, kültürüne, bir takım başka ikincil önemdeki ulusal haklarına gösterilebilecek belli bir toleransın bu sorunu hafifletebileceğini, PKK'nin kitle desteğini azaltabileceğini ve tasfiyesini kolaylaştırabileceğini düşünüyorlar. Başlangıçta, gerekli açılımları yapıyoruz, bu durumda artık elinizde silah tutmanızın manası kalmıyor demeye getirerek PKK'yi bir açmaza, olanaklıysa beklentilere, giderek bir çözüme sokma hesabı ile hareket ediyorlardı. Ama bu politikanın iler tutar bir yanı yoktu. Nitekim PKK anında gerekli tepkiyi verdi; burada çözüm değil tasfiye planı var, amaç sorunu çözmek değil bizi tasfiye etmektir açıklaması yaptı. Elbette gerçek amaç sorunu çözmek değil, fakat Kürt hareketini tasfiye etmek, bu ağırlığı ortadan kaldırmaktır. Düzenin asıl sorunu budur.

Kürt hareketinin tutarsızlığı

Abdullah Öcalan 15 Ağustos'ta (2009) düzen çevrelerinde büyük merakla beklenen açıklamasını yaptı. Ortaya bir tür kendi çözüm paketini koydu. Paketin esası Kürtlerin kendi kendilerini yönetebilme hak ve olanağından oluşmaktadır. Bunun gerektirdiği her türden siyasal, idari, mali, yargısal, askeri, dini, sportif kurumlaşmaların istenmesidir. Daha somut bir ifade ile, her açıdan bölgesel bir özerklik talebidir. Bütün bunlar, Kürtlere, Türkiye Cumhuriyeti bünyesinde bir özerk devlet olmak hakkı ve olanağının tanınması ile aynı anlama gelir. Bu elbette Kürtlerin bir ulus olarak en doğal hakkıdır. Ne var ki bütün sorun, bunun bu düzenin sınırları içinde elde edilip edilemeyeceğidir, kurulu düzenin buna razı olup olamayacağıdır. Bu önemli bir noktadır, zira bunlar bu düzen temelinde ve onun devletiyle uzlaşma içinde elde edilmek isteniyor. Bunlar bu devletten talep ediliyor.

Abdullah Öcalan konuşmasına devlet konusundaki bilinen anarşizan söylemleriyle başlıyor. Ben Barzani ya da Talabani değilim, bana devleti verseniz de almam, federasyonu tepsiyle sunsanız da kabul etmem, zira devlete dayalı çözüme karşıyım; geçmişte devleti sorunun çözümü sanıyordum, oysa artık sorunun kaynağı olduğunu anladım, bu nedenle devlete dayalı çözüm istemiyorum vb. diyor. Ama bu anarşizan söylemlerle yapılan girişin ardından sıraladığı somut istemlerle, bir tek biçimsel bağımsızlık hariç, bir devleti devlet yapan hemen herşeyi istiyor, neredeyse eksiksiz olarak.

Bir başka ifadeyle, çözüm paketi kapsamında ileri sürdüğü istemlerin bütünsel kurumsal ifadesi, tam teşekküllü bir devletten başka bir şey değil. Nitekim Türk gericiği de bunu böyle anladı ve buna koro halinde çok sert bir tepki vermekte çok gecikmedi. Önden oluşturulan yapay havanın etkisiyle tümüyle başka bir şey beklemedikleri ölçüde, Öcalan'ın açıklaması hem şaşkınlık, hem hayal kırıklığı ve hem de büyük bir tepkiye yolaçtı gericiğilik cephesinde. Bazı gazete başyazarları, devlet istemem deyip de devleti

devlet yapan herşeyi isteme tutumunu, "terörist başı herkesi budala yerine koyuyor" tepkisiyle karşıladılar.

Gelinen yerde Kürt ulusal hareketi tam olarak bir özerk devlet istiyor. Kendi parlamentosuna ve yerel hükümetine sahip, dolayısıyla siyasal iradeye, dolayısıyla kendi kendine yönetme gücüne dayalı, iç güvenliğini kendisi sağlayan, vergisini kendisi toplayan, kendi adalet teşkilatına ve polis örgütüne sahip bir özerk devlet istiyor. Ama Türkiye gibi bir ülkede bütün bunları Kürtlere ancak bir devrim verebilir. Türkiye'nin bugünkü düzeni içinde bunları kimse Kürtlere vermez, veremez. Bu ancak bir devrimle elde edilebilir. Kürt hareketi devrimi bir yana bırakmış, önüne kurulu düzeni kendi tabanı üzerinde demokratikleştirme hedef ve görevini koymuş. Ama buna rağmen gerçek özgürlük ve tam eşitlik istiyor. İyi ama kurulu düzen zemininde bu bir hayaldir. Hele de masa başı görüşmeleriyle, hele de anayasal düzenlemelerle!..

Abdullah Öcalan ciddi ciddi, AKP artık Kürt sorununu çözeceğiz dediğine göre, meclisimizi, maliyemizi, polisimizi, jandarmamızı, yargımızı, eğitimimizi, sporumuzu, diyanetimizi, kızılâyımızı, yeşilâyımızı versin yeter, başkaca bir şey istemiyoruz, diyebiliyor. Başkaca da geriye bir şey kalmıyor zaten. Bir tek ayrılıp tümüyle ayrı devlet olarak varolmak dışında.

Partimiz tüm bu istemleri yürekten destekliyor. Ama Türk gericiğiyle masa başında bu açıdan alınabilecek bir mesafe yok, sorun tam da budur. Bir devrimle elde edilebilir olanı kurulu düzen içinde, onunla uzlaşma ve anlaşma yoluyla elde ederiz diye düşünürseniz, bununla yalnızca kendinizi aldatırsınız. Döne döne de hayal kırıklığına uğrarsınız. Zira her türlü dayanaktan yoksun bir hayalci tutumla hareket etmiş olursunuz. Hem kurulu düzenin sınırları içinde sorunu çözelim diyeceksiniz, hem de sorunun tam çözümünü isteyeceksiniz. İki ulusun gerçek eşitliğiyle sonuçlanabilecek bir çözümü arzulayacaksınız. Böyle bir mucize yok. Mantıkta yok, teoride yok, tarihte yok, Türkiye'de ise hiç olmaz. Ama böyle bir beklenti halen Kürt hareketinin izlediği çizginin temelini oluşturuyor.

Kurulu kapitalist düzen içinde, egemen burjuva gericiği koşullarında, bu hakları bu bütünlüğü içinde kimseye vermiyorlar. Böyle masa başı görüşmelerle hiç vermiyorlar. Ya büyük savaşlar çıkıyor, devletler yıkılıyor öyle elde ediliyor, ya da bir devrimle kazanılıyor bu haklar. Kürt hareketinin gözden kaçırdığı basit gerçek bu. Kürt hareketinin büyük tutarsızlığı da burada.

Özgürlük, eşitlik ve gönüllü birlik için devrim bir zorunluluktur!

Sorunu bu düzenin kendi sınırları içinde çözmeye kalkmanın başkaca da handikapları var. Bunların en başında da uzun onyıllar boyunca bilinci, algılaması, değerleri, yaklaşımları bu düzen tarafından şekillendirilmiş bulunan Türk halk kitleleri gerçeği var. Halklar, tarihin sıklıkla gösterdiği gibi, pekala her türlü gericiliğe kolayca alet edilebilir. Hitler faşizmi Alman tekellerinin hizmetindeydi, onların çıkar, tercih ve yönelimlerinin bir ifadesiydi. Ama sonuçta Alman halkının omuzları üzerinde yükseldi. Alman faşizmi kendi korkunç melanetlerine bu kültürlü halkı alet etmeyi başarabildi. Siyonizm uzun onyıllardır ve halen Yahudi halkının desteği ile ayakta duruyor. Aynı şekilde günümüzde dinsel gerici halkların omuzları üzerinde yükselip bir dizi ülkede iktidar olabiliyor, toplumları ortaçağ artığı bir ideoloji ve kültürün karanlığına çekmek üzere.

Bugün Türk halkının birçok konuda olduğu gibi Kürt sorununda da derinlere kök salmış çok güçlü gerici önyargıları var. Kürt halkıyla gerçek bir özgürlüğe ve tam eşitliğe dayalı ilişkilere hiçbir biçimde hazır değil. Halkların gerçek özgürlüğe ve tam eşitliğe dayalı birliği, ancak devrimci mücadelenin ateşi içinde sağlanabilir. Söz konusu önyargılar, onların ifadesi bütün bir gerici-şoven şekillenme, ancak mücadele içinde kırılabilir. Türk halkının bilincini mücadele içinde köklü bir biçimde değiştirmeden, Kürt sorununun da sağlıklı bir çözümüne ulaşamazsınız. Zira öteki her şey bir yana, bugünkü koşullar içinde, Türk halkının gerici şoven önyargıları burjuva gericiliğinin öteki bazı kesimlerinin istismar malzemesi haline gelir. Bazılar sahneye çıkar, halen MHP ve CHP'nin yaptığı gibi, vatan elden gidiyor diye fevran ederler, koca bir şoven cereyan estirirler ve açılım daha açılmadan kapanır. Halihazırda izlemekte olduğumuz gibi.

Halkların bilinci, halkların iç içe devrimci mücadelesiyle değiştirilir. Kürt sorununu tüm öteki toplumsal-siyasal sorunlardan ayırırsanız, kendi içinde, kendi başına ayrı bir sorun olarak ele alırsanız, böylece Türk halkından kopar, ondan uzaklaşır, hatta hatta düşmanlığını kazanırsınız. Evet, halklar her türlü kötülüğe alet edilebilmektedir. Tarihten çok bildiğimiz gibi. Birbirine karşı ulusal önyargılarla şartlandırılmış halklar arasında güven, birlik ve gerçek kardeşleşme, ancak sosyal mücadeleler içerisinde geliştirilip güçlendirilebilir. Gerici Türk sermaye devletiyle Kürt hareketi pazarlık masasına oturdu diye, Türk halkı ve Kürt halkı barışıp kucaklaşmaz, gerçek birleşme ve kardeşleşme sürecine girmiş olmaz. Dahası pazarlıklarla ortaya çıkacak tablo bunun tam tersi bir sonuca bile yol açabilir. Bu yolla tersinden dinamikler bile tetiklenebilir. Kurulu düzeni güçlendirmeye

yönelik gerici uzlaşmalardan halklar yararına devrimci sonuçlar çıkmaz.

Burjuva toplumlar kendi içinde son derece çelişiktir, alabildiğine heterojen gerici çıkarlara dayanırlar. Burjuvazinin bir kesimi böyle açılım bayrağı tutarken, öteki bir kesimi, iktidar mücadelesinde etkin bir güç kazanmak üzere pekala şovenizm bayrağına daha etkin biçimde sarılma yolunu tutabilir. Toplumun genlerindeki şovenist maya yerli yerinde durduğu, damarlarında şovenizm kanı akmaya devam ettiği için de, şovenizm bayrağını tutanlar bununla kolayca güç kazanırlar. Bu öylesine bir lanetli güç kaynağıdır ki, bir anda açılımı yapanları bile kendi döngüsü içine çekip alır. Açılımcı AKP'nin daha aradan iki ay bile geçmeden faşist MHP ağzıyla konuşmak zorunda kalması bile bunu gösterir.

Demek istiyorum ki, sorunun kurulu düzen içinde çözümünün önünde daha temelli, daha yapısal başkaca da engeller var. Türk halk kitlelerinin derin şoven ruhu ve şartlanmışlığı bunlardan biridir ve bu sanıldığından da önemlidir. Bu ancak birleşik devrimci mücadele içinde kırılabilir, başkaca da bir yolu yok bunun. Bu öyle masa başı projelerle kırılacak bir şey değil. Öyle sermaye medyasının açılıma tam destek kapsamındaki kampanyalarıyla kırılacak bir şey değil. Onların kampanyalarıyla şovenizm son derece kolay bir biçimde depreştirilebilir, zira bunun zemini, ifade uygunsa hamuru ve mayası, toplumun dokusunda var. Birilerine yalnızca bunu karmak kalır. Ama bunun tersini yapmak o kadar kolay değil. Bu, bu düzenin kendi sınırları içinde, bu düzen zemini korunarak yapılamaz. Bu ancak çok yönlü bir devrimci mücadele süreci içinde başarılabilir. Bu zehiri ancak devrim akıtabilir, sağalma ancak böyle sağlanabilir. Toplumun tüm dokusunu, onyıllar, hatta yüzyıllar içinde oluşmuş o zehirli genetik mayasını, ancak bir toplumsal devrim temelden ve köklü bir biçimde değiştirebilir.

Halklar arasındaki önyargıların kırılması, halkların kardeşçe birleşip kaynaşması, ancak sosyal mücadele içerisinde başarılabilir. Demokrasi üzerine, demokrasi mücadelesi içerisinde kitlelerin eğitimi üzerine söyleyip yazdıklarımızın özü ve anlamı da budur. Ancak birleşik bir devrimci mücadele içerisinde farklı milliyetlerden, dinlerden, kültürlerden emekçiler birbirlerine güven duyabilir, bütünleşip kaynaşabilirler. Ancak bu durumda etnik, dini ve kültürel kimlikleri bir sorun alanı olmaktan çıkar. Emekçiler birbirlerinin etnik, kültürel ve cinsel kimliğine saygı duyar hale gelirler. Her grev, her eylem, her mücadele alanı Türk, Kürt ve öteki milliyetlerden işçiyi ve emekçiyi birleştirir, mücadelenin sıcaklığı içinde kaynaştırır. Tersinden, mücadelenin dışındaki her platform ise onları böler, ayırır, birbirinden uzaklaştırır. Daha da kötüsü şovenizmin ve milliyetçiliğin etkisi ve kışkırtması altında düşmanlaştırır. Mücadele içinde bütünleşmekten başka, bu önyargıları kırabilecek bir

yol, yöntem ya da araç yoktur. Mücadele kitleleri birleştirir, örgütler, eğitir ve dönüştürür denilen olgu tam da budur. Mücadele kitlelere örgütlenme, kenetlenme, birleşme, birlikte hareket etme bilinci ve pratiği kazandırmanın yanısıra, birbirinin dinsel, mezhepsel, cinsel ve ulusal kimliğine saygı duymasını da öğretir. Her devrimcinin kendi kişisel deneyimi üzerinden de bilebileceği gibi, erkek işçiler kadın işçilere, mücadele yoldaşları olarak saygı göstermeyi ancak grevlerde, direnişlerde, eylemler içinde öğreniyorlar. Mücadele içerisinde kadının ortaya koyduğu inisiyatif, cesaret, yüreklilik, onları bir anda erkek sınıf kardeşlerinin gözünde saygın yoldaşlar haline getiriyor.

Kürt sorununun çözümü devrim mücadelesinden geçiyor. Biz bunu söylediğimizde dönüp bize, ama devrimci mücadeleyle çözüm demek, çözümü uzak ve belirsiz bir geleceğe ertelemek demektir diyorlar. Peki ama bu tür sorunların burjuva gerici dünya gerici dünyasında kolay ve yakın bir çözümü olduğunu nereden çıkarıyorsunuz? İrlanda sorunu üçyüz küsur yıldır var. Polonya sorunu yüz küsur yıl sürdü; emperyalist bir dünya savaşı ile Ekim Devrimi'nin kesiştiği bir özel konjonktürde ancak gerici bir çözüme kavuşabildi, daha bir de kendi bünyesinde yeni ulusal sorunlar da yaratmak pahasına. Filistin sorunu 60 yıldır kanayan bir yaradır ve zaman geçtikçe de kanama artıyor, ne olacağını, bu kanamanın bu sistem içinde nasıl durdurulabileceğini de halen kimse bilmiyor.

Kurulu düzenler ayakta kaldığı sürece sorunlar çözülüyor, yalnızca sürünüyor. Şimdi Türk devleti bir takım tavizler verse bile, diyelim ki anayasanın başlangıç bölümüne, Türkiye Cumhuriyeti, Türklerden ve Kürtlerden oluşur, iki uluslu bir cumhuriyettir dese bile, Kürt sorunu çözülmüş mü olur? Böyle sanmak, ulusal sorunların doğasını anlamamak anlamına gelir. Ulusal hakların yasal olarak tanınması, anayasal güvence altına alınması, bu sorunu çözmez. O ulusal önyargılar, o karşılıklı güvensizlikler, o şoven ya da milliyetçi gerici, bunların oluşturduğu ruhsal, kültürel ve düşünsel tortular sıradan insanın bilincini belirlediği sürece, burjuva gericiğinin şu veya bu kanadı bunları her an istismar edebilir ve bu da halklar arası ilişkilerde en felaketli sonuçların önünü açabilir. Bunlar olmayacak şeyler midir? Böyle sanmak tarih bilmemektir, toplumsal gerçeklerden habersiz olmaktır, bugünün dünyasında olup bitenlerden bir şey anlamamaktır. Bütün bu gerici ulusal tortu bir devrimin selinde yıkanıp temizlenmediği sürece, halkların gerçek eşitliğe dayalı gönüllü birliği kurulamaz. Bunun dışında ne gerçek bir çıkış yolu ve ne de kalıcı bir çözüm mümkündür. Bunun dışındaki her şey boş hayallerle oyalanmaktır ve büyük hayal kırıklıklarına zemin döşemektir. Halen Kürt hareketi bölgesel özerklik istiyor örneğin, kurulu düzen içinde bir uzlaşma koşulu olarak. Peki ama bu düzen içinde bunun sınırlarını nereden çezeceksiniz? Bu sınırı bir yerlerden çekmeyi bir deneyiniz ve sonra da dönüp bakın bakalım neler oluyor?

Burjuva toplumunda milliyetçilik, milliyetçi emeller ve husumetler, ulusal düşmanlıklar ve çatışmalar bitmez. Bugünün dünyasına, üstelik de uygar sayılan bölümüne, burjuva demokratik hak ve özgürlüklerin iyi kötü yürürlükte olduğu ülkelerine bakınız. İspanya'da sorun tüm hassasiyeti koruyor, atılan onca adıma, verilen onca tavize rağmen üstelik. Belçika hiç yoktan bölünme noktasına gelebiliyor! İtalya'da Kuzey Ligi İtalya'yı bölmeye yeltenebiliyor. ABD'de bile, Kaliforniya ya da Teksas üzerinden, ayrılıkçı akımlar şekillenebiliyor. Burjuva toplumunda milliyetçilik bitmez, milli düşmanlıkların, milli çatışmaların, bölgeciliğin ve bölünme eğilimlerinin sonu gelmez.

6 Eylül 2009

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

Güç Birliği Platformu

Alman emperyalizminden özgürlük ve demokrasi dleniyor!

K. Ali

Alman emperyalizminin saldırgan temsilcisi Merkel'in Türkiye gezisi başladı. Geziden beklentiler muhtelif. Her sınıf ve politik grup, kapitalist-emperyalist sistem içerisinde aldığı yere ve bu sistemden beklentilerine uygun olarak, gerçekle uyuşsun veya uyuşmasın bir beklenti yaratıyorlar, ya da bizzat kendileri beklentiye giriyorlar.

Merkel'in Türkiye gezisinde beklentileri ve Merkel'den ricaları olanlar arasında, Almanya'daki Türkiyeli sol çevrelerin oluşturduğu Demokratik Güç Birliği Platformu (ADGP) da var. Aklın alacağı gibi değil! Ama ADGP özgürlük, demokrasi, barış ve insan hakları için 'Sayın Başbakan Angela Merkel'in, mevkidaşı Başbakan Sayın Erdoğan'a gerekli telkinlerde bulunması ricasında bulunuyorlar. Bu yolla emperyalist burjuvazinin halklara ve emekçilere demokrasi, insan hakları, barış ve özgürlükler sunabileceği hayallerini yaymakla kalmıyor, aynı zamanda emperyalist gezinin gerçek amacını da emekçiler nezdinde gölgelemiş oluyorlar.

İmzacıların büyük çoğunluğu için bunun şaşırtıcı bir yanı yok. Ama içlerinde kendilerinin Mahirler'in, Denizler'in ve Kaypakayalar'ın mirasçısı olduğunu iddia edenlerin de olması, onların da bu ibretlik belgeye imza atması utanç vericidir. Bu gerçekçi, makul ve esnek politikalar üretmek ve yapmak adına devrimci politikaların, devrimci ilkelerin ve devrimci değerlerin kirletilmesidir.

Gezinin başladığı yer, amacın da ilanındır

Merkel'in gezisinden bir gün önce Türkiye'ye giden Alman savaş bakanı Thomas de Maiziere'nin, Patriot füzeleri ve askerlerinin yerleştirildiği Maraş'ı teftiş etmesi, Merkel'in de gezisine Maraş'tan başlayacak olması, bu gezilerin amaçlarının ticari alanlarla sınırlı olmadığını yeterince kanıtlamaktadır. Merkel'in Türkiye gezisi, ticari boyutunun yanında asıl olarak militarist amaçları kapsamaktadır.

Gezi, Alman tekellerinin Türkiye pazarında daha avantajlı duruma gelmelerini sağlamak için önlerindeki engellerin temizlenmesini de amaçlıyor. TÜSİAD ile Alman Sanayiciler Birliği (BDI) tarafından kurulan "Türk-Alman CEO Forumu'nun" Pazartesi günü Ankara'da yapılacak toplantısına Merkel ve Erdoğan'ın da katılacak olmaları, bu amacın dolaysız kanıtıdır. İki ülke aralarındaki ticaret hacminin 2013 yılında 40 milyar doların üzerine çıkarılması amaçlanıyor. TÜSİAD ve BDI başkanları ekonomik işbirliğinde öne çıkan konularda ortak önerilerini içeren bir bildiriye başbakanlara sunarak, 40 milyarlık hedefe ulaşmak için alınmasını istedikleri taleplerini (yoksa direktiflerini mi?) ortaya koyacaklar. Öngörülenler arasında havacılıkta stratejik işbirliğinden yatırımların artırılmasına, açıktan dillendirilmeyen ancak çok zaman geçmeden duyacağımız gibi askeri amaçları da kapsayan oldukça kabarık istekler listesi bulunmaktadır.

Emperyalist rekabette AB pazarında başa geçen, emperyalist haydutların yarattığı kriz ve savaş bölgelerinde aktif olarak yer alan, dışarıya işgalci askeri güç gönderen, dünyanın önemli silah üreticisi ve

satıcısı olan Alman emperyalist tekellerinin temsilcisinin gezisinin tek boyutlu olması, işin doğasına ters düşerdi. Gezilerin Maraş'tan başlatılmış olması gezinin ülkemiz ve bölge halkları için taşıdığı emperyalist tehlikeyi açıkça ortaya koyuyor. Ama mektubun sahipleri gezinin emperyalist amaçlarıyla ilgilenmiyorlar, onlar Merkel'den demokrasi ve özgürlüklerin sağlanması için katkıda bulunmasını rica ediyor, bu konudaki umut ve beklentilerini dile getiriyorlar.

Çağrıcıların, Alman emperyalist devlete verdikleri ve gereğini yapmalarını saygıyla rica ettikleri dilekçelerini yakından izleyelim. Çağrıcıların 'mektubu' kelimenin yalın anlamıyla tam bir rezalettir ve utanç belgesidir.

Sol adına bir utanç belgesi!

Dilekçe oldukça 'kibar' ve saygıda kusur etmeyen ifadelerle başlıyor:

"Sayın Başbakan Angela Merkel, 'Yakında yapacağınız Türkiye ziyareti öncesi Almanya'da faaliyet gösteren Türk-Kürt ve diğer uluslardan, din, dil ve inanç gruplarından oluşan Demokratik Güç Birliği Platformu adına Türkiye'de yaşanan ve burada da yankısını bulan siyasal sorunlara ilişkin düşüncelerimizi belirtmek ve ziyaretinize dönük beklentilerimizi ifade etmek istiyoruz."

Alman emperyalist devletinin "AB'nin bir Hıristiyanlar birliği olduğunu ve müslüman olan bir ülkenin, Türkiye'nin, bu birlikte yeri olamayacağını ve imtiyazlı ortaklıkla yetinmesini" istediğini bilen ricacılar, bayan Merkel'i 'zayıf' yerinden vurduklarına inanıyorlar ve şöyle devam ediyorlar:

"Aynı şekilde Türkiye'nin Hıristiyan azınlıklarına yönelik kısıtlayıcı önlemler de sürmektedir. Yine yakın dönemde işlenen misyoner cinayetleri, Ermeni gazeteci Hrant Dink, Rahip Santaro cinayetleri aydınlatılmamakta, bu cinayetlerin devlet içindeki uzantılarına dokunulmamaktadır."

Mektup sahibi ricacılar Alman emperyalizminin hassasiyet duyduğuna inandıkları konuları seçerek ve bunları Merkel'e hatırlatarak, böylece Alman emperyalizminin hassasiyetini kışkırtacaklarını sanıyorlar. Dahası onu zayıf yerinden vurduklarına inanarak ricalarını ve beklentilerini gerçekleştirme ihtimalini güçlendirdikleri konusunda kendi umutlarını güçlendiriyorlar:

"Avrupa Birliği yolundaki vaat edilen

iyileştirmeler, özgürlükler ve temel insan hakları konusundaki düzenlemeler bilinçli olarak geciktirilmektedir. Bunun yerine toplumsal dinamiklere yönelik periyodik baskılar devam etmektedir.

"Başbakan Sayın Erdoğan'ın talebiyle İmralı'da bulunan PKK lideri Sayın Öcalan'la yeniden görüşmelere başlanmıştır. Ancak sorunun kalıcı çözümü için başlatıldığı söylenen bu görüşmelere rağmen hükümet güven verici adımları atmamış Türk ve Kürt kamuoyunun beklentilerine rağmen üzerine düşen tarihi sorumluluğu yerine getirmemiştir."

'Avrupa Birliği yolundaki vaat edilen iyileştirmeler, özgürlükler ve temel insan hakları konusundaki düzenlemeler bilinçli olarak geciktirilmektedir!' Böyle diyor ricacılar. Bunu söylemekle siz, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girmesi durumunda özgürlükler ve temel insan hakları konusunda gelişmeler olacağına inanmakla kalmıyorsunuz, aynı zamanda Avrupa Birliği'nin bir özgürlükler ve temel insan hakları projesi olduğuna olan inancınızı tekrarlıyorsunuz. Bu projeye dahil olmakla özgürlük ve demokrasinin geleceği konusunda emekçilerin bilincini karartıyorsunuz. Türkiye'nin AB projesi çerçevesinde özgürlükleri ve demokrasiyi geliştireceğine inanıyor ama bu süreci bilinçli olarak geciktirdiği için öfkeleniyor ve Merkel'e süreci hızlandırması konusunda Türk burjuvazisine baskı yapma ricasında bulunuyorsunuz. "Üzerine düşen tarihi sorumluluğu" yerine getirmeyen "Başbakan Sayın Erdoğan'ın" tarihi sorumluluğunu hatırlatmasını istiyorsunuz. Öyle ya sizin inancınıza göre sömürgeci burjuvazi adına ülkeyi yöneten Erdoğan'ın özgürlük ve demokrasi sağlamak gibi tarihi sorumluluğu vardır.

Dilekçeciler "üzülerek görüyorlar" ki; "Avrupa ülkelerini demokratik haklarını kullanan Kürtler'e destek olduğu suçlamasını yapmış ve AB ülkelerini Kürtler'e ve Aleviler'e baskı yapmadıkları için de suçlamıştır. Üzülerek görüyoruz ki, Sayın Erdoğan'ın mesnetsiz ve temelsiz suçlamaları etkisini göstermiştir. Fransa'da ve Almanya'da Kürt siyasetçilere yönelik olarak yapılan baskınlar bunu göstermektedir."

Emperyalist devletler ve bu arada Alman emperyalist devleti de "Sayın Erdoğan'ın mesnetsiz ve temelsiz suçlamalarının etkisinde" kalarak "Kürt siyasetçilere saldırıyorlar." Elbette bu haksız bir durumdur ve haksızlığa karşı oldukça hassas bir yüreğe sahip olan Alman emperyalizminden demokrasi dilenen 'sosyalistlerimizi', 'komünistlerimizi', 'ulusalcılarımızı' bu durum oldukça "üzüyor".

'Türkiye'deki iş kazalarında yılda ortalama bin

insan hayatını kaybetmektedir' diyenler vahşi sömürü ve yıkımın bir bütün olarak sorumlusu kapitalizm ve burjuva devletler değilmiş gibi Şansölye'den bu duruma da bir son verilmesi için gerekeni yapmasını rica ediyorlar.

Utanç belgesinin imzacıları "üzüntülerinin" bir nebze de olsa hafifletilmesi için "Bu çerçevede sizlerden beklentimiz" diyerek taşı gedğine koyuyorlar:

"Bu çerçevede sizlerden beklentimiz:

"Türkiye'de savaşın sona ermesi, ülkede demokrasi, özgürlükler ve barışın egemen hale gelmesi için bu ülkeye sağladığımız siyasi, askeri ve ekonomik desteği kesmeniz ve politikanızı gözden geçirmenizdir. AKP Hükümeti'ni de uyguladığı anti-demokratik politikaları nedeniyle kamuoyu önünde açıkça eleştirmenizdir. Ayrıca savaşın sonucu Almanya'ya sığınmış ve burada önemli bir göçmen kitlesi oluşturmuş Kürtler'in kriminalize edilmesine son vermenizdir. Bu temelde de Kürtler ve Aleviler başta olmak üzere Türkiyeli bütün göçmen örgütleriyle kalıcı ve yapıcı bir diyalog geliştirmenizdir."

Oldukça duygusal ve saygılı bir finalle ricacılar, dilekçelerini sonlandırıyorlar: "AKP hükümetini eleştirin, ülkeye sağladığımız siyasi, askeri ve ekonomik desteği keserek, bizlerle kalıcı ve yapıcı bir diyalog geliştiriniz."

Emperyalist haydutlarla kalıcı ve yapıcı bir diyalog istemek ve buna gönüllü olmak... Sözün bittiği, sözün hükmünü yitirdiği yerdeyiz!

İmzacılar emperyalizmin her türlü özgürlüğün ve demokrasinin düşmanı olduğu gerçeğini bilmezler mi? Türkiye'de sözünü ettikleri gericiliğin, demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğun gerisinde tam da emperyalizm gerçeği olduğunu bilmezler mi? Emperyalist metropollerde demokratik özgürlükler sistemli olarak tırpanlanırken, polis rejimlerine geçilirken, bu ülkedeki emekçiler hakları uğruna mücadeleye atılırken emperyalist burjuvazinin şiddetiyle karşılaştıklarını bilmezler mi?

Kendi işçi ve emekçisine demokrasi ve özgürlük veremeyen emperyalistlerden Türkiye için demokrasi istemek devrimcilik adına utanç vericidir.

Bu vesileyle güncel olan bir gerçeğe dikkatleri çekmek eğitici olacaktır. "Bir musibet bin nasihattan iyidir" özdeyişinde olduğu gibi yükselen işçi, emekçi ve halk hareketlerinin devrimci başarılarla sonuçlanmamasının nedeni tam da bu devrimden kaçış ve ihanet çizgileri yüzündendir. Devrimci militanlar başta olmak üzere, devrim ve sosyalizm yanlısı birçok işçi ve emekçinin kafasını meşgul eden, niye başaramıyoruz' sorusunun yanıtı da bu ideolojik çürüme ve çöküntüde gizlidir.

Ve işte dilekçenin imzacıları:

- AABF (Almanya Alevi Birlikleri Federasyonu)
- YEK-KOM (Almanya Kürt Dernekleri Federasyonu)
- TÜDAY (Türkiye-Almanya İnsan Hakları Derneği)
- ATİF (Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu)
- AGİF (Almanya Göçmen İşçiler Federasyonu)
- ADHF (Almanya Demokratik Haklar Federasyonu)
- DİDF (Demokratik İşçi Dernekleri Federasyonu)
- ÖDA (Özgürlük ve Dayanışma Almanya)
- Avrupa Barış Meclisi
- Yaşanacak Dünya Gazetesi
- Avrupa Dersim İnisyatifi
- KOMKAR (Avrupa Kürdistan Dernekleri Konfederasyonu)
- Anadolu Federasyonu
- FEDA (Demokratik Alevi Federasyonu)
- Liwa İskenderun İnisyatifi

(Enternasyonal-Info'da 28 Şubat 2013'te yayınlanmıştır...)

İşçi bir kadının "Merkel'e açık mektup" a itirazı var

Z. Rençber

Bir işçi kadın olarak, kendilerini en azından devrimci, demokrat ve ulusal örgüt olarak adlandıranların Merkel'e yazdıkları "açık mektup"ta, devrimci onuru, emperyalizme ve uşaklarına karşı verdiğimiz tarihsel birikimimizi ayaklar altına almalarına itirazım var. Bu güçlerin, emperyalist şefe karşı takındıkları dalkavukça tavır kabul edilemez ve yüzlerce kez lanetlenmeyi hak etmektedir.

Kendinize göre çok yüksek ve gerçekçi (!) politika ve taktikler yapıyor olabilirsiniz. Benim bu ince ayak oyunlarına aklım ermez! Devrimcilikten öğrendiğim tek bir gerçek vardır, ekonomik ve toplumsal yapılanmadaki yerlerine göre bireyler ve onlardan meydana gelen sınıflar, onların politik ve bu arada ekonomik ve diğer örgütleri, dayandıkları veya dayanmak istedikleri sınıfın çıkarlarına göre politik arenada yer alırlar. İdeolojik, politik, ekonomik ve kültürel alanları kapsayan sınıflar savaşımlı toplumsal alandaki bu sınıfsal bölünmenin iz düşümüdür. Bir işçi kendi sınıfsal ideolojisine bir burjuva aydın kadar hakim olamayabilir. Ancak onun günlük mücadelesi buna rağmen sınıfsal bir karakter taşır.

Kitaplardan öğrendiğim sınıfsal bölünme, çatışma ve düşmanlığı uzun yıllar süren ve sürmekte olan işçi yaşamımda her an ve her gün gördüm ve yaşadım. Öğrendiğim bir başka gerçek de ve elbette devrimci hareketimizin onurlu tarihinde de yer edinen 'hak verilmez alınır' kuralının yaşamla birebir örtüşüyor olmasıdır. İşçiler olarak kazandığımız ve elbette kaybettiğimiz hakları da hep açık kavgaya

alanındaki tutumumuzun sonuçları belirledi. Ancak sendika yönetimlerinin kapitalistlerle girdikleri her ayak oyunu ve diplomasi soytarırlığı bizlere utanç verici yenilgiler getirdi. Kavgada kaybetmelerin aksine, diplomasi soytarırlığının getirdiği yenilgilerin ahlaki ve moral çöküntüsü ve sonuçları çok daha ağır, yıkıcı ve çürütücü oldular.

Kapı kulluğuna şahit olmak bile utanç vericidir

Sizlerin yazdığınız 'açık mektup'u okurken, gençliğimin umut dolu yıllarını verdiğim ve bunu bir onur olarak taşıdığım ilk devrimci eğitimimi aldığım örgütün de bu ihanet belgesinde imzasının olduğunu görmek, yüreğimi derinden kanattı. Deyim uygunsu içerisinde büyüdüğüm ilk örgütümle birlikte, diğer örgütlerin de bu sefalet belgesinde imzalarını görmek benim için korkunçtu. Ne çok acılar çekmiş ve fedakarlıklar yapmış, ortaklaşa kavgalar vermiştik. Bunları yaşamak bir işçi kadın/erkek için ne kadar büyük bir onursa, bugünkü sefalet, kapı kulluğuna şahit olmak da bir o kadar utanç vericidir.

Bizler devrim için yola çıkanların bıraktığı bayrakları zafere taşımak için örgütlenmiştik. İbolar'ın, Deniz ve Mahirler'in sermaye dünyasına karşı yükselttikleri devrim bayrağı bizlerin bayrağıydı. Burada yalvarmaya, rica ve minnete yer yoktu. Ya kazanacaktık ya kazanacaktık, başka bir yol yoktu. Ancak çoktandır içerisine girdikleri ideolojik ve moral yıkıntıyı genç devrimci kuşaklara taşımanın araçlarına

“

Denizler ABD emperyalizminin askerlerini denize döktü, büyükelçisinin arabasını yaktı sizler ise "Türkiye'de savaşın sona ermesi için çaba gösterin" yakarılarıyla inliyorsunuz onların önünde. Aldığınız mesafenin farkında mısınız! Ne kadar acı verici.

”

dönüşen bu örgüt müsveddelerinin vardığı yer emperyalist şeflerden ‘Türkiyeli bütün göçmen örgütleriyle kalıcı ve yapıcı bir diyalog geliştirme’lerini istemek olmuştur.

Darağacında son söz olarak ‘yaşasın Marksizm-Leninizm’ diye haykırınların; Kızıldere’de etrafı çevrilen Onlar’ın, sermayenin namlularına karşı devrimin manifestosunu ilan edenlerin; işkencehanede “Ben bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak ve can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım ve neticede yakalandım. Asla pişman değilim. Bir gün sizin elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım” diyenlerin yolundan, buralara kadar düşmek; “Üzülerek görüyoruz ki, Sayın Erdoğan’ın mesnetsiz ve temelsiz suçlamaları etkisini göstermiştir. Fransa’da ve Almanya’da Kürt siyasetçilere yönelik olarak yapılan baskınlar bunu göstermektedir” diyebilmek için çürümüşlükten öte, kişinin düşünme iradesini yitirmesi, akli melaiyelerini kaybetmesi gerekir. Başka şeyleri düşünmek, ihanet demek istiyorum... Ancak içerisinde tanıdıklarımın da olduğu ve geçmişleri temiz ve devrimci romantizmle dolu olduğu için söylemek oldukça ağır geliyor...

Bu çürümüş, kokuşmuş sistemin temsilcilerine umut bağlamanız, emperyalist şefler karşısında elpençe durarak “‘erkek’e Türkiye tablosu” başlığı altında dertlerinizi yanmanıza, sizlere ne demem gerektiğine ben de şaşım. Denizler ABD emperyalizminin askerlerini denize döktü, büyükelçisinin arabasını yaktı sizler ise “Türkiye’de savaşın sona ermesi için çaba gösterin” yakarışlarıyla inliyorsunuz onların önünde. Aldığınız mesafenin farkında mısınız! Ne kadar acı verici.

Majestelerine yazdığımız ‘açık mektup’ta lütfedip biz işçileri de unutmamış ve “Merkel’e Türkiye tablosu” başlığı altında sunduğunuz şikayetnamede biz işçilerin sorunlarını da “Yine sendikal haklar budanmaktadır. Bundan dolayıdır ki Türkiye’deki iş kazalarında yılda ortalama bin insan hayatını kaybetmektedir” diyerek yer vermişsiniz. Sorunların çözümüne (!) başlamışken majestelerinin bu soruna da bir çözüm bulmasını istemişsiniz. Bu ne yufka yüreklilik, inanın gözlerimi yaşarttınız! Öyle ya majesteleri bir sömürge valisi olarak ülkemizi onurlandırmışken (!) bu sorunlara da dokunmasını istemek sizlerin “insan haklarıdır.” Ancak unuttuğunuz bir gerçek vardır. Belki de majestelerine arzuhalinizi yazmanıza da ev sahipliği yapmış olan Köln kentindeki Ford işletmesinin önu geçen yaz, Alman emperyalizminin polis gücünün Genkli işçilere “demokrasi, özgürlükler ve barış” çerçevesinde saldırısına ve gaz bombalarına sahne olmuştu. Yine ülkemizde kot işçileri de uluslararası tekellere “şık” kotlar üretirken yakalandıkları öldürücü hastalıkların da sorumlusu bu aynı emperyalist haydutlardır. Bangladeş’teki toplu işçi cinayetlerinin de sorumlusu yine aynı haydutlardır.

Komşumuz Yunanistan işçileri ve emekçileri biraz ilkel (!) davranarak majestelerini protestolarla karşılayıp, Alman emperyalizminin tarihsel suçlarını suratına çarparken, sizler olgunlaşmış, (yoksa çürümüş mü) medeni (!) politikacılar olarak, çağa uygun incelikli politikalar yaparak şikayetlerinizi sömürge valisine bildiriyorsunuz. Bu akla ulaşmak için kişinin demek ki bunca yıl yaşaması ve engin (!) bir deneyime sahip olması gerekiyormuş. Emin olunuz ki Merkel dönünce sizleri ödüllendirecektir. İçinde bulunduğunuz çürümüşlüğün mizahı bile mideyi bulandırıyor.

Örgüt olarak ayakta kalamamak, yükü taşıyamamak, işçi sınıfının mücadelesini sahiplenerek ileriye taşıyamamak, buna benzer birçok gerçeğin altında eziliyordusanız, davayı bırakabilirdiniz, bunun kadar amacımıza zarar vermezsiniz, ayrıca bu davranış çok daha namuslu bir davranış olurdu. Boylarını aştı, güçleri ve donanımları yetmedi

bıraktılar diyerek içimiz burkularak da olsa sizleri anarken; mideme kramplar girmez, başım dönmez, midem bulanmazdı.

Merkel’e ‘açık mektup’tan, daha doğru bir adlandırmayla salya-sümük yalvarış ve eletik öptükten sonra bana ve biz işçilere gelip, ‘işçiler bizim örgütümüzde, partimizde örgütlenin, işçi sınıfının kurtuluşu sosyalizmedir’ diyebilecek misiniz, buna yüzünüz var mı?

Siz, benim bir işçi kadın olarak kapitalist-emperyalist ülkelerin devletleri ile işbirliği yaparak kurtuluşumu sağlayacağıma beni inandıramazsınız. Ben kendi kurtuluşumun bu sistemin içinde olamayacağını gördüğüm ve inandığım için, ne bu düzenin partilerine seçimlerde oy verdim, ne de onların insanlara özgürlük, demokrasi, barış getirecekleri vaatlerini gerçekçi buldum. Sizin, yani çürümüş “sol” olarak mideniz tutuyorsa, hodri meydan buyurun oturun bu emperyalist devletlerin başbakanları ile aynı masaya. Bu yol ÖSO’nun aşağılık yoluna ulaşır, hiç de onur verici bir şey olmasa gerek!

Ortak davamız ve amaçlarımız için ölenlere, acı çekenlere bu kadar ihaneti nasıl yapabilirsiniz, bunun hesabının sorulmayacağını mı düşünüyorsunuz? Yaraların içinde cirit attığı bu kahrolası karanlık yılların hep sürgit devam edeceğini mi sanıyorsunuz?

Almanya’da yaşadığınıza göre neo-nazi katillerin Alman emperyalist devletinin bilgisi ve desteği ile katlettikleri 10 insandan biri olan Süleyman Taşköprü’nün kız kardeşi Ayşen Taşköprü’nün “kalıcı ve yapıcı bir diyalog geliştirmek” için Almanya Cumhurbaşkanı’nın şovuna alet olmayacağını açıkladığı mektubundan haberdar olmalısınız. Kardeşinin acısını yüreğinde taşıyan Ayşen Taşköprü’nün onurlu duruşu, bir kadın devrimci olarak beni de fazlasıyla duygulandırdı, onurlandırmıştı. Alman emperyalizminin başı Gauck, faşist cinayete kurban gidenlerin yakınlarının acılarını kendi çirkef amacı için kullanarak şov yapmak için “kalıcı ve yapıcı bir diyalog geliştirmek” istedi. Ayşen Taşköprü bu oyuna alet olmayacağını, “Ağabeyim sırf Türk olduğu için öldürüldüğünden bu yana ailem korku içinde. NSU’nun arkasında kimler var? Alman devletinin olayla ilgisi ne? Aşırı sağcılarla ilgili dosyaları kim imha etti? Sorularıma yanıt bulmama yardımcı olmanızı isterdim” diyerek, Alman emperyalist devletinin suçlarını Gauck’un suratına çarparak reddetmişti. Ya sizler, birçokları yıllarını içerde geçirmiş, işkencelerin binbir türlüyle karşılaşmış, bir değil onlarca yoldaşının acısını yüreğinde taşımış olan sizler... Ayşen Taşköprü kadar olamadınız, onun gösterdiği onurlu duruşu gösteremediniz. Emperyalist haydutlarla, onların suçlarını görmezlikten gelerek “Türkiyeli bütün göçmen örgütleriyle kalıcı ve yapıcı bir diyalog geliştirme”lerini isteyecek kadar düşkünleşip, zavallılaştınız. Nereden nereye?!

Sözlerimi ölümsüz kadın komünist Rosa’nın sözleriyle tamamlıyorum. Alman sosyal demokrasininin çürümüşlüğüyle yolunu ayırdığı 1916 tarihli yazısının başlığı “Yol ayrımında”dır. Rosa, yazısının başına ‘vahiyler’den yaptığı şu alıntıyla başlar; “Ah, soğuk ya da sıcak olsaydın: Ama soğuk ya da sıcak değil, ılık olduğun için, tükürüp atacağım seni.”

Sizler de yıllar sonra bu kavşağa vardınız “soğuk ya da sıcak değil, ılıdınız”, tükürülüp atılmaktan başka çaremiz kalmadı.

Ben; “sol” adına çürüyerek yok olan örgütlerin ardından, sosyalizmde kurtuluşuna inanan bir işçi ve bir anne olarak ancak bir ağıt yakabilirim.

Güle güle çürümüşlüğün bataklığına, bir kürek toprak üzerinize atmak benim hakkım ve tarihi görevimdir. Güle güle...

Herkes kendi yoluna!

Chavez yaşamını yitirdi!

Venezuela Devlet Başkanı Hugo Chavez, bir süredir kanser tedavisi görüyordu. İlk kez 2011 Haziran’ında kanser teşhisi konan Chavez, üç kez ameliyat olmuş, kanserin tekrarlaması üzerine Aralık ayında dördüncü kez ameliyat masasına yatmıştı.

58 yaşındaki Chavez, Ekim ayındaki seçimde üçüncü kez devlet başkanı seçilmiş ancak hastalığı nedeniyle yemin törenine katılamamıştı.

Yaşamını yitirdi

En son Küba’daki tedavi sürecinin ardından ülkesine dönen Chavez’in durumu sabah 5 Mart günü iyice ağırlaşmıştı. Caracas Askeri Hastanesi’nde kemoterapi tedavisi gören Chavez ile ilgilenen doktorlar, kanser ameliyatının ardından ağır solunum yolu enfeksiyonu geçirdiğini ve durumunun kritik olduğunu bildirmişti.

Venezuela Devlet Başkan Yardımcısı Nicolas Maduro devlet televizyonundan yaptığı açıklama ile Venezuela Devlet Başkanı Hugo Chavez’in yaşamını yitirdiğini duyurdu. Maduro “Şu an derin bir üzüntü içindeyiz” dedi. Chavez’in yerel saat ile 16.25’te öldüğü belirtildi.

Chavez’in ölümünün ardından Venezuela’da ulusal yas ilan edildi.

Emekçiler sokaklarda

Chavez’in ölüm haberinin duyulmasının ardından Venezuelalı emekçiler sokaklara döküldü. Emekçiler Chavez için şarkı ve marşlar söyleyip slogan atıyorlar. “Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez!” sloganını haykırıyorlar.

Öte yandan, Venezuela Ordusu Genelkurmay Başkanı ve subaylar da bir açıklama yayınlayarak ‘sosyalizme olan bağlılıklarını’ ifade ettiler. Nicolas Maduro’yı desteklediklerini belirten subaylar, açıklamayı, “Zafere kadar daima!” sloganı ile bitirdiler.

Hugo Chavez deneyimi...

Latin Amerika'da sol dalga

EKİM'in Yeni Bir Yılın Başında Dünyada Durum*başlıklı başyazısının**(Sayı: 244, Ocak 2006) ara bir bölümüdür...*

Latin Amerika'daki siyasal gelişmeler tüm dünyada gitgide daha çok ilgiye konu oluyor. Venezuela deneyiminin yanısıra son yıllarda birbirini izleyen büyük kitle hareketleri ve bunun ürünü sol hükümetler serisi bu ilginin esas nedenini oluşturuyor. Geride kalan yıl içerisinde bu seriye Uruguay ve Bolivya da katıldı. Onları girmiş bulunduğumuz yıl içinde Meksika ve Peru'da yenilerinin izlemesi bekleniyor.

Yakın geçmişte Amerikancı faşist rejimlerin pençesinde kıvrılan ve hala da neo-liberal ekonomi politikalarının ağır ve yıkıcı sonuçlarını yaşayan Latin Amerika kıtasında bir sol dalganın varlığı açık bir olgudur. Yalnızca son birkaç onyılıda yaşadıkları yönünden değil fakat tarihsel ve kültürel olarak da birbirine çok yakın Latin Amerika halklarının bu doğrultuda birbirinden yakından etkilendiği de bir gerçektir. Ülkeden ülkeye gerçekleşme tarzı çeşitli özgünlükler gösterse de sol koalisyonlar dizisi aynı zamanda bu tür bir etkileşimin ürünüdür.

Kıta ölçeğinde sola bu yöneliş hoşnutsuzluk içindeki kitlelerin bir çıkış arayışına işaret etmektedir. Bu basitçe bir parlamenter yöneliş değildir. Tersine, asolan kitlelerin eyleme ve örgütlenmeye yönelen zengin hareketliliğidir. Parlamenter başarılar birçok ülkede bunun üzerine gelmiştir. Kitlelerin hareketliliği bazılarında (Ekvator, Arjantin, Bolivya) zaman zaman halk ayaklanması boyutlarına ulaşmış, hükümetler ya da başkanlar devirmiştir. Kitle hareketliliğinin etkili bir örgütlenme ağıyla birleştirildiği ve tüm ötekilerden farklı bir deneyim örneği oluşturan Venezuela'da, Amerikancı darbenin 48 saate püskürtülmesi ve Hugo Chavez'in yeniden başkanlığa dönmesi, yine büyük bir kitle hareketliliği ve kararlılığı sayesinde olanaklı olabilmıştır.

Bütün bunlar beklenebileceği gibi tüm dünyada ilerici ve devrimci güçlerin Latin Amerika'ya daha bir özel ilgiyle bakmalarına yolaçıyor. '89 yıkılışını izleyen gericilik atmosferinin henüz dağılmakta olduğu bir dönemde Latin Amerika halklarının bu ilerici yönelimleri daha bir dikkat çekiyor, sempatiye konu oluyor ve umutları güçlendiriyor. Bütün bunlar anlaşılır şeylerdir; fakat yaşananların yanlış değerlendirmelere ve dayanaksız hayallere konu edilmesi, özellikle parlamenter hayallere dayanak yapılması da bir tehlike olarak beliriyor burada. '90'lı yıllar içinde Türkiye'de "Brezilya İşçi Partisi deneyimi" üzerinden kurulan hayaller ve savunulan liberal görüşler (ki birleşik sol parti düşüncesi, daha somut olarak da ÖDP biraz da bunun ürünüydü), buna bizden bugün artık geride kalmış bir örnektir.

Üzerine bir zamanlar onca söz edilen, hatta incelemelere konu edilen bu "özgün" parti deneyimi, Brezilya'da beklenen parlamenter başarıyı sonuçta nihayet elde etti ve bundan çıka çıka sol dalgayla elde edilen politik gücün neoliberalizme kanalize edilmesi çıktı. Sözde "işçi önderi" Lula bugün Brezilya tekellerinin ve uluslararası finans çevrelerinin hizmetindedir ve boğazına kadar yolsuzluklara batmış bir hükümetin başındadır. Onu artık kendisine uzun yıllar boyunca sabırlı bir destek vererek büyük umutlarla iktidara taşımış emekçilerin çıkar ve özlemleri değil, fakat yalnızca Brezilya tekellerinin ihtiyaçları ve uluslararası çaptaki hırslı girişimleri ilgilendiriyor.

Brezilya'da uç örneği yaşanan durum ülke özgünlüklerinin getirdiği farklar saklı kalmak kaydıyla

öteki bir dizi ülke için de geçerlidir. Bunun şimdilerdeki yeni aday ilk gezisini Küba'ya yaparak farklı bir imaj çizmeye çalışan Bolivya'nın yeni başkanı Evo Morales'tir. Son birkaç senedir büyük bir kaynaşma içinde bulunan ve bunu zaman zaman halk ayaklanmalarına vardırarak başkanlar kovduran Bolivya olayları içindeki yeri ve tutumu, Morales konusunda her türlü hayali olanaksız kılmaktadır.

Bunlar yeni moda deyimle "sosyal liberal" çizgide sıradan sosyal-demokrat hükümetler olmaktan öteye gidememektedirler. Yerli ve yabancı tekellerin çıkarlarına esas yönünden dokunacak güçleri bir yana buna bir parça niyetleri bile yoktur. Göz boyayıcı bazı reformlarla kitleleri oyalamak ve bu arada kitle hareketini dizginlemek temel misyonları arasındadır. Kendilerini başkanlığa ve hükümete taşıyan kitlelere bu ihanet örneğini daha önce Ekvador vermişti, ardından Brezilya verdi, şimdilerde Uruguay veriyor ve çok geçmeden de Bolivya'nın vereceği konusunda daha şimdiden ciddi belirtiler var. Koalisyon ortaklarından birini zamanında "efsanevi" sayılan Tupomalar'ın oluşturduğu Uruguay'daki sözde sol hükümet (Mart 2005'teki belirgin seçim başarısıyla başa gelmişti), bugünün Latin Amerika'sındaki en Amerikancı yönetimlerden biridir ve neoliberal politikalar izlemektedir. Bu bile kendi başına çok şey anlatmaktadır.

Halihazırda Latin Amerika'daki tek özgün ve ilerici nitelikteki deneyim, Hugo Chavez liderliğindeki Venezuela'da yaşanmaktadır. Hugo Chavez'i bu ülkedeki kitleselel kabarış iktidara getirdi ve halen de kitle dinamiklerini ayakta tutmaktadır. Kitlelerin bu militan desteği ve dinamizmi olmasaydı, iki yıl önce gerçekleşen Amerikancı darbeyle bu iş çoktan son bulmuş olurdu. Petrol fonları avatajını da kullanarak halkçı reformlar uygulaması, kendi deneyimlerini de gözeterek kitle örgütlenmesini ve hareketliliğini önemsemesi, ABD'ye kafa tutması ve bununla toplumun ezilen katmanlarını politize etmesi ve uyanık tutması, Küba'ya içtenlikle destek vermesi, kıta çapında sol ajitasyona yönelmesi vb. politikalarıyla Hugo Chavez, halihazırda gerçekten özgün bir ilerici deneyimin temsilcisidir ve bu yönleriyle özellikle de bugünün dünyasında sahiplenilmeyi hak etmektedir.

Fakat onun bu sınırlı ve akibeti henüz meçhul deneyimi konusunda herhangi bir hayale kapılmamak da büyük önem taşımaktadır. Bugünün Venezuela'sında modern burjuva toplumunun ana sorunu, yani temel

sınıfsal bölünmesi ve çatışması çözülmemiş biçimde yerli yerinde durmaktadır. Sınıflar ve mülkiyet düzeni tüm görkemiyle ayaktadır. Petrol yağmasındaki payları sınırlanmış olsa da işbirlikçi burjuvazi ve emperyalist tekeller ülkedeki iktisadi ve mali güç ve etkinliklerini esas yönünden korumaktadırlar. Daha da önemlisi, belli reformlardan geçirilmiş biçimiyle bugün dümeninde Hugo Chavez'in durduğu burjuva devlet aygıtı tüm varlığı ile yerli yerinde duruyor. Bu aygıtın ordu, bürokrasi, güvenlik ve diplomatik birimlerinde burjuvazinin sağlam köşe taşlarını elinde tuttuğundan da kuşku duymamak gerekir. Bugünkü sınırlı reform çizgisini aşacak her ciddi gelişme bu aygıtın gerçekte kimin elinde ve hizmetinde olduğunu da açığa çıkaracaktır.

Olayların zorlaması (ABD'nin kendisini düşürmeyi hedefleyen komploları ve işbirlikçi burjuvazinin sonu gelmeyen sabotajları ve direnişi) Hugo Chavez'i zaman zaman ileriye itse de onun halihazırda ne sınıflar ve mülkiyet düzenine, ne de burjuva devlet aygıtına dokunması sözkonusudur. Ne böyle bir niyeti ve dolayısıyla ne de buna dayalı bir perspektifi var. Bugünkü konumuyla o kitlelerin yaşam koşullarını bir parça olsun iyileştirmeyi kuralızsız emperyalist egemenlik ve yağmayı sınırlandırmakla birleştiren bir ilerici burjuva akımın temsilcisidir. Dayandığı hareketin homojen olmadığı, düzen güçleriyle düzen karşıtlarını birarada içerdiği ve izlediği esnek politikayla bu heterojen güçleri dengelediği de bilinmektedir.

Fakat bu kararsız konum ve dengenin uzun dönemli olarak böyle sürmesi mümkün değildir. Venezuela'da temel çatışma er geç gündeme gelecektir. Sonuçta ya emekçi kitle hareketinin kabaran dalgası bugünkü çizgiyi aşarak mülkiyet ve sınıflar düzenini hedef alacak, devlet aygıtını parçalamaya yönelecek ve olaylar gerçek bir toplumsal devrime evrilecektir; ya da Amerikan emperyalizminin ve kıta gericiliğinin çok yönlü desteğine sahip burjuva karşı-devrimi kesintisiz biçimde kovaladığı başarıyı sonunda nihayet elde edecek, böylece Chavez'in sınırlı reformlarını silip süpürecekler.

Bugünkü ara ve iğreti konumda uzun dönemli olarak durulamayacağını önemle gözönünde bulundurmak, Venezuela'da olup bitenleri anlamaya ve anlamlandırmaya çalışan her gerçek devrimcinin görevi olmalıdır.

(Parti Değerlendirmeleri - 2, sf. 402-406, Eksen Yayıncılık)

TKİP II. Kongresi Bildirisi'nden...

İkinci kategoriye oluşturan direnişler, Latin Amerika halklarının neoliberal saldırılara karşı giderek kıtasal bir etki ve boyut kazanan ve dünyanın öteki kıtalarından da ilgiyle izlenen yaygın ve soluklu mücadeleleridir. Bu direniş halk hareketinin çok çeşitli türden militan ve kitleselel biçimlerini içermekle kalmamakta, yarattığı toplumsal etki dalgası sayesinde bir dizi ülkede ilerici-halkçı çizgide hükümetlerin işbaşına gelmesine de yolaçmaktadır. Venezuela, Bolivya ve Ekvador bunun öne çıkan örnekleridir. İlimli reformcu çizgidekinden radikal devrimcisine ve komünistine kadar çok değişik siyasal güçlerin birleşik etki ve katılımıyla gerçekleşen bu direnişlerin aşağıdan gelen bir kitle dinamizmine dayanıyor olmaları onların en önemli üstünlüğüdür.

Tabandan gelen bu büyük kitleselel kabarış, gözü dönmüş bir sömürü ve yağma hırsına yanıt veren ve emperyalist merkezlerce dolaysız olarak yönetilen neoliberal saldırı karşısında bugünün dünyasında bile halkların hiç de çaresiz olmadığını göstermek bakımından özel bir uluslararası politik anlam ve önem taşımaktadır. Öte yandan ufku kurulu düzenin temel kurum ve ilişkilerini aşmayan ilerici-burjuva çizgideki akımların denetiminde olmak ve tam da bu nedenle parlamenter hayallere güç kazandırmak, halen bu direnişlerin zayıf yönünü oluşturmakta ve geleceklerini belirsizlik içinde bırakmaktadır.

(Emekçilerin ve Halkların Direnişi başlıklı ara bölümden... / Kasım 2007)

Hayata veda eden Bolivarcı hareketin lideri Hugo Chavez**Sosyalizm kavgasında yaşamaya devam edecek!**

Venezuela Devlet Başkanı Hugo Chavez'in hayatını kaybetmesi, dünya genelinde yankı yarattı. Venezuela'nın işçi ve emekçileri sokaklara taşarken, dünyanın ilerici-devrimci güçleri ise, Chavez'in ölümünü, yerküredeki emekçiler için büyük bir kayıp olarak değerlendirdiler. Burjuva medya bile Chavez'in hakkını teslim etmek zorunda kalırken, kapitalist devlet başkanlarının bir kısmı da, Chavez'e dair onore edici açıklamalar yaptılar. Küba, İran gibi ülkeler ise, ulusal yas ilan ederek Chavez'e özel bir değer verdiklerini gösterdiler.

Ölümünün bu kadar geniş yankı yaratması, Chavez'in küresel çapta önemli bir şahsiyet, dikkate değer bir lider olduğunu gösteriyor. Chavez'in hayata gözlerini yumması emekçiler ve ilerici güçler tarafından önemli bir kayıp olarak değerlendirilirken, Venezuela'nın asalak burjuvazisi ile Washington'daki efendileri tarafından ise, büyük bir memnuniyetle karşılandı.

Marksist bir devrimci olmamasına rağmen Chavez, Venezuela burjuvazisine karşı işçi sınıfı ve yoksullar safında yer almış, uluslararası ilişkilerde ise, emperyalizme karşı ezilen halkların tarafını tutmuştur. Çizgisinde tutarlı bir duruş sergileyen Chavez, ABD başkanı Bush dahil olmak üzere, gerektiğinde gerici hükümet veya devlet başkanlarının ağzının payını vermekten de kaçınmamıştır.

Kitle hareketine dayalı yükseliş...

Chavez'e devlet başkanlığı yolunu açan süreç, Venezuela'da gelişen kitle hareketi dalgasıdır. 1998 seçimlerini kazanıp devlet başkanı olması, kitle hareketinin seçim sandıklarına yansımasydı.

1989 gibi erken bir dönemde on binlerin başkent Karakas merkezini işgal etmesiyle kendini hissettiren Venezuela'daki kitle hareketi, vahşi bir katliamla bastırılmak istendi. Orduyu emekçilerin üzerine salan dönemin Amerikancı Carlos Perez rejimi, 3 bin kişiyi katletti. Tarihe "Caracazo katliamı" olarak geçen bu olay hem Venezuela'nın hem kişi olarak Chavez'in hayatında önemli bir dönüm noktası olarak kabul ediliyor.

Katliama tanık olan Chavez ve arkadaşları, halka düşman, kokuşmuş rejime karşı mücadeleyi hızlandırdılar. "Devrimci Bolivarcı Hareket-200" adı altında örgütlenen ilerici subaylar, 1992'de harekete geçerek Carlos Perez rejimini yıkmaya çalıştılar. Ancak darbe girişimi başarısızlıkla sonuçlanınca, sorumluluğu üstlenen Chavez, 2 yıl hapis yattı. Tutuklandıktan sonra televizyonda yayınlanan konuşmasında "şimdilik başarısızlığa uğradık" ifadesini kullanan Chavez, emekçilere çabalarına devam edecekleri mesajını verdi.

Perez yönetiminin yıkılışıyla serbest kalan Chavez ve arkadaşları, siyasi çalışmalarına devam ettiler. 1997 yılında Bolivarcı-solcu çizgideki Beşinci Cumhuriyet Hareketi adlı bir parti kuran Chavez ve arkadaşları, 1998 seçimlerine katıldılar. Devlet başkanlığına aday olan Chavez, oyların %58'ini alarak, seçimin galibi oldu.

Latin Amerika'nın, sömürgeciliğe karşı direnişinin ulusal önderlerinden Simon Bolivar'ın bağımsızlıkçı çizgisini savunan Chavez ve arkadaşları, ilk günden itibaren, emekçiler ve yoksulların lehine çalışmaya başladılar. Bolivarcı hareketi iktidara taşıyan emekçilerin yaşamı, Chavez dönemiyle birlikte değişmeye başladı.

İşbirlikçi burjuvazi ve emperyalizme karşı direniş...

Bolivarcı hareketin temsilcisi olarak Chavez'in devlet başkanı seçilmesi, kokuşmuş, küstah Venezuela burjuvazisi ve onun Washington'daki efendilerini çileden çıkarmaya yetti. Zira ülkenin zengin petrol kaynaklarını yağlamayan bu gerici koalisyon, ciddi bir dirençle karşı karşıya kalacağını anlamakta gecikmedi.

Nitekim Bolivarcı hareket, işe, korkunç bir yoksulluğa mahkum edilen Venezuela nüfusunun önemli bir kesiminin sorunlarıyla ilgilenecek başladı. Elbette işbirlikçi burjuvazi ve CIA'da ilk günden askeri darbe hazırlığına başladılar. Hazırlığın tamamlandığına karar veren CIA güdümündeki subaylar 11 Nisan 2002'de darbe yaparak Chavez'i tutukladılar. Rahat bir nefes alan kapitalistlerle emperyalist efendileri, Chavez'in de Allende ile aynı akıbete uğrayacağını var sayarak sevinçle el ovuşturmaya başladılar.

Darbeciler, patronlar sendikası Fedecámaras'ın başı Pedro Carmona Estanga adlı kapitalisti devlet başkanı ilan ettiler. Darbeye Venezuela burjuvazisi, ABD başta olmak üzere emperyalist güçler ve Katolik Kilisesi destek verdi.

Ancak bu gerici/zorba koalisyonun sevinci kısa sürede kursaklarında kaldı. Zira başkenti işgal eden milyonlarca işçi, emekçi ve genç Miraflores Başkanlık Sarayı'na kuşatarak devlet başkanlarını görmek istediler. Bu dev kitle eylemi ve orduda yarattığı sarsıcı yankı sayesinde darbe püskürtülmüş, darbeciler ise 14 Nisan'da kaçmak zorunda kalmıştır. Chavez'i başkanlığa getiren milyonlar, askeri darbeyi püskürterek, başkanlarına sahip çıktılar.

Miraflores'e dönen Chavez'in özgüveni daha da artmış ve daha kararlı bir şekilde işe yeniden koyulmuştur. Aşılması gereken en önemli engellerden biri, işbirlikçi burjuvazinin, emperyalist tekellerin ve işçi sınıfına ihanet etmiş sendika ağalarının yuvalandığı Ulusal Petrol Şirketi PDVSA'nın, bu parazitlerden temizlenmesiydi.

Bu sınav da, yine on binlerce işçi ve emekçinin desteklediği zorlu bir mücadele sayesinde başarıyla atlatıldı. Bin bir türlü oyun çeviren, en sonunda ise, PDVSA bünyesinde çalışan yozlaşmış işçilerin de yardımıyla grev ilan eden parazitler, kitlelerin direnişi karşısında tam bir hezimete uğradılar. Yüzlerce emekli işçi, gönüllü çalışarak, petrol üretiminin devam etmesini sağladı. Haftalara yayılan çatışma, Chavez'in zaferiyle sonuçlanmıştır.

PDVSA'nın parazitlerden temizlenmesinin ikinci

aşaması, emperyalist tekellerin Venezuela'nın zenginliğini yağmalamalarına olanak tanıyan ayrıcalıkların ortadan kaldırılması idi. Dünyayı yağmalayan bu tekeller, kolay lokma değildi. Ama emekçilerin aktif desteğine yaslanan Chavez ve arkadaşlarının kararlı tutumu, vahşi tekellere de geri adım attırdı. Artık ülkenin bu en önemli gelir kaynaklarını emekçiler ve yoksullar için harcamak önünde ciddi bir engel kalmamıştı.

Küba'ya uygulanan kuşatmayı parçaladı

Chavez'in işbirlikçi burjuvazi ve ABD emperyalizmine kafa tutması, Venezuela sınırlarının ötesine de taşmıştır. Mali, askeri, siyasi, ticari, diplomatik ve medya alanında Latin Amerika devletlerinin işbirliği yapması ve ABD'nin güdümünden kurtulmaları için çaba sarf eden Chavez, birçok projenin hayata geçirilmesinde önemli bir rol oynamıştır.

Latin Amerika'nın birliği için çaba sarf eden Chavez, Küba başta olmak üzere ABD emperyalizmi ile sorunları olan devletlere de yakın durdu. Bu tutumu ile Chavez, uluslararası ilişkilerde de emperyalistler karşısında dik durmayı başarmıştır.

Uzun zamandan beri emperyalistlerin Küba'ya uyguladıkları kuşatmayı parçalayan Chavez, Fidel Castro ile de çok yakın ilişkiler geliştirdi. Küba'ya petrol sağlayan Chavez yönetimi, bunun karşılığında Kübalı doktorlar tarafından, hayatlarında doktor görmeyen yoksullara tedavi imkanı sağlamıştır. Chavez'in Küba ile kurduğu ilişkiler, Latin Amerika'nın diğer solcu devlet başkanlarına da Havana yolunu açmıştır. Bu duruş, Küba etrafında örülen kuşatmanın paramparça edilmesinde önemli bir rol oynamıştır.

İşçiler, emekçiler ve yoksullar için seferberlik...

Chavez liderliğindeki Bolivarcı hareket, özel mülkiyet ve sınıf ilişkilerine dokunmadığı halde, halkçı politikalar izleyerek, emekçiler lehine kayda değer kazanımlara imza atmıştır. Bunda petrol gelirlerinin önemli bir payı olmakla birlikte, alınan önlemler bundan ibaret değil. Petrol gelirlerinin kayda değer bir kısmının emekçiler lehine kullanılmasının yanı sıra tarım, sanayi, ulaşım, vergiler, eğitim, sağlık ve diğer alanlarda yapılan reformlardan milyonlarca yoksul ve emekçi yararlanmıştır.

Chavez'in 13 yılı aşan başkanlık döneminde emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarında önemli

ilerlemeler kaydedildi. Genel olarak emekçilerin yaşam standartları yükselirken eğitim, sağlık, beslenme, barınma, ulaşım gibi yaşamsal alanlarda da büyük ilerlemeler sağlandı.

Toplumun çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçilerin sadece çalışma ve yaşam koşulları değil politik bilinci, örgütlülük düzeyi ve eylem kapasitesi de büyük bir gelişme sağlamıştır. Askeri darbeyi püskürten, Chavez'i üçüncü defa iktidara taşıyan, emperyalistlerin, işbirlikçi burjuvazinin ve onun vurucu gücü olarak hareket eden medyanın kirli ve sinsiyi oyunlarını boşa düşüren de, emekçilerdeki bu uyanıklık ve eylem kapasitesidir.

Büyük kazanımlara rağmen kapitalist ilişkiler yerli yerinde duruyor

Chavez liderliğindeki Bolivarcı hareketin iktidarı döneminde emekçiler lehine önemli kazanımlar sağlanmış, işbirlikçi burjuvazi ve ABD emperyalizmine kafa tutulmuş, ülke zenginliğinin kaba bir şekilde yağmalanmasının önüne geçilmiştir. Latin Amerika kıtasında önemli bir değişime liderlik eden Hugo Chavez'in başarıları, kıtanın da ötesinde dünya çapında yankılar yaratmıştır.

Ancak tüm bu kazanımlara rağmen, Venezüella'da halen kapitalist sistem yerli yerinde durmaktadır. Özel mülkiyet ve insanın insan tarafından sömürüsüne dayalı sınıf ilişkileri yerinde duruyor. İşbirlikçi burjuvazi ekonomik ve mali gücünü koruyor. Dahası, Chavez'in erken ölümünü fırsat bilerek, inisiyatifi yeniden ele geçirme planlarını şimdiden yapmaya başladı. Öte yandan emperyalist tekellerin varlıkları da, özü itibarıyla yerli yerinde duruyor.

Zira 21. Yüzyılın sosyalizmini kurma şiarıyla hareket eden Bolivarcı hareket, kapitalist ilişkilerle doğrudan hesaplaşmaya girmekten uzak durdu. Hareket, ideolojik/programatik çizgisi gereği burjuvaziyle köklü bir hesaplaşmaya girmeyi gündemine almamıştır. Burjuva devlet yapısı, pek çok reforma tabi tutulmasına rağmen, halen varlığını koruyor. Yani sosyalizmi kurabilmek için şart olan işçi sınıfının burjuvazi ile nihai hesaplaşması gerçekleşmemiştir.

Chavez, ilerici-devrimci birikime aittir

Bolivarcı hareketin lideri olarak Hugo Chavez'in yaptıkları, işçi sınıfının, emekçilerin, yoksulların ve ezilen halkların kazanımları arasında yerini almıştır. Bolivarcı deneyimin nasıl sonuçlanacağından bağımsız olarak, bu böyledir.

O, bir hareketin önderi ve bir devlet başkanı sıfatıyla işbirlikçi burjuvaziye ve emperyalistlere kafa tutmuş askeri darbe, komplolar ve kirli oyunlara rağmen işçiler, emekçiler, yoksullar ve ezilen halklar için çalışmıştır. Salt Venezüella ve Latin Amerika'da değil, dünyanın dört bir yanında Chavez'in özel ilgi görmesi ve ölümünün bu kadar geniş yankı yaratması, dünya işçi ve emekçileri tarafından şimdiden benimsendiğini göstermektedir.

Erken yaşta hayata veda etmesine rağmen hem emekçilerin gönlünde hem devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşamaya devam edecektir.

Devrimci 8 Mart etkinlikleri

Adana'da coşkulu 8 Mart etkinliği

Adana Sanayi İşçileri Derneği 8 Mart vesilesiyle gerçekleştirdiği etkinlikle mücadele çağrısını yükseltti. Saygı duruşuyla başlayan etkinlikte önce 8 Mart'ın tarihçesi anlatıldı. Sunumda emperyalist kapitalist sistemin teşhiri yapılırken, emperyalist savaşların yıkımına uğrayan, sömürü çarkları içerisinde ömrü tüketilen, her türden baskı ve ayrımcılığa uğrayan işçi ve emekçi kadınların yaşadıkları anlatıldı. Geçtiğimiz günlerde yaşamını yitiren Berfo Ana'ya atfedilen etkinlikte, kayıplar ve hapishaneler konuları da ele alındı.

Sinevizyon gösteriminin ardından BDSP adına bir konuşma yapılarak 8 Mart'ın güncel anlamı anlatıldı, 8 Mart eylemine çağrı yapıldı.

Keman dinletisi ve emekçi kadınlardan oluşan şiir grubunun dinletisi ile süren etkinlikte kadın emekçileri ve 8 Mart'ı konu alan şiirler yer aldı. Dario Fo'nun "Ben Ulrike" adlı oyunu da beğeniyle izlendi.

Türküler eşliğinde çekilen halaylar ile etkinlik sona erdi. Etkinliğin ardından emekçi kadınların hazırladıkları yiyeceklerle ortak sofrası kuruldu.

Etkinlikte, emekçi kadınların etkinliği daha rahat izleyebilmeleri için çocuklara ayrı bir bölüm de oluşturuldu.

Küçükçekmece'de 8 Mart etkinliği

Küçükçekmece BDSP, 8 Mart etkinliğini gerçekleştirdi. Devrim ve sosyalizm mücadelesinde yitirilenler için bir dakikalık saygı duruşunun ardından 8 Mart'ın tarihi üzerine kısa bir anlatım yapıldı. Sunumu "Kapitalizmde kadın sorunu ve kadınların güncel talepleri" isimli sinevizyon

3 Mart 2013 | Adana

3 Mart 2013 | Çiğli

gösterimi izledi. Sinevizyon gösteriminin ardından da 8 Mart'ın güncel çağrısı üzerine BDSP konuşması gerçekleştirildi.

Sefaköy İşçi Kültür Evi Tiyatro Topluluğu'nun hazırladığı 8 Mart'ın tarihini anlatan "Yangın" isimli oyun sergilendi. BDSP adına yapılan bir diğer konuşmada ise Mart sonunda gerçekleşecek İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı'nın çağrısı yapıldı.

Sefaköy İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun müzik dinletisi ve 8 Mart çağrısı ile etkinlik sona erdi.

Damal gençliği 8 Mart etkinliğinde buluştu...

Ardahan'ın Damal ilçesine bağlı çevre köyleri, Damal gençliği olarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliği düzenledi. Erenler Cemevi'nde düzenlenen etkinlik Damal gençliği adına emekçi bir kadının yaptığı açılış konuşması ile başladı.

Emekçi Kadın Komisyonları'nın hazırladığı "Yaşamın yarısından kavganın yarısına" adlı sinevizyonun gösteriminin ardından Esenyurt İşçi Kültür Evi adına bir konuşma yapıldı.

Damal gençliğinin hazırladığı şiir dinletisi ile etkinlik devam ederken, Fırat Avalır da etkinlikte sahne alarak türküler seslendirdi. Müzik dinletisi sonrası Esenyurt İşçi Kültür Evi Tanyeri Şiir Topluluğu sahne alarak devrimci şiirleri seslendirdi. Beğeniyle dinlenen şiirlerin ardından kapanış konuşması ile etkinlik sonlandırıldı.

Etkinlik sonunda bir kez daha 8 Mart'ta alanlara çıkma çağrısı yükseltildi.

Çiğli'de 8 Mart söyleşi

3 Mart günü İşçi Kültür Sanat Evi (Çiğli) ve Alevi Yol Derneği Güzeltepe Şubesi tarafından 8 Mart konulu söyleşi ve belgesel gösterimi gerçekleştirildi.

Etkinlik Güzeltepe Alevi Yol Derneği'nde yapıldı. 8 Mart'ın tarihçesinin anlatılmasıyla başlayan etkinlik 8 Mart'ın neden iki ayrı eyleme konu edildiği, 8 Mart'ın sınıfsal özünün karartılmaması için neler yapılması gerektiğine dair sohbet ile sürdü.

Mahallelerde kreş açılmasının önemine vurgu yapılarak Güzeltepe'de kreş çalışması başlatılması üzerine tartışmalar yapıldı.

Söyleşi, BDSP tarafından hazırlanan sinevizyon gösterimi ve 8 Mart'ta alanlara çıkma çağrısı ile son buldu.

Devrimci Kadın Kurultayı tebliğleri... / 4

Kadınların örgütlenme ve mücadele sorunu!

Kadının toplumsal yaşamda ikinci plana itilerek cins olarak ezilmesi, özel mülkiyetin/sınıfların ortaya çıkışı ile başlamakta, bu olgunun kendisi kadın sorununa tarihsel ve sınıfsal bir karakter kazandırmaktadır. Bu tarihsel-sınıfsal kaynak, kadın sorununun çözümünün koşullarına da işaret etmekte, kadının kurtuluşunun sosyalizmde olduğunu ortaya koymaktadır. Bu da, emekçi kadın çalışmasında, sınıfın genel kitlesinin ayrılmaz bir parçası olan kadın işçilerin temel alınmasını zorunlu kılmaktadır. Zira, genelde kadınların özgürleşmesi, ancak bu mücadelenin kazanımları ve zaferi ile mümkün olacaktır.

Marksizm-Leninizm ışığında yaptığımız bu belirlemelere bağlı olarak tebliğimizde; işçi ve emekçi kadınların talepleri ve komünistlerin bu talepleri ele alış yöntemi, kadınların örgütlenme sorunları ve bunun araçları, yöntemleri vb. üzerinden komünistlere düşen görevleri tanımlamaya çalışacağız.

Emekçi kadınların mücadelesinin ve örgütlenmesinin araçları

Kapitalizmde kadın ve erkek işçi, aynı baskı ve kölelik ilişkilerine mahkûm edilmektedir. Sınıfsal konum üzerinden şekillenen bu toplumsal sorun her iki cinsi de kapsamaktadır. Fakat işçi ve emekçi kadınlar, sınıfın genel sorunlarının yanı sıra kadın olmaktan kaynaklı bir dizi sorunla da yüzyüzedirler. Bu olgu emekçi kadınların, hem sınıfsal hem de cinsel sömürü ve ezilmişliğe karşı mücadele etmesini zorunlu kılmaktadır. Çünkü kadın ücret artışı, sigorta, örgütlenme vb. haklar için mücadele ederken, aynı zamanda cinsel sömürüye, şiddete, töreye, aşağılanmaya, aile ve toplum içindeki ikincil konumuna karşı da mücadeleyi yükseltmek durumundadır.

Tam da bu olgu, sınıfın organik bir bileşeni olan emekçi kadınların, mevcut düzene karşı mücadele sürecinde erkeklerle omuz omuza yerlerini almalarının daha güçlü bir biçimde örgütlenebilmesinin bir olanağıdır. Bu nedenle biz komünistlerin görevi, tüm sınıf örgütlerinde, mesleki örgütlenmelerde ve demokratik kitle örgütlerinde kadın ve erkek emekçilerin birlikte mücadelesini örgütlemektir.

Kadını salt kendi özgün talepleri çerçevesinde ayrı örgütlenmeye yöneltmek, emekçi erkeği kadın sorunu çerçevesindeki görevlerine yabancılaştıracağı gibi, kadın emekçiyi de mücadelesinde yalnızlaştıracak, ufkunu daraltacak ve bilinç bulanıklığı yaratacaktır. Tıpkı bugün KESK içerisinde yaşandığı gibi, hak ve özgürlükler mücadelesi salt kadın mücadelesine daraltıldığı içindir ki, mücadelenin kısırlaşmasına ve giderek dejenere olmasına yolaçacaktır.

Kadın sorununun gerçek çözüm yolu ancak, sınıfların ortadan kaldırılmasını hedefleyen bir mücadele içinde açılabilir. İşçi sınıfının bir parçası olarak bu mücadelede yerlerini alan kadınlar, erkek sınıf kardeşleri ile birlikte, kurulu düzene yönelik mücadeleler içinde aynı zamanda "erkek egemen

ideoloji"ye karşı da güçlü ve etkili bir mücadele verebilirler. Mücadelenin bu boyutunda da kadın işçiye en büyük desteği erkek sınıf kardeşleri vermek zorundadırlar.

Emekçi kadınlara yönelik çalışmada açıklık getirilmesi gereken önemli noktalardan biri, "bağımsız kadın örgütlenmesi" sorunudur. Bu sorun kadın çalışmasında tartışma yaratan alanlardan biridir. Biz komünistler, feministlerin ve soldaki versiyonlarının savunduğu tarzda bir bağımsız kadın örgütlenmesini doğru bulmuyoruz. Çünkü, işçi ve emekçilerin ortak mücadelesinden, bu çerçevede birlikte yer alacakları parti, sendika ve diğer kitlesele sınıf örgütlerinden bağımsız bir kadın örgütlenmesi olamaz. Kadın ve erkek emekçiler, parti örgütünden sendikal örgütlere, demokratik kitle örgütlerine kadar tüm sınıf örgütlenmelerinde birlikte mücadele etmelidirler. Emekçi kadın ile emekçi erkek ancak sınıfa karşı sınıf savaşımlarında omuz omuza mücadeleyi yükseltebildikleri koşullarda, kadın sorununun özgül boyutundaki mücadele de daha güçlü bir biçimde verilebilecektir.

Emekçi kadınları ayrı bir örgütlenmeye yöneltmek, devrimci sınıfın gücünü bölmekten, kadın-erkek tüm emekçilerin kölelikten kurtulma mücadelesini zayıflatmaktan başka bir sonuç yaratmayacaktır. Dahası, kadının mücadelesini salt kadın olmaktan kaynaklanan sorunlar alanına hapsederek, onun tam da bu düzene karşı sınıfsal mücadeleler içinde aşabileceği geri konumunu aşmasını güçleştirecektir.

Kuşkusuz bu, emekçi kadınları örgütlemeye yönelik çalışma çerçevesinde özgün araçları, kitle örgütleri bünyesinde kadın sorununa yoğunlaşacak komisyonlar, komiteler, vb. oluşturma ihtiyacını ortadan kaldırmamaktadır. Tersine, bu tür araçlar kadınların mücadeleye çekilmelerini kolaylaştıran bir rol oynayacaklardır.

Bu komisyonların temel görevi, işçi ve emekçi kadınlara yönelik aydınlanma ve bilinçlendirme faaliyeti yürütmek, popüler broşür, bülten ve benzer araçları da kullanarak, onları özgün sorunları ve talepleri üzerinden de mücadeleye çekebilecektir.

Fabrikalarda, mesleki örgütlenmelerde, kültür

kurumlarında, işçi derneklerinde, vb. oluşturulacak kadın kollarının, işçi-emekçi kadın komisyonlarının temel işlevi, buldukları alanlarda kadınlara yönelik özgül çalışmayı planlayıp somutlaştırmanın ötesinde, bunu bünyesinde yer aldığı örgütün geneline maledebilmektir.

Öyleyse:

* Tüm işçi ve emekçi kadınlar, parti, sendika ve diğer kitlesele sınıf örgütlerinde erkek işçi ve emekçilerle birlikte örgütlenmelidirler.

* Mevcut mesleki ve sınıfsal örgütler içinde, kültür kurumlarında, işçi derneklerinde vb., kadınlara yönelik özgül çalışmanın ihtiyaçlarına yanıt verebilen uzmanlaşmış örgütlenmeler olan işçi ya da emekçi kadın komisyonları oluşturulmalıdır.

* Örgütlü ve örgütsüz tüm fabrika ve işyerlerinde de işçi ve emekçi kadınları yaşadıkları çok yönlü sorunlar üzerinden mücadeleye çekecek komite, komisyon vb. örgütlenmelere gidilmelidir.

Komünistlerin işçi ve emekçi kadının özgül sorunlarına yaklaşımı

Kadın sorunu demokrasi sorununa indirgenemeyecek denli köklü ve kapsamlı bir temel toplumsal sorundur. Bu nedenle komünistler, işçi ve emekçi kadını öncelikle kendi sınıfsal kimliği üzerinden kazanmayı ve etkin kılmayı hedeflerler. Fakat, işçi-emekçi kadına yönelik çalışmalarını yalnızca onun sınıf konumundan kaynaklanan sorunlarına indirgemezler; **bu temel üzerinde** işçi kadının cinsel konumundan kaynaklanan özgül sorunlarını, çıkarlarını ve bu çerçevedeki talepleri uğruna mücadelesini örgütlemeyi de bu çalışmanın temel önemde bir boyutu olarak ele alırlar.

Dolayısıyla, sınıfsal temelli sorunlarının yanısıra, kadının cinsel konum ve ezilmişliğinden kaynaklanan sorunları da, komünistlerin sınıf çalışmasının özgül bir alanıdır. Kadın ve erkek işçi ve emekçi, kapitalist toplumda genel planda sınıfsal baskı ve kölelik ilişkileri içerisinde ve bunun çok yönlü toplumsal sonuçlarını yaşamaktadır. Ama kadın işçi ve emekçi, bunun yanısıra kadın olmaktan kaynaklanan

bir dizi sorun yaşamaktadır. Bu sorunları yalnızca gündelik toplum yaşamında ve kültürel düzeyde değil, yalnızca aile ve ev ilişkileri içinde de değil, bizzat üretim sürecinde de yaşamaktadır. Ev köleliği sermaye köleliği ile birleşmekle kalmamakta, sınıfsal ezilme ve sömürülme cinsel konum üzerinden ayrıca ağırlaşarak yeni boyutlar kazanmaktadır. Böylece cinsel ezilme kapitalist sömürü ilişkileri içinde çok daha geniş bir zemine oturmuştur.

Bunun içindir ki komünistler, işçi ve emekçi kadını sadece sınıfsal ezilimiyle değil, bu temelde daha da katmerleşen cinsel ezilimiyle iki katlı bir baskı ve sömürüye maruz kalması üzerinden de mücadeleye çekme çabası içindedirler. Bu ikisi birbiriyle kopmaz bir bütünlük taşımaktadır.

Temel bir toplumsal sorun olması nedeniyle “Kadının kurtuluşu sosyalizmle mümkündür!” demek, hiçbir biçimde bugün kadın sorunu çerçevesinde demokratik haklar mücadelesinin önemini azaltmamakta, tam tersine, yukarıdaki bakış açısı çerçevesinde, bu alandaki mücadeleye özel bir önem kazandırmaktadır. Fakat bu mücadele kendi içinde bir kadın hakları mücadelesi olarak değil, kadının sınıfsal ezilimiyle bütünlüğü içerisinde ele alınmaktadır.

Öyleyse;

* İşçi ve emekçi kadınların özgün sorunlarına dayalı demokratik talepleri ile sınıfsal talepleri arasındaki bağ doğru bir biçimde kurulmalı, nihai kurtuluşun sosyalizmle mümkün olduğu perspektifi, kadının özgül sorunları üzerinden bir mücadelenin önemini zayıflatan bir rol oynamamalıdır.

* Öte yandan, işçi ve emekçi kadınların gündelik acil demokratik talepleri ve siyasal istemleri üzerinden mücadelesini örgütlerken, sosyalist propaganda çalışması bunun olmazsa olmaz bir boyutu olarak ele alınabilmelidir. Bu ikisi arasındaki bağ doğru bir biçimde kuramayan bir propaganda-ajitasyon çalışması düzen içi reformlar mücadelesinin ötesine geçemez.

Komünistlere düşen görevler

Komünist partisi işçi sınıfının öncü müfrezesidir. Bundan dolayı, geniş kitlelere politikalarını taşıırken, saflarını işçi sınıfının diri öncü güçlerine açar. Bu çerçevede, işçi sınıfının organik bir parçası olan öncü kadın işçilerin komünist partiyle buluşmasını kolaylaştıracak yol, yöntem ve araçlar üzerinden parti saflarını güçlendirmede doğrultusunda üzerine düşen görev ve sorumlulukların gereklerini yerine getirir.

Bu doğrultuda:

* İşçi ve emekçi kadınların bilinçlenmesi, mücadeleye çekilmesi ve örgütlenmesi amacıyla çok yönlü araçlar kullanılmalıdır. Bu çerçevede emekçi kadın bültenleri bir araç olarak kullanılabilir, bülten sayfaları hem komünist partinin kadın politikasının taşıyıcısı hem de emekçi kadınların kürsüsü olabilmelidir. Süreklilik taşıyan merkezi bir emekçi kadın bülteni kadın çalışmasının geliştirilmesinde önemli bir rol oynayabilir.

* Emekçi kadının mücadelesine ve örgütlenme sorununa yönelik reformist yaklaşımlar ideolojik mücadelenin konusu haline getirilmelidir.

* İşçi sınıfının öncü kadın unsurlarının işçi sınıfının partisiyle bütünleşmesinin önünü açabilecek değişik araç, yol ve yöntemler geliştirilebilmelidir.

Sonuç olarak kadın çalışması, işçi kadının cinsel eşitsizlik ve ezilimden gelen özgül sorunları ile sınıfsal ezilimiyle birleştirmek durumundadır. Zira sınıfın ortak sorunları ve çıkarlarının ötesinde, işçi kadınların cinsel ezilme ve sömürülmeden kaynaklı özgül sorunları ve ihtiyaçları, bununla bağlantılı çıkarları vardır. Bunları içermeyen bir sınıf çalışmasıyla, kadın sorunu çerçevesinde başarılı bir mücadeleyi örgütlemek mümkün değildir.

Emekçi kadınları sınıf mücadelesi özgürleştirecek!

Kadının cinsel kimliğini öne çıkartan ve bu yolla sınıf bilinci kazanmasının önüne geçen anlayışlarla mücadelenin önemi ortadadır. Kapitalizmi doğru tahlil eden ve sınıflar mücadelesinin penceresinden bakan bizler açısından sınıflar üstü bir kadın sorunu olamaz. Çözümün de tam da bu nedenle, kadının sınıfsal konumunun farkına vararak örgütlenmesiyle gerçekleşeceğini biliriz.

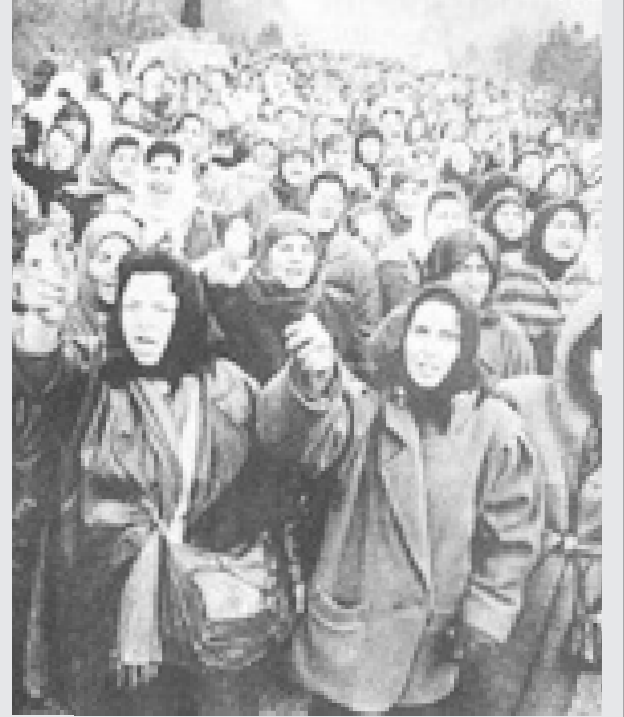
Mevcut toplumsal sistemde işçi ve emekçi kadınların maruz kaldıkları katmerli sömürü, baskı ve eşitsizlik ortadadır. HEY tekstil örneğinde olduğu gibi, kadın işçilerin kadın patronlar tarafından sömürdükleri ya da ev işlerinin köleleştirici zincirleriyle bağlanmış ev emekçisi kadınların, ayrıcalıklı sınıftan kadınların ev işlerini üstlendiği, ev temizliğini, çocuk bakımını ve hatta kişisel hizmetlerini yaptıkları da ortadadır. Tüm bu yalın gerçekler bile sınıflardan bağımsız bir kadın sorunu olamayacağını tekrar tekrar gözler önüne sermektedir.

Bir de buna sermaye sınıfından kadınların işçi ve emekçi sınıftan kadınlara nasıl baktıklarını ortaya seren açıklamalarını eklemek gerekmektedir. Zira böylesi örnekler sınıfsal gerçeği çok net ortaya koymaktadır.

Geçtiğimiz günlerde *CAPİTAL* ve *Ekonomist* dergileri öncülüğünde gerçekleştirilen ‘CEO Club’ toplantılarının 2013 yılı ilk toplantısında Türkiye’nin kadın kapitalistleri bir araya geldi. Bu toplantıda konuşan Sabancı Holding Yönetim Kurulu Başkanı Güler Sabancı, kadınların sermaye örgütlerinde yönetici konumunda daha fazla olmalarından duyduğu memnuniyeti söyledikten sonra, sermaye birikimini elde etmelerinde işçi ve emekçi kadınların emek sömürüsü dışında nasıl da işe yaradıklarını şöyle açıklamaktadır: “*Tüketici, gelişen ve refah düzeyi artan toplumda, çalışan ve para kazanan kadın, aynı anda karar verici kadın oluyor. Kadın tüketiciler, dünya toplam tüketici harcamalarının 20 trilyon dolarını kontrol ediyor. Ev satışlarının yüzde 91’inde, araba satışlarının yüzde 65’inde, sağlık harcamalarının yüzde 80’inde ve bilgisayar alımlarının yüzde 66’sında son kararı kadınlar veriyor. Dolayısıyla müşterilerimiz, ürünlerimizde karar vericiler, kadın. Eğer hiçbir şey bilmiyorsak, kadınlara organizasyonlarımızda bunun için ihtiyacımız var.*”

Kendi sermaye sınıfının ve buradan gelme üstünlüklerinin farkında olan Güler Sabancı ayrıca bu konuşmasında, “Biz sadece kadınlar üstün olsun, istemiyoruz. Erkekler üstün oldular üstünlüklerini eşitleyelim istiyoruz” diyerek kapitalizmde eşitlik nasıl olur bunu da özetlemiştir.

Sınıf farkı gerçeği bu kadar gözler önündeyken, ısrarla sınıflar üstü bir kadın eşitliğinden bahsetmenin nasıl bir ideolojik savrulma olduğu ortadadır. Sınıflar gerçeğini yok saymak isteyen ve buradan doğru da sömürsünü gizlemek isteyen “aynı gemideyiz” diyen patronlar, göz boyamak için 8 Mart gibi gündemleri kullanmaktadırlar. “Kadınlar Günü” adı altında özeld kadına yönelik şiddet örnekleri üzerinden sahte göz yaşları dökülmekte, kadın işçi ve emekçilerin diğer sorunları göz ardı edilmektedir. Oysa kadın-erkek fark etmeden tüm kapitalistler kadın iş gücünün ucuz ve ataerkil kültürün de etkisiyle daha kolay sömürülebilir olduğunun farkındadırlar. İşçi ve emekçi kadınları

fabrikalarda yoğun emek sömürsünde kullanmanın dışında, üretilen ürünlerin tüketiminde önemli bir araç olarak gören Güler Sabancı kadar, bir diğer zengin aileden olan Mustafa Koç’un, “Kadınların işgücüne katılımı yönündeki çalışmalar artarak devam etmeli” demesi de bundandır.

Zenginliklerini işçi ve emekçilerin sömürüsü üzerine kuran sermaye sınıfına mensup kadınların işçi ve emekçi kadınlarla sadece “kadın” kimliğinde nasıl bir ortak paydası olabilir?

En zengin 100 Türk listesinin 5. sırasında yer alan Doğu holding patronlarından Filiz Şahenk 3 bin dolar geliriyle, fabrikalarında çalıştırdığı kadın işçilerle hangi ortak özelliğe sahiptir? Sadece kadın olmak mı?

Feminist literatürde yer alan “kız kardeşliğinin, kadın mücadelesinin ya da kadın dayanışmasının” kapitalist bir düzende nasıl bir karşılığı olabilir ki?

En zengin 100 Türk listesinde geçen yıl 6 olan kadın milyarder sayısının 10’a yükselmiş olmasına sevinmeli miyiz? Ya da bu kadınların sermaye sınıfının toplam servet içindeki payının yüzde 20,4 olmasını “kadın mücadelesinin” başarılarından biri mi saymalıyız? Bu servetlerinin gerisinde kadınıyla erkeğiyle işçilerin emeğinin sömürüsü olduğu gerçeğini unutarak mı?

Gerçek şudur ki, iki ayrı sınıf ve iki ayrı dünya vardır. Çıkarları birbirine zıt bu iki sınıfı, işçi sınıfı ve sermaye sınıfını, cinsiyet temelinde zorlama “eşitleme” çalışmalarının işçi ve emekçilerin mücadelesine ket vurduğu, sermayeye düzenin işine geldiği ortadadır.

Kadın sorunu kadın ve erkek karşıtlığına indirgenemeyecek denli kökleri derinde olan toplumsal ve sınıfsal bir sorundur. Bundan dolayı ancak sınıf mücadelesinin yükseltilmesi ve kapitalizmin toplumsal bir devrimle yıkılmasıyla çözümün zemini elde edilecektir.

Bu nedenle günümüz koşullarında kadın işçi ve emekçilerin sınıf bilincine varması ve bu bilinçle örgütlenmesi gerekmektedir. Bu nedenle işçi ve emekçi kadınlar, “kadın mücadelesinde” değil sınıf mücadelesinde özgürleşecektir. Ve bu mücadelede, “kadın dayanışmasına” değil sınıf dayanışmasına, “kız kardeşliğe” değil yoldaşlığa ihtiyaç vardır.

Emeğin ve emekçinin dostu, sınıf mücadelesinde ortaya çıkar!

İMC TV’de yaşanan işten atmalar, emeğe “karağün dostluğu”nun ne olduğunu bir kez daha gösterdi. İMC TV’de sendikalı olan basın çalışanları işten atıldılar. Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) ile yapılan görüşmeler sonrası kanal, görüşünü erken açıklayarak atılanların işe geri alınmayacağını beyan etti.

İMC TV sol, demokrasi ve emek mücadelesi yürüten kamuoyuna hitap eden bir yayın çizgisi izleyen “emeğin” ve “demokrasi”nin sesi olma iddiasında olan bir televizyon kanalı. Üstelik yayın hayatına başladığı tarih de kanala ayrı “tarihi bir anlam” katıyor; 1 Mayıs 2011. Fakat bu özelliklerini saydığımız kanal sahibi ve yönetimi, çalışanlarının sendikalı olduğunu öğrenince, sendikalı çalışanlarını önce iki iki, sonra topluca işten çıkarttı. Hem de en kaba tehditlerle ve her sermaye sahibi gibi kamuoyuna “biz sendikaya düşman değiliz” açıklamaları yaparak.

Bu açıklamalar ne onun bu ortaya saçılan emek düşmanı burjuva kimliğini gizleyebilir, ne de çizilen imajını. Anlaşılan o ki, İMC TV sahibi, sermayesini büyütme için rezerv kaynağı olarak kullandığı ilerici, sol kamuoyunu kaybetmemenin çırpınılarını sergiliyor.

İMC TV’de yaşanlardan yola çıkarak “demokrat” maskeli, “emek dostu” burjuva kimliklere dair daha genel bir gerçeğe göz atalım. Bu açıdan belki de bir çok insanın duymadığı bir kaç örnek vererek başlayabiliriz. İlki, bir dönem İstanbul Elektrik Mühendisleri Odası’nda “Demokrat Mühendisler Grubu” ile 2002 yılında oda seçimlerini kazanmış Ahmet Tarık Uzunkaya. Uzunkaya, ayrıca Entes Elektronik’in sahibi. Ve bu ismin “demokratlığı”nın yanında, işten attığı ve tek başına direnen devrimci kadın işçi Gülistan Kobatan ile “emek dostu” olduğu da ortaya çıktı. Bir başka örnek de Ankara’dan İnşaat Mühendisleri Odası ve konunun kendi içinde en kabul edilmez olanlarından. Emeğin ve demokrasinin “yılmaz bekçileri” odalardan Ankara İMO, Cansel Malatyalı adlı bir kadın emekçiyi işten çıkartıyor. Ve her iki kadın emekçi direnişleri ile bu “demokrat kimliklilere”, toplumun önünde birer ayna tutuyor. Son örnek, İMC TV çalışanlarının yaptığı eyleme, yanında bir koruması ile “destek” vermeye gelen Mustafa Türkel. TEKEL işçilerinin, mücadelesini satmış, TEKEL gibi bir kurumun uluslararası sermayeye peşkeş çekilmesine böylece destek sunmuş bir “sendikacı”. Bu zat-ı muhteremin bir başka icratı da sendikada çalışan Uğur Doğan adlı bir işçinin işine son vermesi. Doğan, ne sürdürdüğü 62 günlük direniş ile ne de lehinde karar veren mahkeme sonucu ile işe geri dönemedi. Sendika önünde direniş çadırı kuran TEKEL işçilerine yapılanlar ise saymakla bitmez.

Kamuoyunda “demokrasi ve emek” havariliğini elden bırakmayanların, iş sınıf mücadelesine geldiğinde, “sınıf” kimlikleri ortaya çıkıyor ve en gerici burjuvalardan hiçte geri kalmıyorlar. Emeğini sömürerek çalıştırdıkları, sermayelerine sermaye katmalarını sağlayan emekçilerin örgütlenmesini engellemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Sözde bağımsızlık, eşitlik, özgürlük ve demokrasi mücadelesinde “yumruğu havada olanların”, emekçilerin örgütlenmesi ve sınıf çıkarları söz konusu olduğunda, yumrukları neden ilk emekçilerin suratında patlıyor acaba?

Yeşil, sarı, kırmızı farketmez, aynı yolda yürüyorlar!

Bu gerçeklerden döne döne ortaya çıkarılması gereken önemli bir nokta sermayenin işçi-emekçi dostu olamayacağı gerçeğidir. Bu onun doğasına aykırıdır.

İMC süreci üzerinden altı çizilmesi gereken diğer bir nokta ise şudur. Medya bugün toplamında burjuvazinin elindeki en etkili araçlardan birisi olarak kullanılıyor. Zira bu araç kimin elinde ise onun sınıf çıkarlarına hizmet ediyor. Bu ister Hürriyet, Radikal, Zaman, Akit gibi yayınlar üzerinden toplumun bilinçlerini ideolojik bombardımanlarla teslim alan gruplar olsun, isterse “demokratlığı” ile ün salmış kesimler olsun. Medya tekellerinin renkleri, yüzleri nasıl görünürse görünsün hepsi de sermayelerini bu ideolojik aygıtla, sömürü sistemlerinin bir parçası olan medya ile emekçilerin bilinçlerini karartarak, teslim alarak düzenlerini sürdürüyorlar.

Uzlaşma değil, mücadele kazandırır

Elbette burada emekçilerin sendikal örgütlülüklerine de bir kaç söz söylemek gerekiyor. Sınıf mücadelesinin temel kuralları gereği, emekçilerin lehine bir sonuç almak istiyorlarsa işçileri patronla uzlaştıran bir konumdan çıkıp, emekçilerin çıkarı için üretimden gelen gücü örgütlemeye meşgul olmalı. İlk atılmalarda kaybettiren de bu mantık değil miydi? Emekçilerin hakları uzlaşma masalarında korundu mu ki, halen aynı yöntemleri sürdürüyorlar. Hayır! Bu çizgi de uzlaşmacı, işbirlikçi bir kimliğin yansıması.

Sendikal bürokrasi diğer bir dizi alanda olduğu gibi, basın emekçilerini de yetkilerini ve koltuklarını koruyacak birer rakam gibi görüyor. Bu yaklaşımın ne sınıf mücadelesine ne de rakamlaştırılan emekçilere bir faydası olamaz. Bugün emekçilerin aşması gereken en temel sorunlardan birisi de sendikalara ve emek kurumlarına hakim bu anlayışlardır. Öyle ki geçtiğimiz

süreç içerisinde adının başında “çağdaş” olan kimi basın kurumunun, kendisine başvuran basın emekçilerini kabul etmemesi de, tarihe geçen klasik bir burjuva dostu davranıştır.

Eğer İMC TV’de gerçekte olmadığı ortaya çıkan, emek, demokrasi ve özgürlüğün değerlerini, sol, sosyalist, devrimci değerleri korumak istiyorsak bunun için o değerlerin varedildiği yoldan gitmeliyiz. DİRENİŞ. Nedeni ne olursa olsun, işten atmalara karşı direnişe başlamak, sürdürmek işten atılan emekçilerin ilk görevidir. Bugün bu başarılamamış olsa bile yapılan eylemliliklerin, kanal yönetimini ne kadar da sıkıştırdığını hep birlikte görmekteyiz. Emin olalım ki onlar bu kirli kimlikleri ile yollarına devam edeceklerdir. Fakat biz de bu sözde “emek dostu demokratların” gerçek kimliklerini tüm kamuoyuna açıklamak ve aynı hatalara düşmemekle mükellefiz.

Unutmayalım ki, en kritik sorumluluk her alanda olduğu gibi yine basın-yayın alanında da çalışan öncü-devrimci emekçilerdedir. Ya bugün bulunduğumuz, çalıştığımız alanlarda, bedel ödeyerek yürüdüğümüz yolda ilerleyeceğiz, bu çarkı kırmak için örgütlenerek, mücadele edeceğiz. Ya da burjuvazinin çıkarları üzerine kurulu kapitalist sistemin dişlileri arasında öğütülmeye devam edeceğiz.

İMC TV’ye protesto

İMC TV’nin sendika düşmanlığı, yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi ve işten çıkarılanların işe iadeleri talep edildi.

İMC’nin tutumu 6 Mart’ta kanalın Ayvansaray’daki binası önünde protesto edildi. TGS tarafından gerçekleştirilen eyleme İMC TV’de çalışanlarla, işten atılanların yanısıra, Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak ile Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel de katıldı.

“İMC’de işten atılanlar geri alınsın!” pankartının açıldığı eylemde İMC çalışanları adına açıklamayı okuyan Çimen Can, İMC TV’nin yayın politikası ile yaşanan tablonun çelişkilerine işaret etti. Güvencesiz çalışma koşullarına ve keyfi uygulamalara karşı Türkiye Gazeteciler Sendikası’na üye olduklarını belirten Can, sendikalaşma sonrası süreci aktardı.

Çalışanların ortaklaşa hazırladığı talepler listesinin dahi “yıkıcı bir faaliyet!” olarak değerlendirildiğine dikkat çeken Can, yönetimin çalışanlara karşı küfürleri ve hakaretlerinin devam ettiğini, bu sırada işten çıkarmaların yaşandığını belirtti. Çimen, kanalın işten atılma gerekçesi olarak sunduğu “iş ahlakına uymama” suçlamasının da gerçek dışı olduğuna dikkat çekti.

Açıklamada sürecin sorumlusunun da Genel Koordinatör Eyüp Burç ve ona göz yumanlar olduğu vurgulandı.

Can’ın ardından söz alan TGS Genel Eğitim Sekreteri Şehriban Kıraç da işten atılan TGS’lilere destek oldu. 3 haftada 12 basın emekçisinin işten çıkarıldığına dikkat çeken Kıraç, basın emekçilerine yönelik baskı ve tutuklamalar gündemdeyken emekçilerden yana yayın politikası iddiasına sahip bir kanalın yaptığının kabul edilemez olduğunu söyledi.

“Beyazıt Meydanı’ndaki ölü”*

*Baktı atacak taşı yoktu
Baktı eli durmuş, ayağı durmuştu
Vurulmuştu.
Çıkardı yüreğini kan içinde
Çarpıtı kötünün kafasına
(Enver Gökçe)*

Beyazıt Meydanı denilince akıllara kitlesel mitingler kadar faşist saldırı ve katliam gelir. 6. Filo protestoları kadar 16 Martlar’la, Kanlı Pazarlar’la; Deniz Gezmişler kadar Tayan Özgürler’le hatırlanır bu meydan. Beyazıt Meydanı’nda özellikle devrimci gençliğe yönelik saldırılar, katliamlar eksik olmamış, gençliğin düzene karşı tüm çıkışları vahşi polis terörü ve faşist saldırılar ile karşılanmıştır.

Bu cinayetlerden biri de gençlik hareketinin yeni uyanmaya başladığı ve 27 Mayıs 1960 darbesinin öngünlerinde katledilen Turan Emeksiz’dir. Henüz sol hareketin ve dolayısıyla onun en dinamik unsuru olan gençliğin darbecilikten kopmadığı, orduya ilerici bir misyon biçtiği dönemde gerçekleşen eylemler, esas olarak gerici Menderes iktidarına ve onun gerici uygulamalarına karşı açığa çıkmaktadır.

AKP’nin kendisini benzetmekten büyük mutluluk duyduğu Menderes iktidarının gençliğe yanıtı ise yine bugünden farklı olmamakta, eylemlere panzerlerle ve ilerde “fruko” diye anılacak olan polislerle vahşice saldıran iktidar, katliamdan da geri durmamaktadır.

İşte Menderes’in son dönemlerinde uygulamaya koyduğu ve olağanüstü yetkilerle donatılan “Tahkikat Komisyonu”na karşı öğrenci gençlik, 28 Nisan günü bir kez daha alanlara çıkar. Sözkonusu komisyonun CHP’ye karşı kurulduğu söylense de komisyon her tür basılı belgeyi ve evrakı kontrol ve engelleme, toplantı ve gösterileri yasaklama yetkisine sahiptir.

“Bir yürüyüş eylediler sabahtan!”

Eylem öncesi Beyazıt’a yığınak yaparak okulu ablukaya alan polis kimseyi içeri sokmamaktadır. İçerdekilerin de çıkmasıyla Esnaf Hastanesi önünde toplanan öğrenciler buradan Beyazıt’a doğru yürüyüşe geçerler.

Beyazıt’a çıkışta gençliğin önü atlı polis birlikleri tarafından kesilir. Atları öğrencilerin üzerine süren ve bir yandan da coplarla saldıran polisler karşı öğrenciler de taşlarla karşılık vererek kendilerini savunur. Bir süre sonra polisler kitleyi dağıtmak için havaya ateş atmaya başlar. Kütüphanenin duvarında konuşlanmış polisler kısa süre havaya ateş açtıktan sonra doğrudan kitleye doğru ateş ederler.

Kurşunlara rağmen dağılmayan kitle siper alarak direnişini sürdürür. Açılan ateş sırasında İstanbul Üniversitesi Orman Fakültesi öğrencisi Turan Emeksiz vurulur ve arkadaşlarının omuzlarında meydandan alınır. Polisin ateşi sonucu çok sayıda öğrenci yaralanırken Emeksiz hayatını kaybeder.

Katliamın ardından polisin açıklaması ise bugünkü açıklamalara benzer olur. Emeksiz’in “seken kurşun” nedeniyle öldürüldüğü iddia edilerek polis aklanır.

Yaşanan katliamın ardından gerek gençliğin öfkesi, gerekse toplumda Demokrat Parti’ye karşı tepki giderek artar ve bu da ordu tarafından 27 Mayıs darbesinin temel dayanaklarından biri haline getirilir. Darbenin ardından Turan Emeksiz “Devrim şehidi” kabul edilir ve devlet

eliyle heykelleri dikilir, birçok caddeye, vapura, okula ismi verilir.

Memleketi Malatya’daki Turan Emeksiz isimleri ortadan kaldırılrsa da İstanbul’da halen daha Turan Emeksiz büstlerini görmek mümkündür. İstanbul Üniversitesi yemekhanesi halen daha Turan Emeksiz Yemekhanesi adını taşır. Emeksiz’in adını taşıyan şehir hatları vapuru ise geçtiğimiz yıllarda “emekli” edilerek Bursa Güzelyalı’da lokantaya dönüştürülmüştür.

Dönemin devrimci şairleri Nazım Hikmet ve Enver Gökçe de Emeksiz için yazdıkları şiirlerle Emeksiz’in adını ölümsüzleştirmişler, şiirleri ilerleyen yıllarda Ahmet Kaya ve Yeni Türkü tarafından da bestelenmiştir.

Emeksiz’in vurulduğu an!

28 Nisan sabahı katledilen Turan Emeksiz, TBMM Darbeleri Araştırma Komisyonu’nun yayınladığı fotoğrafları ile birlikte yeniden gündeme geldi. Bir süredir AKP’nin darbelerle hesaplaşma demagogilerinin parçası olarak gündeme getirilen belgeler arasında Turan Emeksiz’in öldürüldükten sonraki ilk fotoğrafları yer aldı. Fotoğrafta Emeksiz vurulduktan sonra arkadaşları tarafından taşınırken görülüyor.

Aynı günlerde Ankara’da gerçekleşen eylemde öldürülen Nedim Özpolat’ın da fotoğrafı belgeler arasında yer aldı.

Belgeler arasında Emeksiz’in otopsi raporunun da bulunduğu öğrenildi. Otopsi raporu o dönem iktidarın olayı örtbas etmek için ortaya attığı “seken kurşun” iddiasını da çürütüyor. Zira Emeksiz’in vücudundan

çıkan merminin ucunun ezik olmadığı, dolayısıyla yerden sekmediği, hedef alınarak ateş edildiği anlaşılıyor.

AKP’nin istismar komisyonundan yansıyan bu belgeler, ironik biçimde AKP’nin sıklıkla referans aldığı Demokrat Parti ve Menderes’in muhalif güçlere karşı pervasız tutumunu ve vahşi terörünü ortaya koyuyor. Böylece AKP’nin iddia ettiğinin aksine Türkiye’de devlet terörünün sadece ordu ve ulusalcı kliğin eliyle değil, en az onun kadar dinci-gerici iktidarlar eliyle de sürdürüldüğünü gösteriyor.

Bu açıdan sermaye devletinin kanlı tarihi, gericisinden darbecisine iktidarı eline alan tüm güçlerin ortak paydası olma özelliğini sürdürüyor. Böylece AKP’nin –artık liberallerin bile inanmadığı- “geçmişle hesaplaşma” palavraları da bir kez daha ortada kaldı. Hesaplaşmanın nasıl olacağı için ise sözü Nazım’a bırakmakta fayda var...

Bir ölü yatıyor

vurdular

kurşun yarası

kızıl karanfil gibi açmış alnında

İstanbul’da, Beyazıt Meydanı’nda.

Bir ölü yatacak

toprağa şıp şıp damlayacak kanı

silâhli milletimin hürriyet türküleriyle gelip

zaptedene kadar

büyük meydanı.

(Nazım)

* “Beyazıt Meydanı’ndaki ölü” Nazım Hikmet’in Turan Emeksiz’in ardından yazdığı ve yukarıda bir bölümüne yer verdiğimiz şiirin adıdır...

Roboski raporuna gizlilik

Bir yılı geçmesine rağmen aydınlatılmayan Roboski Katliamı ile ilgili komisyon raporunun tamamlandığı duyuruldu. TBMM Uludere İnceleme Alt Komisyonu tarafından kabul edilen raporun muhalefetin 3 oyuna karşılık AKP’li 5 üyenin evet oyuyla kabul edildiği öğrenildi.

Bir yılı aşkın süredir aydınlatılmayan Roboski Katliamı ile ilgili rapora dair geçtiğimiz ay yapılan açıklamalar, raporun katliamı aydınlatmak yerine aklama amacı taşıdığını göstermişti.

TBMM İnsan Hakları Uludere Alt Komisyonu Başkanı, AK Parti Ordu Milletvekili İhsan Şener, yaptığı açıklamada Roboski için “masumane bir güvenlik operasyonu ya da bir yanlışlık olmuş olabilir” ifadelerini kullanmıştı.

Şener’in açıklamalarıyla paralel olarak hazırlanan raporda da “Kasıt yok. Sivil idare ile askeri yetkililer arasında koordinasyonsuzluk var” ifadesinin yer aldığı bilgisi basına yansıdı.

Ayrıca raporla ilgili, meclis başkanlığına sunulana kadar da gizlilik kararı alındı.

Mücadele Postası

Gerçek adalet devrimle gelecek

AKP hükümeti “af” çıkararak kimi affedeceğini ya da kimi affetmeyeceğini karara bağladı. Son dönem çıkan af ya da denetimli serbestlikten kastedilenin ne olduğunu Adalet Bakanlığı, şöyle açıklıyor. “açık cezaevinde bulunan veya açık cezaevinde kalma hakkını kazanan mahkumlardan salıverilmelerine 1 yıl kalanlar, belli şartları taşıma kaydıyla gündüzleri kamuya yararlı işlerde çalışıp, akşamları cezaevine dönmek yerine evlerine giderek cezalarını tamamlayabilecek. Mahkumun çalışma koşullarına denetimli serbestlik büroları karar verecek. Bürolar evden çıkmama veya içkili yerlere gitmeme gibi yaptırım öngörmezse mahkum misafirliğe ya da eğlenceye gidebilecek. Düzenlemeden açık cezaevlerinde bulunan 6 bin, açık cezaevine gitme hakkı kazanan ancak geçiş yapamayıp kapalı cezaevlerinde olan 9 bin hükümlü yararlanacak. Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası alanlar, örgüt ve “terör”den hüküm giyenler, iki kez hücre cezası alanlar ve firar edenler ile şartla salıverilmesini yakıp tekrar cezaevine girenler yeni düzenlemeden yararlanamayacak. Adalet Bakanlığı, düzenlemenin af anlamına gelmediğini, cezaevlerindeki doluluk nedeniyle hazırlandığını belirtse de hazırlanan tasarı elektronik kelepçe takılmasının önünü açtığı gibi katillerin serbest kalmasına yol açtı.

Özellikle kadın cinayetlerinden yatanlar ve çok az

sayıda da olsa tecavüzdən ceza alanlar da bu yasayla dışarı çıkmıştır.

Hapishaneden dışarı çıkanların sayısının 15 bin olduğu biliniyor. Adalet Bakanlığı bu yasayı savunmak için memur alınımı olacağını da söylüyor. 3 bin 490 memur alınacağını belirtiyor. Yasa affettiği suçları sıralıyor ama gerçek hiç de öyle değil. Biz bu ülkede AKP'ye muhalif herkesin hapishanede olduğunu biliyoruz. ÇHD'ye, KESK'e yapılan operasyonların amaçlarını biliyoruz. Son KESK operasyonunda ve tutuklanmalarında ‘suç’ kabul edilen ve kayıtlara geçen ‘sendika yönetimine girmeye çalışmak’, ‘sendikal faaliyet yürütmek’ gibi sıralanabilecek birçok şey var. 4. yargı paketinde düşünmek, eyleme katılmak ‘suç’ kabul edilmeyecek deniyor ama bunun gerçekçi bir yanının olmadığını biliyoruz. Binlerce tutukludan biliyoruz. Bu sayının çoğunu siyasi tutsakların oluşturduğunu biliyoruz. Gerçek suçlular milyonlarca işçi-emekçiyi sömüren, ezen, açlığa, yoksulluğa mahkum eden sermaye devleti ve onun düzenidir. Gerçek adalet ancak işçi-emekçi iktidarı kurulduğunda gelecek. O zaman kimin affedileceği ya da mahkûm edileceği belli olacak. O gün gelene kadar yapmamız gereken tek şey mücadele etmektir. Bizleri sömürönlere, alımlarımızı çalanlardan, şiddet uygulayanlardan, tecavüz edenlerden hesap sormak için gücümüzü birleştirelim.

Ekmeği israf etme kampanyası üzerine...

AKP'nin şefi Tayyip Erdoğan israf konusunda fetva yayınladı 1.5 ay oldu. O günden beri medyada, devlet dairelerinde, reklam panolarında, başta işçi servis güzergahları olmak üzere yol kenarlarındaki pankartlarda ekmek israfı işlendi. Görenleri ‘vay be adama bak israfın üzerine gidiyor’ ya da ‘biz insanlar ne kadar müsrifiz her gün bayat ekmek atıyoruz çöpe’ dedirtecek cinsten bir hava estirildi.

Başbakanın gündemini yerellere başarıyla taşıyan AKP'li belediye ve il başkanları toplantılar yaptılar. Bunlardan biri de Sincan' daydı. Ben de nasıl bir organizasyon olacak diye bakmaya gittim. Öncelikle belirteyim ki toplantı tam bir saat geç başladı ve salondan bu konudan ötürü rahatsız olan ve bunu dışarı vuran bir kişi bile olmadı. Ancak 20 dakika dinlediğim (bu bile çoktu) panelde belediye başkanı, il ve ilçe başkanları konuşma yaptılar. Arada spiker de ekmek üzerine konuşmalar yaptı. Dilimizdeki ekmek ile ilgili deyimleri sıraladı. Bir çok şey söyledi. Fakat birini unuttu. Herhalde bir AKP'li olduğundan dolayı söylemeye yüzü tutmadı. Hepimiz biliriz ki “ekmeğiyle oynamak” diye de bir deyim var. Onu söylemedi. Nasıl söylesin ki? Tayyip Erdoğan'ın başkanlığında özelleştirmeler artarken ve on binlerce işçi işsiz kalırken, eve ekmek götüremezken, Tayyip ve avanesi hangi yüzle ekmekle israf olmaz diyebiliyorlar.

İsrafı kim yapıyor acaba? Biz işçiler bir çok gıda ürünü ve başka ihtiyaçlarımızı alamıyorken zenginler, her gün tonlarca yemeği, kıyafeti, ayakkabıyı çöpe atmaktadır. Bugün büyük gıda şirketleri satamadılar diye tonlarca gıdayı denize döküyorlar.

Tayyip Erdoğan'ın her lafı boş, her sözü ikiyüzlüce ve tiksindirici. Sen ekmek değil insan israf ediyorsun. Senin yönettiğin devlet bugün onlarca Türk ve Kürt gencini kirli savaşta öldürüyor. Devletiniz, efendiniz ABD ve diğer emperyalistler Afrikayı sömürürken halkları açlığa itiyor. Hastaneye, okula gidecek harcamaları bombaya yatırıp boş dağları bombalayan sizler değil misiniz? Karadeniz'de ve yurdun dört bir tarafında Hidro Elektrik Santralleri kurup suyu kurutan, çevreyi katleden siz değil misiniz? Kimdir israf eden, söyleyin bakalım? Siz gene halka bir yem atıyorsunuz.

Siz ve sisteminiz kapitalizm her geçen gün çürürken en iyisi biz daha fazla söz israf etmeyelim. Ne bizleri duyacağınız var ne bizleri anlayacağınız ne de sorunları çözme yeteneğiniz var.

Sincan'dan bir işçi

Kolektifçi kadınlara polis terörü

Üniversiteli Kadın Kolektifi üyeleri 4 Mart günü İstanbul Çağaloğlu'nda bulunan Aile ve Sosyal Politikalar Müdürlüğü binasını işgal etti. Binaya “AKP'yi uyarıyoruz, kadın düşmanlarına meydan okuyoruz” pankartı asan kadınlara polis vahşice saldırdı.

Eylemci 23 kadını darp ederek merdivenlerden sürükleyen ve kafalarını duvarlara vuran polis, saldırısını ekip arabalarında da devam etti. Kadınları darp eden ve yakın mesafeden biber gazı sıkın polislin işkencesi karakolda da sürdü.

Kadınlardan işkenceye tepki

Yaşanan saldırının ertesi günü Üniversiteli Kadın Kolektifi üyesi kadınlar Sirkeci Karakolu'nun önünde eylem yaparak, polislin gözaltında uyguladığı işkenceyi protesto etti.

Sirkeci Karakolu önüne yürüyüşle gelen kadınlar, burada yaşanan gözaltı ve işkenceleri anlatan bir konuşma yaptılar. Konuşmada 8 Mart'ın öngünlerinde

polislin kadına uyguladığı işkenceye dikkat çekerek, devletin kadınların haklarını aramasından ve sokaklara çıkmasından korktuğu vurgulandı. İşkenceci polisleri dışarı çıkmaya çağırın konuşmada, insan olarak nitelendirilmeyecek polislerin buna cesareti olmayacağı, güçlerini AKP'den ve devletten aldıkları söylendi.

Okunan basın açıklamasında kadına uygulanan şiddetin sadece polis tarafından yapılmadığına işaret edildi. Günde ortalama 5 kadının öldürüldüğü, yüzlercesinin taciz ve tecavüze uğradığı vurgulanarak, bunun AKP'nin kadına yönelik düşmanca politikalarının bir sonucu olduğu belirtildi.

Açıklamanın ardından sembolik olarak, yumurta eylemi yapacaklarını belirten kadınlar, yanlarında getirdikleri yumurtaları TOMA ve kalkanlarla hazır bekleyen, polis barikatına attılar. Yumurta eylemi sırasında hareketlenen polislere, “Korkmayın, bu kadar telaşlanmanıza gerek yok” diyen kadınlar, işkenceci polislerin neden ürkütüklerini sordular.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Atatürk Bulvarı 109/19 Erciyes İşhanı, Kızılay / ANKARA

Sosyalizm kavramında
yaşamaya devam edeceğiz!

yaşamaya

